

รายงานผลการรับฟังความคิดเห็น
และการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.

(นางสาวสารี อ๋องสมหวัง กับผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จำนวน 21,233 คน เป็นผู้เสนอ)

โดย

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบ
ที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
หรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	ก
บทสรุปผู้บริหาร	ข
ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของร่างกฎหมาย	1-1
1. ชื่อร่างกฎหมาย	1-1
2. หลักการและเหตุผล	1-1
3. ผู้เสนอร่างกฎหมาย	1-1
ส่วนที่ 2 การรับฟังความคิดเห็นและสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น	2-1
1. ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น	2-1
2. ตารางเปรียบเทียบร่างกฎหมาย	2-2
3. ผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบจากร่างกฎหมาย	2-62
4. ประเด็นการรับฟังความคิดเห็น	2-62
5. ระยะเวลาและวิธีการการรับฟังความคิดเห็น	2-63
6. สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น	2-65
ส่วนที่ 3 รายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย	3-1
1. ความเป็นมา สภาพปัญหา ความจำเป็นที่จะต้องตรากฎหมาย	3-1
2. ความสอดคล้องของร่างกฎหมาย	3-1
3. ประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมจะได้รับ	3-4
4. ความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น	3-5
5. ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย	3-7
6. ผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (CORRUPTION)	3-8
7. การกำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่	3-34
8. การกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ	3-34
9. บทกำหนดโทษ	3-34
ส่วนที่ 4 การเปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย	4-1

บทสรุปผู้บริหาร

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงหลักกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคให้มีความทันสมัยและสอดคล้องกับบริบททางเศรษฐกิจ สังคม และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการขยายตัวของระบบเศรษฐกิจดิจิทัล การค้าทางอิเล็กทรอนิกส์ และพฤติกรรมผู้บริโภคในรูปแบบใหม่ ซึ่งไม่สามารถบังคับใช้ภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยร่างกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้บริโภคให้ชัดเจนยิ่งขึ้น กำหนดหน้าที่ของผู้ประกอบธุรกิจให้ต้องเปิดเผยข้อมูลอย่างครบถ้วนและไม่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิด รวมทั้งสร้างกลไกในการร้องเรียน การระงับข้อพิพาท การชดเชยความเสียหาย และการกำกับดูแลการโฆษณา การทำสัญญา และการใช้แพลตฟอร์มดิจิทัล โดยให้อำนาจคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และพนักงานเจ้าหน้าที่ในการออกคำสั่งทางปกครอง ตรวจสอบ กำกับ และดำเนินคดีแทนผู้บริโภคในบางกรณี

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน ได้ดำเนินการจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีการพื้นฐาน โดยรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา และส่งประเด็นไปรับฟังบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง จากการรับฟังความคิดเห็นจากร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว โดยสรุปความคิดเห็น ดังนี้

ฝ่ายที่เห็นด้วย เห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้มีความจำเป็นต่อการเสริมสร้างกลไกทางกฎหมายในการคุ้มครองสิทธิของประชาชน ส่งเสริมความเป็นธรรมในการประกอบธุรกิจ และเพิ่มความเชื่อมั่นของผู้บริโภคในระบบเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในภาคบริการและพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ อีกทั้งยังเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนผ่านองค์กรของผู้บริโภคในกระบวนการกำหนดนโยบายและการกำกับดูแลกิจการของรัฐ ซึ่งสอดคล้องกับหลักการประชาธิปไตยและแนวทางของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ในทางกลับกัน ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วย เห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางมาตราที่ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่และคณะกรรมการในระดับที่มาจกนเกินไป โดยมีได้มีการกำหนดกลไกการตรวจสอบ ถ่วงดุล หรืออุทธรณ์ไว้อย่างเพียงพอ อาทิ อำนาจในการตรวจค้น ยึดเอกสาร สั่งระงับการขายสินค้า การสั่งระงับการใช้แพลตฟอร์ม รวมถึงการเปรียบเทียบปรับ โดยไม่ต้องผ่านศาล ซึ่งอาจนำไปสู่การใช้ดุลพินิจโดยไม่มีมาตรฐานเดียวกัน และก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการเลือกปฏิบัติหรือการทุจริตในการบังคับใช้กฎหมาย

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. อาจส่งผลกระทบทางเศรษฐกิจในเชิงบวก ด้วยการเสริมสร้างกลไกการคุ้มครองผู้บริโภคให้เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ โดยได้กำหนดมาตรการหลายประการที่มีผลให้ผู้บริโภคสามารถเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าและบริการได้อย่างชัดเจน โปร่งใส และตรวจสอบได้ ทำให้ประชาชนมีสิทธิในการตัดสินใจโดยอาศัยข้อมูลที่ครบถ้วน ซึ่งเป็นหลักการสำคัญในระบบเศรษฐกิจแบบตลาดเสรีควบคุม เพิ่มความมั่นใจของประชาชนในการบริโภคสินค้าและบริการ อันนำไปสู่การขยายตัวของการบริโภคภาคครัวเรือนในระยะยาว ส่วนในเชิงลบ อาจเป็นการสร้างผลกระทบทางเศรษฐกิจให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับภาระต้นทุนที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในระยะเริ่มต้นของการบังคับใช้กฎหมาย เนื่องจากผู้ประกอบการต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการภายใน ทั้งในส่วนของระบบการผลิต การให้บริการ การจัดทำเอกสารประกอบสินค้า ฉลากที่มีความชัดเจน ซึ่งย่อมมีผลต่อราคาสินค้าและบริการ นอกจากนี้ ผู้ประกอบการขนาดเล็กและขนาดกลาง (SMEs) ซึ่งมีทรัพยากรจำกัด อาจไม่สามารถปรับตัวได้ทันต่อมาตรการดังกล่าว และมีแนวโน้มที่จะเผชิญความเสี่ยงในการออกจากตลาดได้

ในด้านผลกระทบทางสังคม การบัญญัติให้ประชาชนมีสิทธิเข้าถึงข้อมูลที่ต้องการ การร้องเรียนทางออนไลน์ และการไกล่เกลี่ยข้อพิพาทผ่านช่องทางอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงการส่งเสริมบทบาทขององค์กรผู้บริโภคในการเข้าร่วมกำหนดนโยบายระดับชาตินั้น ถือเป็น การเสริมสร้างศักยภาพทางกฎหมายของประชาชน (legal empowerment) ลดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงความยุติธรรม และส่งเสริมความเสมอภาคทางเศรษฐกิจ อันเป็นรากฐานสำคัญของสังคมประชาธิปไตยภายใต้หลักนิติธรรม

สำหรับประเด็นผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption Risk Assessment) ของร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. พบว่า มีบทบัญญัติที่ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐและคณะกรรมการหลายระดับ ให้สามารถใช้อำนาจทางปกครองได้อย่างกว้างขวาง เช่น การสั่งระงับบัญชีผู้ขาย การเพิกถอนโฆษณา การเรียกเอกสาร รวมทั้งการเปรียบเทียบปรับและดำเนินคดีแทนผู้บริโภค โดยมีได้บัญญัติกลไกควบคุม ตรวจสอบ หรือถ่วงดุลไว้อย่างชัดเจนในทุกกรณี ลักษณะของบทบัญญัตินี้ดังกล่าว ย่อมก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อการใช้ดุลพินิจโดยไม่มีมาตรฐาน ซึ่งอาจกลายเป็นช่องทางให้เกิด การเลือกปฏิบัติ การแสวงหาผลประโยชน์โดยมิชอบ นอกจากนี้ การเปิดโอกาสให้มีการตรากฎหมายลำดับรองในหลายมาตรา อาจนำไปสู่การออกกฎเกณฑ์ในลักษณะที่เอื้อประโยชน์แก่เอกชนบางราย หรือเป็นช่องทางให้เจ้าหน้าที่เรียกรับผลประโยชน์ได้ ดังนั้น จึงควรกำหนดกลไกการตรวจสอบอำนาจทางปกครองของเจ้าหน้าที่ และการเปิดให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการประเมินการใช้อำนาจดังกล่าว เพื่อให้เป็นไปตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี และหลักธรรมาภิบาลตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ทั้งนี้ คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ 2 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 การเพิ่มเติมคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามร่างมาตรา 14 ของร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. มีความจำเป็นหรือไม่ เพียงใด และควรนำผลการดำเนินงานของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 14 ของพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาพิจารณาประกอบด้วย

ประเด็นที่ 2 โทษอาญาควรสงวนไว้เฉพาะกรณีที่เป็นการทำผิดที่มีลักษณะเป็นการล่วงละเมิดต่อความสงบเรียบร้อยของสังคมอย่างร้ายแรงหรือมีผลกระทบต่อ ชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ หรือทรัพย์สินของประชาชนในวงกว้าง ซึ่งไม่สามารถเยียวยาได้ด้วยโทษทางปกครองหรือโทษทางแพ่งเพียงอย่างเดียว

รายงานผลการรับฟังความคิดเห็น
และรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของร่างกฎหมาย

1. ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.

☒ กฎหมายใหม่/ปรับปรุง ☐ แก้ไขเพิ่มเติม ☐ ยกเลิก

2. หลักการและเหตุผล

2.1 หลักการ

โดยที่เป็นการสมควรให้ปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภค

2.2 เหตุผล

โดยที่กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้บริโภคได้ใช้บังคับเป็นเวลานาน สมควรปรับปรุงการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม โดยการกำหนดนิยามผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจให้ครอบคลุมถึงการคุ้มครองผู้บริโภคในสังคมดิจิทัล การเพิ่มเติมสิทธิผู้บริโภคให้เทียบเท่าระดับสากล การพัฒนาและเพิ่มเติมกลไกการคุ้มครองผู้บริโภคของรัฐและการบูรณาการการทำงานร่วมกับองค์กรของผู้บริโภคเพื่อประโยชน์ต่อการคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งปรับปรุงบทลงโทษเพื่อให้เหมาะสมและทำให้กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคสามารถคุ้มครองผู้บริโภคได้อย่างแท้จริง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

3. ผู้เสนอร่างกฎหมาย

☐ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ☒ ประชาชนเข้าชื่อเสนอกฎหมาย

นางสาวสารี อ๋องสมหวัง กับผู้มีสิทธิเลือกตั้ง จำนวน 21,233 คน เป็นผู้เสนอ

ส่วนที่ 2 การรับฟังความคิดเห็นและสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น

1. ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น

กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิตของคนในสังคม ซึ่งเกี่ยวข้องกับการบริโภคสินค้าและการใช้บริการเป็นสำคัญ ดังนั้น การบริโภคหรือการใช้บริการต่าง ๆ จึงควรได้มาตรฐานและมีคุณภาพครบถ้วนตามที่ผู้ผลิตได้โฆษณาแนะนำไว้ ด้วยเหตุนี้ หากพบว่า ประชาชนได้รับความเดือดร้อนจากการบริโภคสินค้าและบริการ รัฐในฐานะผู้ปกครองจึงต้องให้ความคุ้มครอง ด้วยการแก้ไขเยียวยาและชดเชยความเสียหายให้กับประชาชน

ปัจจุบันประเทศไทยมีกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคบังคับใช้อยู่ คือ พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 อย่างไรก็ตาม เนื่องจากกฎหมายดังกล่าวได้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน สมควรมีการปรับปรุงการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคมและเทียบเท่ามาตรฐานสากล รวมทั้งปรับปรุงบทลงโทษให้มีความเหมาะสม ให้กฎหมายผู้บริโภคสามารถคุ้มครองผู้บริโภคได้อย่างแท้จริง โดยร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. มีสาระสำคัญในการปรับปรุง ดังนี้

1. เพิ่มเติมบทนิยามศัพท์คำว่า “ผู้บริโภค” “ผู้ประกอบการธุรกิจ” “องค์กรผู้บริโภค” “สินค้าที่เป็นอันตราย” “บริการที่เป็นอันตราย” และ “คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย”
2. ปรับปรุงหมวด 1 บททั่วไป โดยเพิ่มเติมสิทธิของผู้บริโภค และกำหนดให้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำที่ใช้สำหรับการคุ้มครองผู้บริโภคในกฎหมายอื่น
3. ปรับปรุงหมวด 2 กำกับดูแลการคุ้มครองผู้บริโภค โดยกำหนดสัดส่วน อำนาจ และกำหนดวาระในการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นใหม่ เพิ่มเติมคณะกรรมการเฉพาะเรื่องเป็น 7 คณะ และกำหนดสัดส่วนของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องขึ้นใหม่ รวมทั้งเพิ่มเติमाำนาจของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
4. ปรับปรุงหมวด 3 การคุ้มครองผู้บริโภคเฉพาะเรื่อง โดยเพิ่มเติमाำนาจของคณะกรรมการสัญญา ยกเว้นค่าใช้จ่ายในกรณีขอตรวจสัญญา กำหนดให้การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ มุ่งคุ้มครองถึงการซื้อขายสินค้าผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ กำหนดให้ผู้บริโภคมีสิทธิบอกเลิกสัญญา ขอเปลี่ยนสินค้า ลดราคา หรือเรียกค่าสินไหมทดแทนได้จากกรณีการซื้อสินค้าแล้วพบความชำรุดบกพร่อง รวมถึงกำหนดให้คณะกรรมการว่าด้วยการชี้ขาดและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายสามารถวินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้บริโภคได้รับการชดเชยเยียวยาที่เป็นธรรมได้
5. ปรับปรุงหมวด 5 การดำเนินคดีเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค โดยการกำหนดให้องค์กรฟ้องคดีแทนมีสิทธิได้รับค่าป่วยการจากการฟ้องคดี รวมถึงกำหนดอายุการรับรองขึ้น
6. ปรับปรุงหมวด 6 บทกำหนดโทษ

2. ตารางเปรียบเทียบร่างกฎหมาย

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้ “ซื้อ” หมายความว่ารวมถึง เช่า เช่าซื้อ หรือได้มาไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยให้ค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น “ขาย” หมายความว่ารวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย “สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย “บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำกรงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่นแต่ไม่รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน “ผลิต” หมายความว่า ทำ ผสม ประสาน ประกอบ ประดิษฐ์ หรือแปรรูปและ หมายความว่ารวมถึงการเปลี่ยนรูป การดัดแปลง การคัดเลือก หรือการแบ่งบรรจุ “ผู้บริโภค” หมายความว่า ผู้ซื้อหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการและหมายความว่ารวมถึงผู้ใช้สินค้าหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจโดยชอบ แม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม	มาตรา ๕ 4 ในพระราชบัญญัตินี้ “ซื้อ” หมายความว่ารวมถึง เช่า เช่าซื้อ หรือได้มาไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยให้ค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่น “ขาย” หมายความว่ารวมถึง ให้เช่า ให้เช่าซื้อ หรือจัดหาให้ไม่ว่าด้วยประการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นตลอดจนการเสนอหรือการชักชวนเพื่อการดังกล่าวด้วย “สินค้า” หมายความว่า สิ่งของที่ผลิตหรือมีไว้เพื่อขาย “บริการ” หมายความว่า การรับจัดทำกรงาน การให้สิทธิใด ๆ หรือการให้ใช้หรือให้ประโยชน์ในทรัพย์สินหรือกิจการใด ๆ โดยเรียกค่าตอบแทนเป็นเงินหรือผลประโยชน์อื่นแต่ไม่รวมถึงการจ้างแรงงานตามกฎหมายแรงงาน “ผลิต” หมายความว่า ทำ ผสม ประสาน ประกอบ ประดิษฐ์ หรือแปรรูปและ หมายความว่ารวมถึงการเปลี่ยนรูป การดัดแปลง การคัดเลือก หรือการแบ่งบรรจุ “ผู้บริโภค” หมายความว่า (1) ผู้ซื้อหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจ (2) ผู้ซึ่งได้รับการเสนอหรือการชักชวนจากผู้ประกอบธุรกิจเพื่อให้ซื้อสินค้าหรือรับบริการเพื่ออุปโภคบริโภค หรือใช้ในชีวิตรประจำวันหรือภายในครัวเรือน หรือนำมาใช้ในการประกอบอาชีพรายย่อยหรืออาชีพที่กำหนดในกฎกระทรวง (3) ผู้ได้รับความเสียหายจากการประกอบธุรกิจ และหมายความว่ารวมถึง

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
“ผู้ประกอบการธุรกิจ” หมายความว่า ผู้ขาย ผู้ผลิตเพื่อขาย ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึงผู้ประกอบการกิจการโฆษณาด้วย “ข้อความ” หมายความว่า รวมถึงการกระทำที่ปรากฏด้วยตัวอักษร ภาพ ภาพยนตร์ แสง เสียง เครื่องหมายหรือการกระทำอย่างใด ๆ ที่ทำให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้าใจความหมายได้ “โฆษณา” หมายความว่า การกระทำที่ไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความเพื่อประโยชน์ในทางการค้า “สื่อโฆษณา” หมายความว่า สิ่งที่ใช้เป็นสื่อในการโฆษณา เช่น หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ไปรษณีย์โทรเลข โทรศัพท์ หรือป้าย “ฉลาก” หมายความว่า รูป รอยประดิษฐ์ กระดาษหรือสิ่งอื่นใดที่ทำให้ปรากฏข้อความเกี่ยวกับสินค้าซึ่งแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือสอดแทรกหรือรวมไว้กับสินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า และหมายความรวมถึงเอกสารหรือคู่มือสำหรับใช้ประกอบกับสินค้า ป้ายที่ติดตั้งหรือ	(4) ผู้ใช้สินค้าหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบธุรกิจโดยชอบ แม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม “ผู้ประกอบการธุรกิจ” หมายความว่า (1) ผู้ขาย (2) ผู้ผลิตเพื่อขาย (3) ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือ (4) ผู้ให้บริการ และหมายความรวมถึง (5) ผู้ประกอบการกิจการโฆษณาด้วย (6) บุคคลซึ่งประกอบธุรกิจบริการ <u>แพลตฟอร์มดิจิทัลหรือเสนอสินค้าหรือบริการต่อผู้บริโภคผ่านบริการแพลตฟอร์มดิจิทัล</u> <u>“องค์กรของผู้บริโภค” หมายความว่า</u> <u>องค์กรของผู้บริโภคตามกฎหมายว่าด้วยการ</u> <u>จัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค</u> “ข้อความ” หมายความว่า รวมถึงการกระทำที่ปรากฏด้วยตัวอักษร ภาพ ภาพยนตร์ แสง เสียง เครื่องหมายหรือการกระทำอย่างใด ๆ ที่ทำให้บุคคลทั่วไปสามารถเข้าใจความหมายได้ “โฆษณา” หมายความว่า การกระทำที่ไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ ให้ประชาชนเห็นหรือทราบข้อความเพื่อประโยชน์ในทางการค้า “สื่อโฆษณา” หมายความว่า สิ่งที่ใช้เป็นสื่อในการโฆษณา เช่น หนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ ไปรษณีย์โทรเลข โทรศัพท์ หรือป้าย “ฉลาก” หมายความว่า รูป รอยประดิษฐ์ กระดาษหรือสิ่งอื่นใดที่ทำให้ปรากฏข้อความเกี่ยวกับสินค้าซึ่งแสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า หรือสอดแทรกหรือรวมไว้กับสินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้า และหมายความรวมถึงเอกสารหรือคู่มือสำหรับใช้ประกอบกับสินค้า ป้ายที่ติดตั้งหรือ

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
แสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้านั้น “สัญญา” หมายความว่า ความตกลงกันระหว่างผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจเพื่อซื้อและขายสินค้าหรือให้และรับบริการ “คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค “กรรมการ” หมายความว่า กรรมการคุ้มครองผู้บริโภค “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้	แสดงไว้ที่สินค้าหรือภาชนะบรรจุหรือหีบห่อบรรจุสินค้านั้น “สัญญา” หมายความว่า ความตกลงกันระหว่างผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจเพื่อซื้อและขายสินค้าหรือให้และรับบริการ <u>“สินค้าที่เป็นอันตราย” หมายความว่า สินค้าที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงสินค้าที่มีกฎหมายอื่นบัญญัติเรื่องนั้นไว้โดยเฉพาะแล้ว</u> <u>“บริการที่เป็นอันตราย” หมายความว่า บริการที่ก่อหรืออาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย สุขภาพ อนามัย จิตใจ หรือทรัพย์สิน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงบริการที่มีกฎหมายอื่นบัญญัติเรื่องนั้นไว้โดยเฉพาะแล้ว</u> <u>“คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย” หมายความว่า คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ</u> “คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค “กรรมการ” หมายความว่า กรรมการคุ้มครองผู้บริโภค “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
มาตรา 8 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจมอบหมายเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ได้	มาตรา ๘ 5 ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่อาจมอบหมายเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ได้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้	กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้
	<u>หมวด 1</u> <u>คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค</u> <u>บททั่วไป</u>
มาตรา 4 ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับความคุ้มครองดังต่อไปนี้ (1) สิทธิที่จะได้รับข่าวสารรวมทั้งคำพรรณาคุณภาพที่ถูกต้องและเพียงพอเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ (2) สิทธิที่จะมีอิสระในการเลือกหาสินค้าหรือบริการ (3) สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าหรือบริการ (3 ทวิ) สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญา (4) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย ทั้งนี้ ตามที่กฎหมายว่าด้วยการนั้น ๆ หรือพระราชบัญญัตินี้บัญญัติไว้	มาตรา ๔ 6 ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับความคุ้มครองดังต่อไปนี้ (1) สิทธิที่จะได้รับข่าวสารรวมทั้งคำพรรณาคุณภาพที่ถูกต้องและเพียงพอเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ (2) สิทธิที่จะมีอิสระในการเลือกหาสินค้าหรือบริการ (3) สิทธิที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้สินค้าหรือบริการ (๔ ทวิ) (4) สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญา (๕) (5) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย (6) <u>สิทธิที่จะได้รับความรู้เพื่อการบริโภคอย่างเท่าทัน และการศึกษาเพื่อการดำเนินชีวิตในฐานะผู้บริโภค</u> (7) <u>สิทธิที่จะได้รับการส่งเสริมการบริโภคที่ยั่งยืน และการดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัย</u> (8) <u>สิทธิที่จะรวมกันจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภค องค์กร สมาคม หรือมูลนิธิ มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคและต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า รวมถึงมีสิทธิกำหนดหลักเกณฑ์ร่วมกับรัฐในการบริหารจัดการการคุ้มครองบริโภค</u> (9) <u>สิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองความเป็นส่วนตัว และข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภค</u> (10) <u>สิทธิในการเข้าถึงสินค้าและบริการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต</u>

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	(11) สิทธิตามที่กฎหมายอื่นบัญญัติไว้ให้มีการรับรองสิทธิผู้บริโภคให้ถือเป็นสิทธิผู้บริโภคตามพระราชบัญญัตินี้ ห้สนี้ ตมทที่ตมทททว่ตด้วยตมททนั้น ๆ ห้สฮ หสทททททททททททททททท
	<u>มาตรา 7</u> หน่วยงานของรัฐมีหน้าที่ส่งเสริมและสนับสนุนผู้ประกอบการกิจให้ผู้บริโภคได้รับความคุ้มครองสิทธิตามมาตรา 6
	<u>มาตรา 8</u> ในกรณีที่กฎหมายใดได้บัญญัติเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภคไว้โดยเฉพาะ ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้น เว้นแต่การคุ้มครองผู้บริโภคตามกฎหมายกฎหมายเฉพาะมีมาตรฐานต่ำกว่ากฎหมายนี้ให้นำบทบัญญัติแห่งกฎหมายนี้ใช้บังคับ
	<u>หมวด 2</u> <u>กำกับดูแลการคุ้มครองผู้บริโภค</u>
หมวด 1 คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค	หมวด ๕ ส่วนที่ 1 คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
<u>มาตรา 9</u> ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค” ประกอบด้วยนายกรัฐมนตรีเป็นประธานกรรมการ ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงคมนาคม ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม และผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินแปดคนซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนด โดยต้องมีผู้แทนที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการคุ้มครองผู้บริโภคจากภาควิชาการ ภาคประชาชน และภาคผู้ประกอบการ อย่างน้อยภาคละสองคน เป็นกรรมการ	<u>มาตรา 9</u> ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ประกอบด้วย (1) นายกรัฐมนตรี หรือรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายเป็นประธานกรรมการ (2) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเก้าคน ได้แก่ ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงคมนาคม ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เลขาธิการสำนักงานสภาองค์กรของผู้บริโภค และ (3) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิอีกไม่เกินแปดจำนวนเก้าคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งตามหลักเกณฑ์ที่รัฐมนตรีกำหนด โดยต้องมีผู้แทนที่มี

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นกรรมการและเลขานุการ และให้เลขาธิการ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งข้าราชการ ในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. <u>ความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการคุ้มครองผู้บริโภค จากภาควิชาการ ภาคประชาชน และภาคผู้ประกอบการ จาก</u> (1) <u>ผู้แทนจากสภาองค์กรของผู้บริโภค เป็นผู้เสนอจำนวนห้าคน</u> (2) <u>ผู้แทนจากสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยจำนวนหนึ่งคน</u> (3) <u>ผู้แทนจากสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยจำนวนหนึ่งคน</u> (4) <u>ผู้แทนจากสมาคมธนาคารไทยจำนวนหนึ่งคน</u> (5) <u>ผู้แทนจากสภาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งประเทศไทยจำนวนหนึ่งคน</u> ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เป็นกรรมการและเลขานุการ และให้เลขาธิการ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งข้าราชการ ในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค จำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ <u>หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิตาม (4) ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรี ประกาศกำหนด</u>
มาตรา 10 คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้ (1) พิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ (1/1) ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามที่ ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงกันก่อนมีการ	มาตรา 10 คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้ (1) พิจารณาเรื่องร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับอันตรายหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ จัดทำแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคโดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคสากล (1/1) ไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามที่ ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงกันก่อนมีการ

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
ฟ้องคดีต่อศาล ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา (1/2) ส่งเสริม พัฒนา และสนับสนุนงานคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด (2) (ยกเลิก) (3) กำหนดแนวทางการแจ้งหรือโฆษณาข่าวสารตามมาตรา 20 (2/2) (4) ให้คำปรึกษาและแนะนำแก่คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และพิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง (5) วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและคณะอนุกรรมการ	ให้สงบดีต้อฮตสอ ห้สนี้ ตวมหลัศเตณห์ห้คณษตรสมตวรศำหนดโดยประศดในสวชดิสสวหุเชตช (X/Z) ส่งเสริม พัฒนฯ และสนับสนุนงวนค้ำตรองผู้บริโศค ห้สนี้ ตวมหลัศเตณห์ห้คณษตรสมตวรศำหนด (2) (ยคเลศ) เสนอความเห็นต่อส่วนราชการหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือองค์กรอื่น เพื่อให้จัดทำทบทวน ประเม้น หรือปรับปรุงมาตรการ และแนวทางการปฏิบัติราชการหรือการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งในการออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายและกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับหลักการคุ้มครองผู้บริโภคสากล (3) ศำหนดหนวทงตวรศำห้งห้สโฮเชษฉวศำรสตวมตวรศ X (Z/Z) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้มีการตรากฎหมาย แก้ไขหรือปรับปรุงกฎหมายหรือกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับหรือเป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคและหลักการคุ้มครองผู้บริโภคสากล (4) ให้ ค่ำปริ กษฯ และ เน่นนำแก่ คณะกรมการเฉพะเร่อง และพิจอรณวินิจัยการอุทธรณ์ค้ำสั่งของคณะกรมการเฉพะเร่อง (5) สรขะเน่ยชนเค็ยศห้ศตวรศำห้สนิตห้ห้ชองคณษตรสมตวรศำห้งห้สนแสดคณษตวรสมตวร

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
(6) สอดส่องเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐให้ปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ ที่กฎหมายกำหนดตลอดจนเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค (7) ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคที่คณะกรรมการเห็นสมควรหรือมีผู้ร้องขอตามมาตรา 39 (8) รับรองสมาคมและมูลนิธิตามมาตรา 40 (8/1) จัดทำแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาตินโยบายของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค หรือมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคสากล (9) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภค และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย	<u>วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและคณะกรรมการ</u> (6) <u>สอดส่องเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนราชการ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐให้ปฏิบัติการตามอำนาจและหน้าที่ ที่กฎหมายกำหนดตลอดจนเร่งรัดพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ดำเนินคดีในความผิดเกี่ยวกับละเมิดสิทธิของผู้บริโภค</u> (7) <u>ดำเนินคดีเกี่ยวกับละเมิดสิทธิของผู้บริโภคที่คณะกรรมการเห็นสมควรหรือมีผู้ร้องขอตามมาตรา 39 กำหนดหลักเกณฑ์พิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ</u> (8) <u>รับรองสมาคมและมูลนิธิตามมาตรา 40 กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ ใกล้เคียง ประนีประนอมหรือชี้ขาดข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ตามที่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงกันก่อนมีการฟ้องคดีต่อศาลโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา</u> (8/1) <u>จัดทำแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาตินโยบายของรัฐบาล มติคณะรัฐมนตรีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค หรือมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคสากล</u> (9) <u>เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภค และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย ส่งเสริม พัฒนา และสนับสนุนงานคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด</u>

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
(9/1) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้มีการตรากฎหมาย แก้ไขหรือปรับปรุงกฎหมาย หรือกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับหรือเป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค (9/2) เสนอความเห็นต่อส่วนราชการ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือองค์กรอื่น เพื่อให้จัดทำ ทบทวน ประเมิน หรือปรับปรุงมาตรการ และ แนวทางการปฏิบัติราชการหรือการดำเนินงาน ตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้ง ในการออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย และกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค (9/3) พิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดการใช้บังคับ กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตาม มาตรา 21 วรรคสอง (10) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่มีกฎหมาย กำหนดไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ ของ คณะกรรมการ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้ คณะกรรมการอาจมอบหมายให้สำนักงาน	(9/1) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้ มีตราพระราชกฎหมาย แก้ไขหรือปรับปรุงกฎหมาย หรือกฎแก้ไขระดับพระราชบัญญัติให้ สอดคล้องกับหรือเป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์การ คุ้มครองผู้บริโภค (9/2) เสนอความเห็นต่อส่วนราชการ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือองค์กรอื่น เพื่อให้จัดทำ ทบทวน ประเมิน หรือปรับปรุงมาตรการ และ แนวทางปฏิบัติราชการหรือการดำเนินงาน ตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้ง ในการออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย และกฎแก้ไขระดับพระราชบัญญัติ (9/3) พิจารณาวินิจฉัยชี้ขาดการใช้บังคับ กฎหมายแก้ไขระดับพระราชบัญญัติตาม มาตรา 21 วรรคสอง (10) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่กฎหมาย กำหนดไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ ของ คณะกรรมการดำเนินการเกี่ยวข้องกับการกิจการ ความร่วมมือระหว่างประเทศด้านคุ้มครอง ผู้บริโภคเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค และ ประสานความร่วมมือในองค์กรผู้บริโภคในระดับ ภูมิภาคและระหว่างประเทศ (11) ออกหลักเกณฑ์และวิธีการแจ้งโฆษณา ในการเปิดเผยชื่อ แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารตาม มาตรา 23 (9) (12) ออกหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการดำเนินคดี เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคที่ คณะกรรมการเห็นสมควรหรือมีผู้ร้องขอตาม มาตรา 92 (13) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่มีกฎหมาย กำหนดไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ ของ คณะกรรมการ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรานี้ คณะกรรมการอาจมอบหมายให้สำนักงาน

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ปฏิบัติการหรือเตรียมข้อเสนอไปยังคณะกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปได้	คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ปฏิบัติการหรือเตรียมข้อเสนอไปยังคณะกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปได้
มาตรา 11 ให้กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง อยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่	มาตรา 11 ให้กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งคราวละ<u>สามปี</u> และดำรงตำแหน่งติดต่อกันไม่เกินสองวาระ กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้งอีกได้ <u>กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งอาจได้รับแต่งตั้ง</u> <u>อีกได้</u> เมื่อครบกำหนดตามวาระในวาระหนึ่ง หากยังมีได้มีการแต่งตั้งกรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการซึ่งพ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไปจนกว่ากรรมการซึ่งได้รับแต่งตั้งใหม่เข้ารับหน้าที่
มาตรา 12 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 11 กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ (1) ตาย (2) ลาออก (3) คณะรัฐมนตรีให้ออก (4) เป็นบุคคลล้มละลาย (5) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ (6) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ คณะรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทนได้และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็น	มาตรา 12 นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระตามมาตรา 11 กรรมการซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ (1) ตาย (2) ลาออก (3) คณะรัฐมนตรีให้ออก (4) เป็นบุคคลล้มละลาย (5) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ (6) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ คณะรัฐมนตรีอาจแต่งตั้งผู้อื่นเป็นกรรมการแทนได้และให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งแทนอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการซึ่งตนแทน ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการเพิ่มขึ้นในระหว่างที่กรรมการซึ่งแต่งตั้งไว้แล้วยังมีวาระอยู่ในตำแหน่ง ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งให้เป็น

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
กรรมการเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งไว้แล้ว ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการตามวรรคสอง	กรรมการเพิ่มขึ้นอยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการที่ได้รับแต่งตั้งไว้แล้ว ในกรณีที่กรรมการพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระให้คณะกรรมการประกอบด้วยกรรมการทั้งหมดเท่าที่มีอยู่จนกว่าจะมีการแต่งตั้งกรรมการตามวรรคสอง
มาตรา 13 ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม การประชุมคณะกรรมการทุกคราวต้องมีกรรมการมาประชุมไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด	มาตรา 13 ในการประชุมคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม การประชุมคณะกรรมการทุกคราวต้องมีกรรมการมาประชุมไม่ต่ำกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากัน ให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด
	<u>ส่วนที่ 2</u> <u>คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง</u>
มาตรา 14 ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่องดังต่อไปนี้ (1) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา (1/1) คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ (2) คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก (3) คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา	มาตรา 14 ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่องดังต่อไปนี้ (1) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา (1/1) (2) คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ (2) (3) คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก (3) (4) คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา (5) <u>คณะกรรมการว่าด้วยด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์</u> (6) <u>คณะกรรมการว่าด้วยด้านสินค้าชำรุดบกพร่อง</u> (7) <u>คณะกรรมการว่าด้วยการชี้ขาดและระงับข้อพิพาทเพื่อเยียวยาความเสียหาย</u>

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ประกอบด้วย กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องที่เกี่ยวข้องตามที่ คณะกรรมการแต่งตั้งขึ้น มีจำนวนไม่น้อยกว่าเจ็ด คนแต่ไม่เกินสิบสามคน กรรมการเฉพาะเรื่องอยู่ในตำแหน่งคราวละ สามปี และให้นำมาตรา 11 วรรคสองและวรรค สาม และมาตรา 12 มาใช้บังคับโดยอนุโลม คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง มีอำนาจและ หน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้และ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย	คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือ คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องที่เกี่ยวข้องตามที่ คณะกรรมการแต่งตั้งขึ้น มีจำนวนไม่น้อยกว่าเจ็ด คนแต่ไม่เกินสิบสามคน คณะกรรมการเฉพาะเรื่องอยู่ในตำแหน่งคราวละ สามปี และให้นำมาตรา 11 วรรคสองและวรรค สาม และมาตรา 12 มาใช้บังคับโดยอนุโลม คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง มีอำนาจและ หน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้และ ตามที่คณะกรรมการมอบหมาย
มาตรา 14 ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ดังต่อไปนี้ (1) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา (1/1) คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของ สินค้าและบริการ (2) คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก (3) คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ประกอบด้วย กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องที่เกี่ยวข้องตามที่ คณะกรรมการแต่งตั้งขึ้น มีจำนวนไม่น้อยกว่าเจ็ด คนแต่ไม่เกินสิบสามคน กรรมการเฉพาะเรื่องอยู่ในตำแหน่งคราวละ สามปี และให้นำมาตรา 11 วรรคสองและวรรคสาม และมาตรา 12 มาใช้บังคับโดยอนุโลม	มาตรา 14 15 ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ดังต่อไปนี้ (1) คณะกรรมการว่าด้วยทรัพย์สิน (1/1) คณะกรรมการว่าด้วยทรัพย์สินของ สิ้นค้าและทรัพย์สิน (2) คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก (3) คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ประกอบด้วย กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องที่เกี่ยวข้องและมี <u>ความรู้ด้านการคุ้มครองผู้บริโภค</u>ตามที่ คณะกรรมการแต่งตั้งขึ้น มีจำนวนไม่น้อยกว่าเจ็ด คนแต่ไม่เกินสิบสาม เจ็ดคน (1) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ ในด้านที่เกี่ยวข้อง จำนวนสี่คน (2) บุคคลที่มีความรู้ด้านการคุ้มครอง ผู้บริโภคที่สภาองค์กรผู้บริโภคเสนอจำนวน สามคน ทั้งนี้ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ และการ ได้มาให้เป็นไปตามที่ คณะกรรมการประกาศ กำหนด คณะกรรมการเฉพาะเรื่องอยู่ในตำแหน่งคราวละ สามปี และให้นำมาตรา 11 วรรคสองและวรรค สาม และมาตรา 12 มาใช้บังคับโดยอนุโลม

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง มีอำนาจและหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้และตามที่คณะกรรมการมอบหมาย	คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง มีอำนาจและหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้และตามที่คณะกรรมการมอบหมาย
มาตรา 14 ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่องดังต่อไปนี้ (1) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา (1/1) คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ (2) คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก (3) คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ประกอบด้วยกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องที่เกี่ยวข้องตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งขึ้น มีจำนวนไม่น้อยกว่าเจ็ดคนแต่ไม่เกินสิบสามคน กรรมการเฉพาะเรื่องอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี และให้นำมาตรา 11 วรคสองและวรรคสาม และมาตรา 12 มาใช้บังคับโดยอนุโลม คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง มีอำนาจและหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้และตามที่คณะกรรมการมอบหมาย	มาตรา 14 16 ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่องดังต่อไปนี้ (1) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา (1/1) คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการ (2) คณะกรรมการว่าด้วยฉลาก (3) คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ประกอบด้วยกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องที่เกี่ยวข้องตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งขึ้น มีจำนวนไม่น้อยกว่าเจ็ดคนแต่ไม่เกินสิบสามคน กรรมการเฉพาะเรื่องอยู่ในตำแหน่งคราวละสามปี และให้นำมาตรา 11 วรคสองและวรรคสาม และมาตรา 12 มาใช้บังคับโดยอนุโลม คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง มีอำนาจและหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้และตามที่คณะกรรมการมอบหมาย
มาตรา 15 คณะกรรมการและคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง จะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างหนึ่งอย่างใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมอบหมายก็ได้	มาตรา 15 17 คณะกรรมการและคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง จะแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อพิจารณาหรือปฏิบัติการอย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมอบหมายก็ได้
มาตรา 16 การประชุมของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและคณะอนุกรรมการให้นำมาตรา 13 มาใช้บังคับโดยอนุโลม	มาตรา 16 18 การประชุมของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและคณะอนุกรรมการให้นำมาตรา 13 มาใช้บังคับโดยอนุโลม
มาตรา 17 คณะกรรมการและคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมีอำนาจสั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค มาพิจารณาได้ ในการนี้จะเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้	มาตรา 17 19 คณะกรรมการและคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมีอำนาจสั่งให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคมาพิจารณาได้ ในการนี้จะเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
มาตรา 17/1 ให้ประธานกรรมการ กรรมการ ประธานกรรมการเฉพาะเรื่อง กรรมการเฉพาะเรื่อง และประธานอนุกรรมการและอนุกรรมการตามมาตรา 15 ได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด	มาตรา 17/1 20 ให้ประธานกรรมการ กรรมการ ประธานกรรมการเฉพาะเรื่อง กรรมการเฉพาะเรื่อง และประธานอนุกรรมการและอนุกรรมการตามมาตรา 18 17 ได้รับเบี้ยประชุมและประโยชน์ตอบแทนอื่นตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด
มาตรา 18 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องต้องให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือสงสัยว่ากระทำการอันเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงและแสดงความคิดเห็นตามสมควร เว้นแต่ในกรณีที่เป็นและเร่งด่วน การกำหนดหรือการออกคำสั่งในเรื่องใดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องคำนึงถึงความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่ทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ และในกรณีที่เห็นสมควรคณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องจะกำหนดเงื่อนไขหรือวิธีการชั่วคราวในการบังคับให้เป็นไปตามการกำหนดหรือการออกคำสั่งนั้นก็ได้	มาตรา 18 21 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องต้องให้โอกาสแก่ผู้ถูกกล่าวหาหรือสงสัยว่ากระทำการอันเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค เพื่อชี้แจงข้อเท็จจริงและแสดงความคิดเห็นตามสมควร เว้นแต่ในกรณีที่เป็นและเร่งด่วน การกำหนดหรือการออกคำสั่งในเรื่องใดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องคำนึงถึงความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นแก่ทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ และในกรณีที่เห็นสมควรคณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องจะกำหนดเงื่อนไขหรือวิธีการชั่วคราวในการบังคับให้เป็นไปตามการกำหนดหรือการออกคำสั่งนั้นก็ได้
	ส่วนที่ 3 สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
มาตรา 19 ให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคขึ้นในสำนักนายกรัฐมนตรี ให้มีเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจหน้าที่ ควบคุมดูแลโดยทั่วไปและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และจะให้มีรองเลขาธิการและผู้ช่วยเลขาธิการเป็นผู้ช่วยปฏิบัติราชการด้วยก็ได้	มาตรา 19 22 ให้จัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในสำนักนายกรัฐมนตรี ให้มีเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจหน้าที่ ควบคุมดูแลโดยทั่วไปและรับผิดชอบในการปฏิบัติราชการของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค และจะให้มีรองเลขาธิการและผู้ช่วยผู้ช่วยปฏิบัติราชการด้วยก็ได้
มาตรา 20 ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้	มาตรา 20 23 ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจและหน้าที่ ดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
(1) รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับ ความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการ กระทำของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเสนอต่อ คณะกรรมการ (2) ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ของผู้ ประกอบธุรกิจ ซึ่งกระทำการใด ๆ อันมีลักษณะ เป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และจัดให้มีการ ทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการใด ๆ ตามที่ เห็นสมควรและจำเป็นเพื่อคุ้มครองสิทธิของ ผู้บริโภค (2/1) ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมและ การรวมตัวกันของผู้บริโภคในการจัดตั้งองค์กรของ ผู้บริโภค และส่งเสริมองค์กรของผู้บริโภคในการ รักษาสีทธิของผู้บริโภคตามแผนยุทธศาสตร์การ คุ้มครองผู้บริโภค (6) ประสานงานกับส่วนราชการหรือหน่วยงาน ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ เกี่ยวกับการควบคุม ส่งเสริม หรือกำหนดมาตรฐานของสินค้าหรือ บริการ (2/2) แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับสินค้า หรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคหรือ อาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่สิทธิ	(1) รับเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับ ความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการ กระทำของผู้ประกอบธุรกิจ เพื่อเสนอต่อ คณะกรรมการเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้อง (2) ติดตามและสอดส่องพฤติการณ์ตรวจสอบ การดำเนินการของผู้ประกอบธุรกิจ ซึ่งกระทรวงมหาด ไซ่ ๆ อันมีลักษณะเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค และจัดให้มีการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือ บริการใด ๆ ตามที่เห็นสมควร และจำเป็นเพื่อ คุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคตามที่ผู้บริโภคร้องขอ (2/1) (3) ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วม และการรวมตัวกันของผู้บริโภคในการจัดตั้งองค์กร ของผู้บริโภค และส่งเสริมองค์กรของผู้บริโภคใน การรักษาสีทธิของผู้บริโภคตามแผนยุทธศาสตร์การ คุ้มครองผู้บริโภค (4) ส่งเสริมและสนับสนุนความร่วมมือร่วมกับ สภาองค์กรของผู้บริโภค (5) ดำเนินการคุ้มครองความเป็นส่วนตัว และ ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคจากการใช้สินค้าหรือ บริการตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด (6) ดำเนินการไกล่เกลี่ย ประนีประนอมหรือชี้ ขาดข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ตามที่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงกันก่อนมี การฟ้องคดีต่อศาล (๘) (7) ประสานงานกับส่วนราชการ หน่วยงาน ของรัฐ หน่วยงานของต่างประเทศ หรือองค์กร ระหว่างประเทศ ที่มีอำนาจหน้าที่ เกี่ยวกับการ ควบคุม ส่งเสริม หรือกำหนดมาตรฐานของสินค้า หรือบริการ คุ้มครองผู้บริโภค ทั้งในด้านความ ร่วมมือระหว่างประเทศ และด้านการคุ้มครอง ผู้บริโภค (2/2) (8) แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับ สินค้าหรือบริการที่อาจกระทบต่อสิทธิของผู้บริโภค หรืออาจก่อให้เกิดความเสียหายหรือเสื่อมเสียแก่

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
ของผู้บริโภค โดยจะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจด้วยก็ได้ (3) สนับสนุนหรือทำการศึกษาและวิจัยปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคร่วมกับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานอื่น (4) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการศึกษาแก่ผู้บริโภคในทุกระดับการศึกษาเกี่ยวกับความปลอดภัยและอันตรายที่อาจได้รับจากสินค้าหรือบริการ (5) ดำเนินการเผยแพร่วิชาการ และให้ความรู้และการศึกษาแก่ผู้บริโภค เพื่อสร้างนิสัยในการบริโภคที่เป็นการส่งเสริมพละทานมัย ประหยัด และใช้ทรัพยากรของชาติให้เป็นประโยชน์มากที่สุด (7) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมอบหมาย	สิทธิของผู้บริโภค โดยจะระบุชื่อสินค้าหรือบริการ หรือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจด้วยก็ได้ (๕) (๙) สนับสนุนหรือทำการศึกษาและวิจัยปัญหาเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคร่วมกับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานอื่น (๔) (๑๐) ส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการศึกษาแก่ผู้บริโภคในทุกระดับการศึกษาเพื่อ <u>ช่วยพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทยให้มีความก้าวหน้าและมั่นคง</u> (๘) (๑๑) ดำเนินการเผยแพร่วิชาการ และให้ความรู้และการศึกษาแก่ผู้บริโภค เพื่อสร้างนิสัยในการบริโภคที่เป็นการส่งเสริมพละทานมัย ประหยัด และใช้ทรัพยากรของชาติให้เป็นประโยชน์มากที่สุด <u>ตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนการบริโภคที่ยั่งยืนและการดำรงชีวิตในสภาพแวดล้อมที่ดีและปลอดภัย</u> (๑๒) <u>เผยแพร่คำวินิจฉัยหรือคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องต่อสาธารณชน</u> (๑๓) <u>จัดทำรายงานประจำปีเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณชน</u> (๗) (๑๔) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่คณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมอบหมาย
มาตรา 20/1 ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ประกอบธุรกิจฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจโฆษณาคำพิพากษาทั้งหมดหรือแต่บางส่วนให้ประชาชนทราบ ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งของคณะกรรมการคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบ	มาตรา 20/๕ 24 ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้ประกอบธุรกิจฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจโฆษณาคำพิพากษาทั้งหมดหรือ <u>ส่วนหนึ่งหรือบางส่วน</u> ให้ประชาชนทราบ ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งของคณะกรรมการคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หรือเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ออกตามความในพระราชบัญญัตินี้ และสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบ

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
ธุรกิจ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับรายละเอียดการไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งและการเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าว ให้ประชาชนทราบ โดยให้โฆษณาได้ทั้งในระหว่างดำเนินการและภายหลังดำเนินการแล้วเสร็จ การโฆษณาคำพิพากษตามวรรคหนึ่งและการโฆษณาข่าวสารตามวรรคสอง ให้กระทำทางสื่อโฆษณาและสื่อรูปแบบอื่นตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด โดยจะระบุชื่อผู้ประกอบธุรกิจหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วยก็ได้	ธุรกิจ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีอำนาจโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับรายละเอียดการไม่ปฏิบัติตามประกาศหรือคำสั่งและการเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าว ให้ประชาชนทราบ โดยให้โฆษณาได้ทั้งในระหว่างดำเนินการและภายหลังดำเนินการแล้วเสร็จ การโฆษณาคำพิพากษตามวรรคหนึ่งและการโฆษณาข่าวสารตามวรรคสอง ให้กระทำทางสื่อโฆษณาและสื่อรูปแบบอื่นตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด โดยจะระบุชื่อผู้ประกอบธุรกิจหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วยก็ได้
มาตรา 21 ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยการใดได้บัญญัติเรื่องใดไว้โดยเฉพาะแล้วให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยการนั้น และให้นำบทบัญญัติในหมวดนี้ไปใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ซ้ำหรือขัดกับบทบัญญัติดังกล่าว หากการฝ่าฝืนบทบัญญัติที่นำไปใช้นั้นเป็นความผิดและมีโทษตามพระราชบัญญัตินี้ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย ในกรณีที่มีข้อโต้แย้งระหว่างหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการใช้บังคับกฎหมายระหว่างการใช้บังคับตามบทบัญญัติในหมวดนี้กับการใช้บังคับตามกฎหมายเฉพาะ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเสนอเรื่องต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาด คำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการให้เป็นที่สุดและผูกพันหน่วยงานของรัฐ ในกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้วและสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเห็นสมควรจะต้องเข้าไปดำเนินการเพื่อส่งเสริมหรือแก้ไขเยียวยาผู้บริโภคในเบื้องต้น ให้นำบทบัญญัติในหมวดนี้ไปใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ซ้ำหรือขัดกับบทบัญญัติดังกล่าว	มาตรา 21 25 ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยตราใดได้บัญญัติเรื่องใดไว้โดยเฉพาะแล้วให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยตรานั้น และให้นำบทบัญญัติในหมวดพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ซ้ำหรือขัดกับบทบัญญัติเฉพาะ หากการฝ่าฝืนบทบัญญัติที่นำไปใช้นั้นเป็นความผิดและมีโทษตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้กระทำความผิดต้องรับโทษตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย <u>และไม่ตัดสิทธิในการที่คณะกรรมการเฉพาะเรื่องนำเรื่องมาพิจารณา</u> ในกรณีที่มีข้อโต้แย้งระหว่างหน่วยงานของรัฐเกี่ยวกับการใช้บังคับกฎหมายระหว่างการใช้บังคับตามบทบัญญัติในหมวดนี้กับการใช้บังคับตามกฎหมายเฉพาะ ให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเสนอเรื่องต่อคณะกรรมการเพื่อพิจารณาวินิจฉัยชี้ขาด คำวินิจฉัยชี้ขาดของคณะกรรมการเป็นที่สุดและผูกพันหน่วยงานของรัฐ ในกรณีที่มีกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้วและสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเห็นสมควรจะต้องเข้าไปดำเนินการเพื่อส่งเสริมหรือแก้ไขเยียวยาผู้บริโภคในเบื้องต้น ให้นำบทบัญญัติในหมวดพระราชบัญญัตินี้ไปใช้บังคับได้เท่าที่ไม่ซ้ำหรือไม่ขัดกับบทบัญญัติดังกล่าว

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
ในกรณีที่กฎหมายเฉพาะมิได้มีบทบัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายออกคำสั่งเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่บัญญัติในหมวดนี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งตามความในหมวดนี้ เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายดังกล่าวมีเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายอยู่แล้ว คณะกรรมการอาจมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นใช้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้แทนคณะกรรมการเฉพาะเรื่องได้ การฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าหน้าที่ผู้รับมอบอำนาจจากคณะกรรมการ ให้ถือว่าเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และให้มีอัตราโทษเช่นเดียวกัน การมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ ตามวรรคสี่ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา	ในกรณีที่กฎหมายเฉพาะมิได้มีบทบัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายออกคำสั่งเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่บัญญัติไว้ในหมวดพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกคำสั่งตามความในหมวดนี้ เว้นแต่ในกรณีที่กฎหมายดังกล่าวมีเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายอยู่แล้ว คณะกรรมการอาจมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นใช้อำนาจตามพระราชบัญญัตินี้แทนคณะกรรมการเฉพาะเรื่องได้ การฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าหน้าที่ผู้รับมอบอำนาจจากคณะกรรมการ ให้ถือว่าเป็นการฝ่าฝืนคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง และให้มีอัตราโทษเช่นเดียวกัน การมอบอำนาจให้เจ้าหน้าที่ ตามวรรคสี่ ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
	ส่วนที่ 4 พนักงานเจ้าหน้าที่
มาตรา 5 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้ (1) นับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสอบสินค้า และเก็บหรือนำสินค้าในปริมาณพอสมควรไปเป็นตัวอย่างเพื่อทำการทดสอบโดยไม่ต้องชำระราคาสินค้านั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด (2) ค้น ยึด หรืออายัดสินค้า ภาชนะหรือหีบห่อบรรจุสินค้า ฉลากหรือเอกสารอื่นที่ไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ (3) เข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ เพื่อตรวจสอบการผลิตสินค้า การขายสินค้าหรือบริการ รวมทั้งตรวจสอบสมุดบัญชี เอกสาร และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องของผู้ประกอบธุรกิจในกรณีที่มี	มาตรา ๕ 26 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้ (1) นับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสอบสินค้า และเก็บหรือนำสินค้าในปริมาณพอสมควรไปเป็นตัวอย่างเพื่อทำการทดสอบโดยไม่ต้องชำระราคาสินค้านั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด (2) ค้น ยึด หรืออายัดสินค้า ภาชนะหรือหีบห่อบรรจุสินค้า ฉลากหรือเอกสารอื่นที่ไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ (3) เข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ เพื่อตรวจสอบการผลิตสินค้า การขายสินค้าหรือบริการ รวมทั้งตรวจสอบสมุดบัญชี เอกสาร และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องของผู้ประกอบธุรกิจในกรณีที่มี

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
เหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้ (4) มีหนังสือเรียกให้บุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสารและหลักฐานที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณาของพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร	เหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำผิดตามพระราชบัญญัตินี้ (4) มีหนังสือเรียกให้บุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือส่งเอกสารและหลักฐานที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณาของพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร
	<u>มาตรา 27</u> ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา
มาตรา 7 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ บัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง	มาตรา 7 28 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ บัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง
หมวด 3 การอุทธรณ์	หมวด 3 <i>ตรุษสงกรานต์</i> การคุ้มครองผู้บริโภคเฉพาะเรื่อง
ส่วนที่ 1 การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านการโฆษณา	ส่วนที่ 1 การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านการโฆษณา
มาตรา 22 การโฆษณาจะต้องไม่ใช่ข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ไม่ว่าข้อความดังกล่าวนั้นจะเป็นข้อความที่เกี่ยวกับแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือลักษณะของสินค้าหรือบริการ ตลอดจนการส่งมอบ การจัดหา หรือการใช้สินค้าหรือบริการ ข้อความดังต่อไปนี้ ถือว่าเป็นข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือเป็นข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม (1) ข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง	มาตรา 22 29 การโฆษณาจะต้องไม่ใช่ข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ไม่ว่าข้อความดังกล่าวนั้นจะเป็นข้อความที่เกี่ยวกับแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือลักษณะของสินค้าหรือบริการ ตลอดจนการส่งมอบ การจัดหา หรือการใช้สินค้าหรือบริการ ข้อความดังต่อไปนี้ ถือว่าเป็นข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือเป็นข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม (1) <u>ใช้</u>ข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
(2) ข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการไม่ว่าจะกระทำโดยใช้หรืออ้างอิงรายงานทางวิชาการ สถิติ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันไม่เป็นความจริงหรือเกินความจริง หรือไม่ก็ตาม (3) ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อมให้มีการกระทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสียหายในวัฒนธรรมของชาติ (4) ข้อความที่จะทำให้เกิดความแตกแยกหรือเสียหายความสามัคคีในหมู่ประชาชน (5) ข้อความอย่างอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ข้อความที่ใช้ในการโฆษณาที่บุคคลทั่วไปสามารถรู้ได้ว่าเป็นข้อความที่ไม่อาจเป็นความจริงได้โดยแน่แท้ ไม่เป็นข้อความที่ต้องห้ามในการโฆษณาตาม (1)	(2) ข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการไม่ว่าจะกระทำโดยใช้หรืออ้างอิงรายงานทางวิชาการ สถิติ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันไม่เป็นความจริงหรือเกินความจริง หรือไม่ก็ตาม (3) ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อมให้มีการกระทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสียหายในวัฒนธรรมของชาติ (4) ข้อความที่จะทำให้เกิดความแตกแยกหรือเสียหายความสามัคคีในหมู่ประชาชน (5) ข้อความอย่างอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ข้อความที่ใช้ในการโฆษณาที่บุคคลทั่วไปสามารถรู้ได้ว่าเป็นข้อความที่ไม่อาจเป็นความจริงได้โดยแน่แท้ ไม่เป็นข้อความที่ต้องห้ามในการโฆษณาตาม (1)
มาตรา 23 การโฆษณาจะต้องไม่กระทำด้วยวิธีการอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ร่างกายหรือจิตใจ หรืออันอาจก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	มาตรา 23 30 การโฆษณาจะต้องไม่กระทำด้วยวิธีการอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ร่างกายหรือจิตใจ หรืออันอาจก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง
มาตรา 24 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าสินค้าใดอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และคณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้กำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา 30 ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจออกคำสั่งดังต่อไปนี้ (1) กำหนดให้การโฆษณานั้นต้องกระทำไปพร้อมกับคำแนะนำหรือคำเตือนเกี่ยวกับวิธีใช้หรืออันตราย ตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด ทั้งนี้ โดยคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะกำหนดเงื่อนไขให้แตกต่างกันสำหรับการโฆษณาที่ใช้สื่อโฆษณาต่างกันได้ (2) จำกัดการใช้สื่อโฆษณาสำหรับสินค้านั้น (3) ห้ามการโฆษณาสินค้านั้น	มาตรา 24 31 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าสินค้าใดอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภค และคณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้กำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา 30 54 ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจออกคำสั่งดังต่อไปนี้ (1) กำหนดให้มีการโฆษณานั้นต้องกระทำไปพร้อมกับคำแนะนำหรือคำเตือนเกี่ยวกับวิธีใช้หรืออันตราย ตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด ทั้งนี้ โดยคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะกำหนดเงื่อนไขให้แตกต่างกันสำหรับการโฆษณาที่ใช้สื่อโฆษณาต่างกันได้ (2) จำกัดการใช้สื่อโฆษณาสำหรับสินค้านั้น (3) ห้ามการโฆษณาสินค้านั้น

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
ความใน (2) และ (3) ให้นำมาใช้บังคับแก่การโฆษณาที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าการใช้หรือประโยชน์ของสินค้านั้นขัดต่อนโยบายทางสังคม ศีลธรรม หรือวัฒนธรรมของชาติด้วย	ความใน (2) และ (3) ให้นำมาใช้บังคับแก่การโฆษณาที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าการใช้หรือประโยชน์ของสินค้านั้นขัดต่อนโยบายทางสังคม ศีลธรรมหรือวัฒนธรรมของชาติด้วย
มาตรา 25 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าสินค้าหรือบริการใดผู้บริโภคจำเป็นต้องทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสภาพ ฐานะ และรายละเอียดอย่างอื่นเกี่ยวกับผู้ประกอบการกิจด้วย คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจกำหนดให้การโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้นต้องให้ข้อเท็จจริงดังกล่าวตามที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดได้	มาตรา 28 32 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าสินค้าหรือบริการใดผู้บริโภคจำเป็นต้องทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสภาพ ฐานะ และรายละเอียดอย่างอื่นเกี่ยวกับผู้ประกอบการกิจด้วย คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจกำหนดให้การโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้นต้องให้ข้อเท็จจริงดังกล่าวตามที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดได้
มาตรา 26 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าข้อความในการโฆษณาโดยทางสื่อโฆษณาใด สมควรแจ้งให้ผู้บริโภคทราบว่าข้อความนั้นเป็นข้อความที่มีความมุ่งหมายเพื่อการโฆษณา คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจกำหนดให้การโฆษณาโดยทางสื่อโฆษณานั้นต้องมีถ้อยคำชี้แจงกำกับให้ประชาชนทราบว่าข้อความดังกล่าวเป็นการโฆษณาได้ ทั้งนี้ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดให้ต้องปฏิบัติด้วยก็ได้	มาตรา 26 33 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าข้อความในการโฆษณาโดยทางสื่อโฆษณาใด สมควรแจ้งให้ผู้บริโภคทราบว่าข้อความนั้นเป็นข้อความที่มีความมุ่งหมายเพื่อการโฆษณา คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจกำหนดให้การโฆษณาโดยทางสื่อโฆษณานั้นต้องมีถ้อยคำชี้แจงกำกับให้ประชาชนทราบว่าข้อความดังกล่าวเป็นการโฆษณาได้ ทั้งนี้ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดให้ต้องปฏิบัติด้วยก็ได้
มาตรา 27 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าโฆษณาใดฝ่าฝืนมาตรา 22 มาตรา 23 มาตรา 24 (1) หรือมาตรา 25 ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้ (1) ให้แก้ไขข้อความหรือวิธีการในการโฆษณา (2) ห้ามการใช้ข้อความบางอย่างที่ปรากฏในการโฆษณา (3) ห้ามการโฆษณาหรือห้ามใช้วิธีการนั้นในการโฆษณา	มาตรา 27 34 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าโฆษณาใดฝ่าฝืนมาตรา 22 มาตรา 23 มาตรา 24 (1) หรือมาตรา 28 32 ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้ (1) ให้แก้ไขข้อความหรือวิธีการในการโฆษณา (2) ห้ามการใช้ข้อความบางอย่างที่ปรากฏในการโฆษณา (3) ห้ามการโฆษณาหรือห้ามใช้วิธีการนั้นในการโฆษณา

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
(4) ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด ในการออกคำสั่งตาม (4) ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการโดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้กระทำการโฆษณา ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา มีคำสั่งตาม (4) และผู้ประกอบการธุรกิจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบการธุรกิจ และให้ผู้ประกอบการธุรกิจมีหน้าที่ชดเชยค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการแทนนั้น โดยให้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง	(4) ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด ในการออกคำสั่งตาม (4) ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการโดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้กระทำการโฆษณา ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา มีคำสั่งตาม (4) และผู้ประกอบการธุรกิจไม่ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจเข้าดำเนินการแทนผู้ประกอบการธุรกิจ และให้ผู้ประกอบการธุรกิจมีหน้าที่ชดเชยค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการแทนนั้น โดยให้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง
มาตรา 28 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่ามีความเห็นสมควรสงสัยว่าข้อความใดที่ใช้ในการโฆษณาเป็นเท็จหรือเกินความจริงตามมาตรา 22 วรรคสอง (1) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการโฆษณาพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงได้ และในกรณีจำเป็นเร่งด่วน คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะออกคำสั่งระงับการโฆษณาดังกล่าวเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการพิสูจน์ก็ได้ ในกรณีที่ผู้กระทำการโฆษณาอ้างถึงรายงานทางวิชาการ ผลการวิจัย สถิติ การรับรองของสถาบันหรือบุคคลอื่นใด หรือยืนยันข้อเท็จจริงอันใดอันหนึ่งในการโฆษณา ถ้าผู้กระทำการโฆษณาไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าข้อความที่ใช้ในการโฆษณาเป็นไปตามที่อ้างถึง คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจออกคำสั่งตามมาตรา 27 ได้ และให้ถือว่าผู้กระทำการโฆษณารู้หรือควรได้รู้ว่าข้อความนั้นเป็นความเท็จ	มาตรา 28 35 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่ามีความเห็นสมควรสงสัยว่าข้อความใดที่ใช้ในการโฆษณาเป็นเท็จหรือเกินความจริงตามมาตรา 22 วรรคสอง (1) คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการโฆษณาพิสูจน์เพื่อแสดงความจริงได้ และในกรณีจำเป็นเร่งด่วน คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะออกคำสั่งระงับการโฆษณาดังกล่าวเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการพิสูจน์ก็ได้ ในกรณีที่ผู้กระทำการโฆษณาอ้างถึงรายงานทางวิชาการ ผลการวิจัย สถิติ การรับรองของสถาบันหรือบุคคลอื่นใด หรือยืนยันข้อเท็จจริงอันใดอันหนึ่งในการโฆษณา ถ้าผู้กระทำการโฆษณาไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าข้อความที่ใช้ในการโฆษณาเป็นไปตามที่อ้างถึง คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาอาจออกคำสั่งตามมาตรา 27 34 ได้ และให้ถือว่าผู้กระทำการโฆษณารู้หรือควรได้รู้ว่าข้อความนั้นเป็นความเท็จ

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
มาตรา 29 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่า การโฆษณาของตนจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประกอบธุรกิจผู้นั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องนั้นก่อนทำการโฆษณาได้ ในกรณีนี้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ขอทราบภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาให้ความเห็นชอบแล้ว การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็นให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด คำปวยการที่ได้รับให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน การให้ความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาตามวรรคหนึ่ง ไม่ถือว่าเป็นการตัดอำนาจของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาที่จะพิจารณาวินิจฉัยใหม่เป็นอย่างอื่นเมื่อมีเหตุอันสมควร การใดที่ได้กระทำไปตามความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาที่ให้ตามวรรคหนึ่ง มิให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดทางอาญา	มาตรา 29 36 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่า การโฆษณาของตนจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประกอบธุรกิจผู้นั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องนั้นก่อนทำการโฆษณาได้ ในกรณีนี้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะต้องให้ความเห็นและแจ้งให้ผู้ขอทราบภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาได้รับคำขอ ถ้าไม่แจ้งภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ถือว่าคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาให้ความเห็นชอบแล้ว การขอความเห็นและคำปวยการในการให้ความเห็นให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด คำปวยการที่ได้รับให้นำส่งคลังเป็นรายได้แผ่นดิน การให้ความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาตามวรรคหนึ่ง ไม่ถือว่าเป็นการตัดอำนาจของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาที่จะพิจารณาวินิจฉัยใหม่เป็นอย่างอื่นเมื่อมีเหตุอันสมควร การใดที่ได้กระทำไปตามความเห็นของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาที่ให้ตามวรรคหนึ่ง มิให้ถือว่าการกระทำนั้นเป็นความผิดทางอาญา
	มาตรา 37 เมื่อคณะกรรมการโฆษณาได้มีคำสั่งใด อันเนื่องจากกระทำฝ่าฝืนตามมาตรา 29 และมาตรา 30 ให้ถือว่าเป็นข้อเท็จจริงที่ผู้ประกอบธุรกิจต้องผูกพันในคดีแพ่งด้วย และให้ผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าหรือบริการจากการโฆษณาที่ฝ่าฝืนมาตรา 29 และมาตรา 30 และพิสูจน์ได้ว่าได้รับความเสียหายจากการโฆษณาดังกล่าว มีสิทธิเลิกสัญญา ขอเปลี่ยนสินค้า ลดราคา หรือเรียกค่าสินไหมทดแทนจากผู้ประกอบธุรกิจได้
ส่วนที่ 1/1 การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัย	ส่วนที่ 1/1 2 การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านความปลอดภัย

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
มาตรา 29/2 สินค้าที่ผู้ประกอบการจะขายหรือเสนอขาย หรือเข้าทำความตกลงเพื่อขายหรือนำเสนอด้วยวิธีการโฆษณาหรือวิธีการอื่นใด หรือนำออกวางตลาด จะต้องเป็นสินค้าที่มีความปลอดภัย การปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยของสินค้าให้พิจารณาจากเรื่อง ดังต่อไปนี้ (1) ลักษณะและประเภทของสินค้า รวมถึงส่วนประกอบของสินค้า การออกแบบสินค้า การบรรจุและบรรจุภัณฑ์ ข้อกำหนดเกี่ยวกับการประกอบ การติดตั้ง การบำรุงรักษา และความคาดหมายที่ผู้บริโภคทั่วไปพึงมีเกี่ยวกับสินค้านั้น (2) ลักษณะการนำเสนอสินค้า การติดฉลากคำเตือนและข้อกำหนดต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ การกำจัด และการทำลาย และข้อบ่งชี้หรือข้อสารสนเทศใด ๆ เกี่ยวกับสินค้า รวมถึงการโฆษณาสินค้า (3) ผลกระทบด้านความปลอดภัยของสินค้าที่อาจเกิดขึ้นหากนำสินค้านั้นไปใช้ร่วมกับสินค้าอื่น (4) ผู้บริโภคซึ่งมีความเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายจากการบริโภคสินค้าเป็นพิเศษ เช่น เด็ก สตรี มีครรภ์ ผู้สูงอายุ ผู้ป่วย และคนพิการ (5) มาตรฐานความปลอดภัยที่ได้รับการยอมรับเป็นการทั่วไปของสินค้าประเภทนั้น (6) แนวปฏิบัติที่ดีของผู้ประกอบการ	มาตรา 29/2 38 สินค้าที่ผู้ประกอบการจะขายหรือเสนอขาย หรือเข้าทำความตกลงเพื่อขายหรือนำเสนอด้วยวิธีการโฆษณาหรือวิธีการอื่นใด หรือนำออกวางตลาด จะต้องเป็นสินค้าที่มีความปลอดภัย การปฏิบัติเกี่ยวกับความปลอดภัยของสินค้าให้พิจารณาจากเรื่อง ดังต่อไปนี้ (1) ลักษณะและประเภทของสินค้า รวมถึงส่วนประกอบของสินค้า การออกแบบสินค้า การบรรจุและบรรจุภัณฑ์ ข้อกำหนดเกี่ยวกับการประกอบ การติดตั้ง การบำรุงรักษา และความคาดหมายที่ผู้บริโภคทั่วไปพึงมีเกี่ยวกับสินค้านั้น (2) ลักษณะการนำเสนอสินค้า การติดฉลากคำเตือนและข้อกำหนดต่าง ๆ เกี่ยวกับการใช้ การกำจัด และการทำลาย และข้อบ่งชี้หรือข้อสารสนเทศใด ๆ เกี่ยวกับสินค้า รวมถึงการโฆษณาสินค้า (3) ผลกระทบด้านความปลอดภัยของสินค้าที่อาจเกิดขึ้นหากนำสินค้านั้นไปใช้ร่วมกับสินค้าอื่น (4) ผู้บริโภคซึ่งมีความเสี่ยงที่จะได้รับอันตรายจากการบริโภคสินค้าเป็นพิเศษ เช่น เด็ก สตรี มีครรภ์ ผู้สูงอายุ ผู้ป่วย และคนพิการ (5) มาตรฐานความปลอดภัยที่ได้รับการยอมรับเป็นการทั่วไปของสินค้าประเภทนั้น (6) แนวปฏิบัติที่ดีของผู้ประกอบการ
มาตรา 29/3 ผู้ประกอบการต้องไม่ผลิตสิ่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าที่เป็นอันตราย และต้องไม่แนะนำหรือโฆษณาสินค้านี้ดังกล่าว	มาตรา 29/3 39 ผู้ประกอบการต้องไม่ผลิตสิ่ง หรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าที่เป็นอันตราย และต้องไม่แนะนำหรือโฆษณาสินค้านี้ดังกล่าว
มาตรา 29/4 ผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ผลิตหรือผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา 30 และสินค้าอื่นที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา ต้องจัดให้มีมาตรการ	มาตรา 29/4 40 ผู้ประกอบการซึ่งเป็นผู้ผลิตหรือผู้สั่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา 30 54 และสินค้าอื่นที่ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา ต้อง

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
เพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสียหายต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้านั้นหมดสิ้นไป คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจกำหนดให้บริการใดที่ผู้ประกอบการธุรกิจต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสียหายต่ออันตรายอันเนื่องมาจากการบริการนั้นหมดสิ้นไปได้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา มาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสียหายต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าหรือบริการหมดสิ้นไปที่ผู้ประกอบการธุรกิจต้องจัดให้มีนั้น ได้แก่ (1) สอดส่องดูแลความปลอดภัยของสินค้าหรือบริการของตนตลอดระยะเวลาประกันของสินค้าหรือบริการนั้น พร้อมทั้งเก็บรักษาสถิติหรือรายงานที่เกี่ยวข้อง (2) มาตรการอันเหมาะสมกับสินค้าหรือบริการเพื่อให้ทราบได้ถึงความเสี่ยงต่ออันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นตามสภาพของสินค้าหรือบริการเพื่อประโยชน์ในการป้องกันความเสี่ยงดังกล่าว (3) ช่องทางในการให้ข้อมูลแก่ผู้บริโภค และช่องทางการรับแจ้งข้อมูลจากผู้บริโภค การตรวจสอบและพิจารณาข้อมูลที่ได้รับแจ้งจากผู้บริโภค และการแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้บริโภค ทราบโดยไม่ชักช้าพร้อมทั้งจัดทำและเก็บรักษาบันทึกหรือรายงานเกี่ยวกับการรับแจ้งและผลการพิจารณาดังกล่าว (4) มาตรการในการติดตามสินค้าที่ได้จัดจำหน่ายไป ซึ่งรวมถึงการระบุชื่อและรายละเอียดของผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร หรือผู้จัดจำหน่าย และเลขหมายประจำสินค้าไว้ที่ตัวสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ (5) มาตรการในการติดตามบริการที่ได้ให้บริการไป ซึ่งรวมถึงการระบุชื่อและที่อยู่ของผู้รับบริการและรายละเอียดของการให้บริการ	จัดให้มีมาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสียหายต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้านั้นหมดสิ้นไป คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจกำหนดให้บริการใดที่ผู้ประกอบการธุรกิจต้องจัดให้มีมาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสียหายต่ออันตรายอันเนื่องมาจากการบริการนั้นหมดสิ้นไปได้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา มาตรการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสียหายต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าหรือบริการหมดสิ้นไปที่ผู้ประกอบการธุรกิจต้องจัดให้มีนั้น ได้แก่ (1) สอดส่องดูแลความปลอดภัยของสินค้าหรือบริการของตนตลอดระยะเวลาประกันของสินค้าหรือบริการนั้น พร้อมทั้งเก็บรักษาสถิติหรือรายงานที่เกี่ยวข้อง (2) มาตรการอันเหมาะสมกับสินค้าหรือบริการเพื่อให้ทราบได้ถึงความเสี่ยงต่ออันตรายที่อาจจะเกิดขึ้นตามสภาพของสินค้าหรือบริการเพื่อประโยชน์ในการป้องกันความเสี่ยงดังกล่าว (3) ช่องทางในการให้ข้อมูลแก่ผู้บริโภค และช่องทางการรับแจ้งข้อมูลจากผู้บริโภค การตรวจสอบและพิจารณาข้อมูลที่ได้รับแจ้งจากผู้บริโภค และการแจ้งผลการพิจารณาให้ผู้บริโภค ทราบโดยไม่ชักช้าพร้อมทั้งจัดทำและเก็บรักษาบันทึกหรือรายงานเกี่ยวกับการรับแจ้งและผลการพิจารณา ดังกล่าว (4) มาตรการในการติดตามสินค้าที่ได้จัดจำหน่ายไป ซึ่งรวมถึงการระบุชื่อและรายละเอียดของผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร หรือผู้จัดจำหน่าย และเลขหมายประจำสินค้าไว้ที่ตัวสินค้าหรือบรรจุภัณฑ์ (5) มาตรการในการติดตามบริการที่ได้ให้บริการไป ซึ่งรวมถึงการระบุชื่อและที่อยู่ของผู้รับบริการและรายละเอียดของการให้บริการ

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
มาตรา 29/5 ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ขายหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้าหรือผู้ซื้อสินค้าเพื่อนำออกให้บริการ ซึ่งเป็นสินค้าหรือบริการตามมาตรา 29/4 ต้องจัดให้มีมาตรการดังต่อไปนี้ เพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสียหายต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการนั้นหมดสิ้นไป (1) เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการที่ตนได้มาจากผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า และข้อมูลหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องที่อยู่ในความครอบครองของตน โดยส่งต่อให้ผู้ซื้อหรือผู้บริโภคได้ทราบ (2) เก็บรักษาเอกสารที่จำเป็นเพื่อการติดตามแหล่งที่มาของสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการ เช่น ชื่อและรายละเอียดของผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการนั้นไว้ และส่งมอบเอกสารดังกล่าวเมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยได้มีหนังสือเรียกให้ส่ง ผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่งต้องให้ความร่วมมือกับผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย และพนักงานเจ้าหน้าที่ในการดำเนินการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสียหายต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการหมดสิ้นไป	มาตรา 29/5 41 ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ขายหรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้าหรือผู้ซื้อสินค้าเพื่อนำออกให้บริการ ซึ่งเป็นสินค้าหรือบริการตามมาตรา 29/4 40 ต้องจัดให้มีมาตรการดังต่อไปนี้ เพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสียหายต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการนั้นหมดสิ้นไป (1) เปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการที่ตนได้มาจากผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า และข้อมูลหรือเอกสารที่เกี่ยวข้องที่อยู่ในความครอบครองของตน โดยส่งต่อให้ผู้ซื้อหรือผู้บริโภคได้ทราบ (2) เก็บรักษาเอกสารที่จำเป็นเพื่อการติดตามแหล่งที่มาของสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการ เช่น ชื่อและรายละเอียดของผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการนั้นไว้ และส่งมอบเอกสารดังกล่าวเมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยได้มีหนังสือเรียกให้ส่ง ผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่งต้องให้ความร่วมมือกับผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย และพนักงานเจ้าหน้าที่ในการดำเนินการเพื่อป้องกันหรือทำให้ความเสียหายต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่ขายหรือสินค้าที่นำออกให้บริการหมดสิ้นไป
มาตรา 29/6 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการซึ่งต้องปฏิบัติตามมาตรา 29/4 และมาตรา 29/5 มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการนั้นอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ผู้ประกอบธุรกิจนั้นอาจแจ้งเตือนภัยแก่ผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย	มาตรา 29/6 42 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการซึ่งต้องปฏิบัติตามมาตรา 29/4 40 และมาตรา 29/5 41 มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการนั้นอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ผู้ประกอบธุรกิจนั้นอาจแจ้งเตือนภัยแก่ผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ รวมถึงผู้ประกอบการธุรกิจโฆษณา ผู้บริโภค และประชาชนทราบเป็นการทั่วไป ในกรณีที่ปรากฏว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย หรือสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตรายนั้นมีผลทำให้บุคคลถึงแก่ความตาย รัับอันตรายสาหัส หรือเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของบุคคล หรือเป็นอันตรายต่อทรัพย์สินอื่น ผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่งต้องแจ้งความเป็นอันตรายของสินค้าหรือบริการนั้นแก่ผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ รวมถึงผู้ประกอบการธุรกิจโฆษณา ผู้บริโภค และประชาชน และแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบโดยเร็ว คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการดำเนินการตามวรรคสองก็ได้	หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ รวมถึงผู้ประกอบการธุรกิจโฆษณา ผู้บริโภค และประชาชนทราบเป็นการทั่วไป ในกรณีที่ปรากฏว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย หรือสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตรายนั้นมีผลทำให้บุคคลถึงแก่ความตาย รัับอันตรายสาหัส หรือเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของบุคคล หรือเป็นอันตรายต่อทรัพย์สินอื่น ผู้ประกอบธุรกิจตามวรรคหนึ่งต้องแจ้งความเป็นอันตรายของสินค้าหรือบริการนั้นแก่ผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ รวมถึง ผู้ประกอบธุรกิจโฆษณา ผู้บริโภค และประชาชน และแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบโดยเร็ว คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการดำเนินการตามวรรคสองก็ได้
มาตรา 29/7 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจพบหรือได้รับแจ้งตามมาตรา 29/6 วรรคสองว่าสินค้าหรือบริการที่ตนผลิต ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ขาย หรือมีไว้เพื่อขายหรือให้บริการ นั้นเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ผู้ประกอบธุรกิจนั้นต้องดำเนินการเพื่อปิดป้องอันตรายหรือทำให้อันตรายของสินค้าหรือบริการนั้นหมดสิ้นไป เช่น แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงสินค้าหรือบริการ เปลี่ยนสินค้าหรือเปลี่ยนวิธีให้บริการ เรียกคืนสินค้าและชดใช้ราคาสินค้า เก็บสินค้าออกจากท้องตลาดหรืองดให้บริการ และแจ้งผลการดำเนินการดังกล่าวเป็นหนังสือต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยไม่ชักช้า แต่ต้องไม่เกินห้าวันนับแต่วันที่เริ่มดำเนินการ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ	มาตรา 29/7 43 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจพบหรือได้รับแจ้งตามมาตรา 29/6 42 วรรคสองว่าสินค้าหรือบริการที่ตนผลิต ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ขาย หรือมีไว้เพื่อขายหรือให้บริการ นั้น เป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ผู้ประกอบธุรกิจนั้นต้องดำเนินการเพื่อปิดป้องอันตรายหรือทำให้อันตรายของสินค้าหรือบริการนั้นหมดสิ้นไป เช่น แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงสินค้าหรือบริการ เปลี่ยนสินค้าหรือเปลี่ยนวิธีให้บริการ เรียกคืนสินค้าและชดใช้ราคาสินค้า เก็บสินค้าออกจากท้องตลาดหรืองดให้บริการ และแจ้งผลการดำเนินการดังกล่าวเป็นหนังสือต่อสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยไม่ชักช้า แต่ต้องไม่เกินห้าวันนับแต่วันที่เริ่มดำเนินการ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
ลักษณะของอันตราย และมาตรการที่ผู้ประกอบการ ธุรกิจได้ดำเนินการเพื่อป้องกันอันตรายดังกล่าว คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจ ประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการ ดำเนินการตามวรรคหนึ่งก็ได้	ลักษณะของอันตราย และมาตรการที่ผู้ประกอบการ ธุรกิจได้ดำเนินการเพื่อป้องกันอันตรายดังกล่าว คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจ ประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการ ดำเนินการตามวรรคหนึ่งก็ได้
มาตรา 29/8 ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัย ว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่ เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย อาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการ ทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ ผู้ประกอบการธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความ ปลอดภัยกำหนด	มาตรา 29/8 44 ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัย ว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่ เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย อาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการ ทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ ผู้ประกอบการธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความ ปลอดภัยกำหนด
เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใด เป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่ง ให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองด ให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผล การทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้น ก็ได้ และให้ผู้ประกอบการธุรกิจรายงานผลการทดสอบ หรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความ ปลอดภัยกำหนด	เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใด เป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่ง ให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองด ให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผล การทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้น ก็ได้ และให้ผู้ประกอบการธุรกิจรายงานผลการทดสอบ หรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความ ปลอดภัยกำหนด
มาตรา 29/9 ในกรณีที่คณะกรรมการ ว่าด้วยความปลอดภัยได้มีคำสั่งห้ามขายสินค้าหรือ งดให้บริการชั่วคราวตามมาตรา 29/8 วรรคสอง เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณา ผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์แล้วเห็นว่าสินค้า หรือบริการที่สั่งให้ทดสอบหรือพิสูจน์นั้นไม่เป็น สินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการ ว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งเพิกถอนคำสั่ง ดังกล่าว	มาตรา 29/9 45 ในกรณีที่คณะกรรมการ ว่าด้วยความปลอดภัยได้มีคำสั่งห้ามขายสินค้าหรือ งดให้บริการชั่วคราวตามมาตรา 29/8 44 วรรคสอง เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณา ผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์แล้วเห็นว่าสินค้า หรือบริการที่สั่งให้ทดสอบหรือพิสูจน์นั้นไม่เป็น สินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการ ว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งเพิกถอนคำสั่ง ดังกล่าว

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์เพื่อประกอบการพิจารณาแล้วเห็นว่า สินค้าชิ้นนี้เป็นสินค้าที่เป็นอันตรายและไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา 30 หรือตามกฎหมายอื่นหรือบริการนั้นเป็นบริการที่เป็นอันตรายให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งห้ามผู้ประกอบการธุรกิจผลิตเพื่อขาย ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือขายสินค้า หรืองดให้บริการ โดยจะสั่งให้แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงสินค้าหรือการให้บริการ หรือทำลายสินค้านั้นดังกล่าว หรือส่งกลับคืนไปยังประเทศที่นำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักร ตามควรแก่กรณี	ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์เพื่อประกอบการพิจารณาแล้วเห็นว่า สินค้าชิ้นนี้เป็นสินค้าที่เป็นอันตรายและไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้านั้นได้โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา 30 54 หรือตามกฎหมายอื่นหรือบริการนั้นเป็นบริการที่เป็นอันตรายให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งห้ามผู้ประกอบการธุรกิจผลิตเพื่อขาย ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือขายสินค้า หรืองดให้บริการ โดยจะสั่งให้แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงสินค้าหรือการให้บริการ หรือทำลายสินค้านั้นดังกล่าว หรือส่งกลับคืนไปยังประเทศที่นำสินค้านั้นเข้ามาในราชอาณาจักร ตามควรแก่กรณี
มาตรา 29/10 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งห้ามขายสินค้าตามมาตรา 29/9 วรรคสอง ให้ผู้ประกอบการธุรกิจ ซึ่งเป็นผู้ผลิต หรือผู้ ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรจัดเก็บสินค้าในท้องตลาดกลับคืนและประกาศเรียกคืนสินค้าจากผู้บริโภค และทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่จัดเก็บกลับคืนมาได้และที่อยู่ในความครอบครองของตนหมดสิ้นไป ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งทำลายสินค้านั้น เมื่อผู้ประกอบการธุรกิจได้ทำลายสินค้านั้นแล้ว ให้รายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยโดยเร็ว ให้ผู้ประกอบการธุรกิจชดใช้ราคาสินค้าและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของผู้บริโภคที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจปิดประกาศ แจ้ง หรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการให้ผู้บริโภคทราบภายในสามวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขาย	มาตรา 29/10 46 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งห้ามขายสินค้าตามมาตรา 29/9 45 วรรคสอง ให้ผู้ประกอบการธุรกิจ ซึ่งเป็นผู้ผลิต หรือผู้ ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรจัดเก็บสินค้าในท้องตลาดกลับคืนและประกาศเรียกคืนสินค้าจากผู้บริโภค และทำให้ความเสี่ยงต่ออันตรายอันเนื่องมาจากสินค้าที่จัดเก็บกลับคืนมาได้และที่อยู่ในความครอบครองของตนหมดสิ้นไป ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งทำลายสินค้านั้น เมื่อผู้ประกอบการธุรกิจได้ทำลายสินค้านั้นแล้ว ให้รายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยโดยเร็ว ให้ผู้ประกอบการธุรกิจชดใช้ราคาสินค้าและรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของผู้บริโภคที่เกิดขึ้นจากการดำเนินการ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจปิดประกาศ แจ้ง หรือโฆษณาข่าวสารเกี่ยวกับการดำเนินการให้ผู้บริโภคทราบภายในสามวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขาย

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
มาตรา 29/11 เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งห้ามขายตามมาตรา 29/9 วรรคสอง ให้ผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิต หรือผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรจัดทำแผนการจัดเก็บหรือเรียกคืนสินค้า แผนการปรับปรุงแก้ไขหรือดำเนินการกับสินค้าที่จัดเก็บหรือเรียกคืน และแผนการเยียวยาผู้บริโภค เสนอต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขายเพื่อพิจารณา ทั้งนี้ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการดังกล่าวของผู้ประกอบการธุรกิจก็ได้ ให้ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาแผนตามวรรคหนึ่งให้แล้วเสร็จ และแจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจตามวรรคหนึ่งทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เสนอแผน ในกรณีที่เห็นว่าแผนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่มีความเหมาะสมให้มีอำนาจแก้ไขแผนนั้นได้ รวมทั้งมีอำนาจสั่งเยียวยาเพิ่มเติมสิ่งที่ได้ดำเนินการไปแล้วก่อนดำเนินการตามแผนที่ได้รับความเห็นชอบ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจรายงานการดำเนินการตามแผนตามวรรคหนึ่งหรือแผนที่แก้ไขตามวรรคสองให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทราบทุกเจ็ดวันหรือตามที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนดจนกว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จตามแผน ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจไม่จัดทำแผนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขาย หรือคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเห็นว่าแผนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่อาจปฏิบัติได้ ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีอำนาจกำหนดแผนการจัดเก็บหรือเรียกคืนสินค้า แผนการปรับปรุงแก้ไขหรือดำเนินการกับสินค้าที่จัดเก็บหรือเรียกคืน หรือแผนการเยียวยาผู้บริโภค เพื่อให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการได้ตามที่เห็นสมควร	มาตรา 29/11 47 เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งห้ามขายตามมาตรา 29/9 44 วรรคสอง ให้ผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิต หรือผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรจัดทำแผนการจัดเก็บหรือเรียกคืนสินค้า แผนการปรับปรุงแก้ไขหรือดำเนินการกับสินค้าที่จัดเก็บหรือเรียกคืน และแผนการเยียวยาผู้บริโภค เสนอต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขายเพื่อพิจารณา ทั้งนี้ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการดังกล่าวของผู้ประกอบการธุรกิจก็ได้ ให้ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาแผนตามวรรคหนึ่งให้แล้วเสร็จ และแจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจตามวรรคหนึ่งทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เสนอแผน ในกรณีที่เห็นว่าแผนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่มีความเหมาะสมให้มีอำนาจแก้ไขแผนนั้นได้ รวมทั้งมีอำนาจสั่งเยียวยาเพิ่มเติมสิ่งที่ได้ดำเนินการไปแล้วก่อนดำเนินการตามแผนที่ได้รับความเห็นชอบ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจรายงานการดำเนินการตามแผนตามวรรคหนึ่งหรือแผนที่แก้ไขตามวรรคสองให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทราบทุกเจ็ดวันหรือตามที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนดจนกว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จตามแผน ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจไม่จัดทำแผนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขาย หรือคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเห็นว่าแผนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่อาจปฏิบัติได้ ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีอำนาจกำหนดแผนการจัดเก็บหรือเรียกคืนสินค้า แผนการปรับปรุงแก้ไขหรือดำเนินการกับสินค้าที่จัดเก็บหรือเรียกคืน หรือแผนการเยียวยาผู้บริโภค เพื่อให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการได้ตามที่เห็นสมควร

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานการดำเนินการตามแผนดังกล่าวภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด ทั้งนี้ ให้ผู้ประกอบธุรกิจรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการจัดทำแผน การดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสี่ไม่กระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคที่จะใช้สิทธิเรียกร้องต่อผู้ประกอบธุรกิจให้รับผิดชอบในเรื่องอื่นตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่น ให้ผู้ประกอบธุรกิจปิดประกาศ แจ้ง หรือโฆษณาแผนที่ได้รับความเห็นชอบหรือแผนที่ได้รับการแก้ไขตามวรรคสอง หรือแผนที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนดขึ้นตามวรรคสี่ให้ผู้บริโภคทราบภายในสามวันนับแต่วันที่ได้รับทราบแผนดังกล่าว	และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานการดำเนินการตามแผนดังกล่าวภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด ทั้งนี้ ให้ผู้ประกอบธุรกิจรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการจัดทำแผน การดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสี่ไม่กระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคที่จะใช้สิทธิเรียกร้องต่อผู้ประกอบธุรกิจให้รับผิดชอบในเรื่องอื่นตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่น ให้ผู้ประกอบธุรกิจปิดประกาศ แจ้ง หรือโฆษณาแผนที่ได้รับความเห็นชอบหรือแผนที่ได้รับการแก้ไขตามวรรคสอง หรือแผนที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนดขึ้นตามวรรคสี่ให้ผู้บริโภคทราบภายในสามวันนับแต่วันที่ได้รับทราบแผนดังกล่าว
มาตรา 29/12 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งให้แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงสินค้าตามมาตรา 29/9 วรรคสอง หรือเป็นการแก้ไขปรับปรุงสินค้าตามแผนตามมาตรา 29/11 วรรคหนึ่ง ก่อนที่ผู้ประกอบธุรกิจจะนำสินค้าออกขาย ให้รายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเพื่อตรวจสอบ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตรวจสอบจนเป็นที่พอใจว่าไม่เป็นสินค้าที่เป็นอันตรายแล้ว ให้เพิกถอนคำสั่งห้ามขายสินค้าตามมาตรา 29/9 วรรคสอง	มาตรา 29/12 48 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งให้แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงสินค้า ตามมาตรา 29/9 45 วรรคสอง หรือเป็นการแก้ไขปรับปรุงสินค้าตามแผนตามมาตรา 29/11 47 วรรคหนึ่ง ก่อนที่ผู้ประกอบธุรกิจจะนำสินค้าออกขาย ให้รายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเพื่อตรวจสอบ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตรวจสอบจนเป็นที่พอใจว่าไม่เป็นสินค้าที่เป็นอันตรายแล้ว ให้เพิกถอนคำสั่งห้ามขายสินค้าตามมาตรา 29/9 45 วรรคสอง
มาตรา 29/13 เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งดให้บริการตามมาตรา 29/9 วรรคสอง ให้ผู้ประกอบธุรกิจแจ้งให้ผู้บริโภคที่รับบริการไปแล้วและยังคงมีอันตรายอยู่กับผู้บริโภคนั้นมารับการแก้ไขการให้บริการที่อยู่ในวิสัยที่จะทำได้ทันที และให้นำความในมาตรา 29/10 วรรคสามและวรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม	มาตรา 29/13 49 เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งดให้บริการตามมาตรา 29/9 45 วรรคสอง ให้ผู้ประกอบธุรกิจแจ้งให้ผู้บริโภคที่รับบริการไปแล้วและยังคงมีอันตรายอยู่กับผู้บริโภคนั้นมารับการแก้ไขการให้บริการที่อยู่ในวิสัยที่จะทำได้ทันที และให้นำความในมาตรา 29/10 46 วรรคสามและวรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
ให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำแผนดำเนินการปรับปรุงวิธีการให้บริการไม่ให้เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคและแผนการเยียวยาผู้บริโภค และให้นำความในมาตรา 29/11 มาใช้บังคับโดยอนุโลม	ให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำแผนดำเนินการปรับปรุงวิธีการให้บริการไม่ให้เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคและแผนการเยียวยาผู้บริโภค และให้นำความในมาตรา 29/11 47 มาใช้บังคับโดยอนุโลม
มาตรา 29/14 เมื่อผู้ประกอบธุรกิจได้ดำเนินการแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงวิธีการให้บริการไม่ให้เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา 29/13 แล้ว ให้รายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเพื่อตรวจสอบ และให้นำความในมาตรา 29/12 มาใช้บังคับโดยอนุโลม	มาตรา 29/14 50 เมื่อผู้ประกอบธุรกิจได้ดำเนินการแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงวิธีการให้บริการไม่ให้เป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคตามมาตรา 29/13 49 แล้ว ให้รายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเพื่อตรวจสอบ และให้นำความในมาตรา 29/12 48 มาใช้บังคับโดยอนุโลม
มาตรา 29/15 คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจขยายระยะเวลาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติในส่วนนี้ได้ตามที่เห็นสมควร	มาตรา 29/15 51 คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจขยายระยะเวลาที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติในส่วนนี้ได้ตามที่เห็นสมควร
มาตรา 29/16 การปิดประกาศ แจ้ง และโฆษณาข่าวสารตามที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติ ให้ผู้ประกอบธุรกิจกระทำทางสื่อโฆษณาที่ผู้ประกอบธุรกิจได้ใช้ในการโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้น และสื่อรูปแบบอื่น ๆ ตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด รวมทั้งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการแจ้งในเว็บไซต์ของผู้ประกอบธุรกิจและแจ้งเป็นหนังสือ ไปรษณีย์ อีเล็กทรอนิกส์ หรือช่องทางอื่นที่ผู้ประกอบธุรกิจเสนอขายสินค้าหรือบริการนั้นให้แก่ผู้บริโภคโดยตรงเพื่อทราบ โดยการปิดประกาศหรือโฆษณาข่าวสารให้กระทำต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน เว้นแต่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะกำหนดเป็นอย่างอื่น และเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะกำหนดหลักเกณฑ์การปิดประกาศ แจ้ง หรือการโฆษณาดังกล่าวด้วยก็ได้	มาตรา 29/16 52 การปิดประกาศ แจ้ง และโฆษณาข่าวสารตามที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจปฏิบัติ ให้ผู้ประกอบธุรกิจกระทำทางสื่อโฆษณาที่ผู้ประกอบธุรกิจได้ใช้ในการโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้นและสื่อรูปแบบอื่น ๆ ตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคกำหนด รวมทั้งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการแจ้งในเว็บไซต์ของผู้ประกอบธุรกิจและแจ้งเป็นหนังสือ ไปรษณีย์ อีเล็กทรอนิกส์ หรือช่องทางอื่นที่ผู้ประกอบธุรกิจเสนอขายสินค้าหรือบริการนั้นให้แก่ผู้บริโภคโดยตรงเพื่อทราบ โดยการปิดประกาศหรือโฆษณาข่าวสารให้กระทำต่อเนื่องกันเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน เว้นแต่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะกำหนดเป็นอย่างอื่น และเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะกำหนดหลักเกณฑ์การปิดประกาศ แจ้ง หรือการโฆษณาดังกล่าวด้วยก็ได้
มาตรา 29/17 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่แจ้งความเป็นอันตรายของสินค้าหรือบริการตามมาตรา 29/6 วรรคสอง หรือไม่ดำเนินการหรือ	มาตรา 29/17 53 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจไม่แจ้งความเป็นอันตรายของสินค้าหรือบริการตามมาตรา 29/6 42 วรรคสอง หรือไม่ดำเนินการหรือ

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
ดำเนินการไม่ครบถ้วนในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ตามมาตรา 29/8 หรือไม่เปิดเผย แจ้ง หรือโฆษณาตามมาตรา 29/10 วรรคสี่ มาตรา 29/11 วรรคหก หรือ มาตรา 29/13 เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจจัดให้มีการดำเนินการแทน และให้ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ชดใช้ค่าใช้จ่ายและเงินเพิ่ม โดยให้บังคับตามบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เมื่อดำเนินการแล้ว ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค รายงานผลการดำเนินการให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทราบด้วย	ดำเนินการไม่ครบถ้วนในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์ตามมาตรา <u>29/8 44</u> หรือไม่เปิดเผย แจ้ง หรือโฆษณาตามมาตรา <u>29/10 46</u> วรรคสี่ มาตรา <u>29/11 47</u> วรรคหก หรือ มาตรา <u>29/13 49</u> เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจจัดให้มีการดำเนินการแทน และให้ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ชดใช้ค่าใช้จ่ายและเงินเพิ่ม โดยให้บังคับตามบทบัญญัติเกี่ยวกับการบังคับทางปกครองตามกฎหมายว่าด้วยวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เมื่อดำเนินการแล้ว ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค รายงานผลการดำเนินการให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทราบด้วย
ส่วนที่ 2 การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านฉลาก	ส่วนที่ <u>2 3</u> การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านฉลาก
มาตรา 30 ให้สินค้าที่ผลิตเพื่อขายโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและสินค้าที่ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับกับสินค้าที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในกรณีที่ปรากฏว่ามีสินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ร่างกาย หรือจิตใจ เนื่องในการใช้สินค้าหรือโดยสภาพของสินค้านั้น หรือมีสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ ซึ่งการกำหนดฉลากของสินค้านั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น แต่สินค้านั้นดังกล่าวไม่เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจกำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากได้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา	มาตรา <u>30 54</u> ให้สินค้าที่ผลิตเพื่อขายโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและสินค้าที่ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับกับสินค้าที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ในกรณีที่ปรากฏว่ามีสินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ร่างกาย หรือจิตใจเนื่องในการใช้สินค้าหรือโดยสภาพของสินค้านั้น หรือมีสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ ซึ่งการกำหนดฉลากของสินค้านั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้านั้น แต่สินค้านั้นดังกล่าวไม่เป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจกำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากได้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
มาตรา 31 ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้ (1) ใช้ข้อความที่ตรงต่อความจริงและไม่มีข้อความที่อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า (2) ต้องระบุข้อความดังต่อไปนี้ (ก) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าของผู้ผลิตหรือของผู้นำเข้าเพื่อขาย แล้วแต่กรณี (ข) สถานที่ผลิตหรือสถานที่ประกอบธุรกิจนำเข้า แล้วแต่กรณี (ค) ระบุข้อความที่แสดงให้เห็นได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร ในกรณีที่เป็นสินค้านำเข้าให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย (3) ต้องระบุข้อความอันจำเป็น ได้แก่ ราคา ปริมาณ วิธีใช้ ข้อแนะนำ คำเตือน วัน เดือน ปีที่หมดอายุในกรณีเป็นสินค้าที่หมดอายุได้ หรือกรณีอื่น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิตเพื่อขายหรือผู้ส่งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักร เพื่อขายซึ่งสินค้าที่ควบคุมฉลาก แล้วแต่กรณี เป็นผู้จัดทำฉลากก่อนขายและฉลากนั้นต้องมีข้อความดังกล่าวในวรรคหนึ่ง ในการนี้ ข้อความตามวรรคหนึ่ง (2) และ (3) ต้องจัดทำตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา	มาตรา ๕๕ ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลากจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้ (1) ใช้ข้อความที่ตรงต่อความจริงและไม่มีข้อความที่อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า (2) ต้องระบุข้อความดังต่อไปนี้ (ก) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าของผู้ผลิตหรือของผู้นำเข้าเพื่อขาย แล้วแต่กรณี (ข) สถานที่ผลิตหรือสถานที่ประกอบธุรกิจนำเข้า แล้วแต่กรณี (ค) ระบุข้อความที่แสดงให้เห็นได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร ในกรณีที่เป็นสินค้านำเข้าให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย (3) ต้องระบุข้อความอันจำเป็น ได้แก่ ราคา ปริมาณ วิธีใช้ ข้อแนะนำ คำเตือน วัน เดือน ปีที่หมดอายุในกรณีเป็นสินค้าที่หมดอายุได้ หรือกรณีอื่น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิตเพื่อขายหรือผู้ส่งหรือผู้นำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขายซึ่งสินค้าที่ควบคุมฉลาก แล้วแต่กรณี เป็นผู้จัดทำฉลากก่อนขายและฉลากนั้นต้องมีข้อความดังกล่าวในวรรคหนึ่ง ในการนี้ ข้อความตามวรรคหนึ่ง (2) และ (3) ต้องจัดทำตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา
มาตรา 32 การกำหนดข้อความของฉลากตามมาตรา 30 ต้องไม่เป็นการบังคับให้ผู้ประกอบธุรกิจต้องเปิดเผยความลับทางการผลิต เว้นแต่ข้อความดังกล่าวจะเป็นสิ่งจำเป็นที่เกี่ยวกับสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยของผู้บริโภค	มาตรา ๕๔ 56 การกำหนดข้อความของฉลากตามมาตรา ๕๔ 54 ต้องไม่เป็นการบังคับให้ผู้ประกอบธุรกิจต้องเปิดเผยความลับในการผลิต เว้นแต่ข้อความดังกล่าวจะเป็นสิ่งจำเป็นที่เกี่ยวกับสุขภาพอนามัยและความปลอดภัยของผู้บริโภค
มาตรา 33 เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยฉลากเห็นว่าฉลากใดไม่เป็นไปตามมาตรา 31	มาตรา ๕๕ 57 เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยฉลากเห็นว่าฉลากใดไม่เป็นไปตามมาตรา ๕๕ 55

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจสั่งให้ ผู้ประกอบการธุรกิจเลิกใช้ฉลากดังกล่าวหรือ ดำเนินการแก้ไขฉลากนั้นให้ถูกต้อง	คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจสั่งให้ ผู้ประกอบการธุรกิจเลิกใช้ฉลากดังกล่าวหรือ ดำเนินการแก้ไขฉลากนั้นให้ถูกต้อง
มาตรา 34 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่า ฉลากของตนจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตาม มาตรา 31 ผู้ประกอบธุรกิจผู้นั้นอาจขอให้ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากพิจารณาให้ความเห็น ในฉลากนั้นก่อนได้ ในกรณีนี้ให้นำมาตรา 29 มาใช้ บังคับโดยอนุโลม	มาตรา 34 58 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่า ฉลากของตนจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตาม มาตรา 31 55 ผู้ประกอบธุรกิจผู้นั้นอาจขอให้ คณะกรรมการว่าด้วยฉลากพิจารณาให้ความเห็น ในฉลากนั้นก่อนได้ ในกรณีนี้ให้นำมาตรา 29 36 มาใช้บังคับโดยอนุโลม
มาตรา 35 เพื่อประโยชน์ในการควบคุม และการตรวจสอบการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับสินค้า ที่ควบคุมฉลาก รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศใน ราชกิจจานุเบกษากำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจ ในสินค้าดังกล่าวต้องจัดทำและเก็บรักษาบัญชี เอกสาร และหลักฐานเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ทำการตรวจสอบได้ วิธีจัดทำและเก็บรักษาบัญชี เอกสารและ หลักฐานตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนด ในกฎกระทรวง	มาตรา 35 59 เพื่อประโยชน์ในการควบคุม และการตรวจสอบการประกอบธุรกิจเกี่ยวกับสินค้า ที่ควบคุมฉลาก รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศใน ราชกิจจานุเบกษากำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจ ในสินค้าดังกล่าวต้องจัดทำและเก็บรักษาบัญชี เอกสาร และหลักฐานเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ทำการตรวจสอบได้ วิธีจัดทำและเก็บรักษาบัญชี เอกสารและ หลักฐานตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่กำหนด ในกฎกระทรวง
ส่วนที่ 2 ทวิ การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญา	ส่วนที่ 2 ทวิ 4 การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญา
มาตรา 35 ทวิ ในการประกอบธุรกิจขาย สินค้าหรือให้บริการใด ถ้าสัญญาซื้อขายหรือสัญญา ให้บริการนั้นมีกฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็น หนังสือ หรือที่ตามปกติประเพณีทำเป็นหนังสือ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่มีอำนาจกำหนดให้การ ประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นเป็น ธุรกิจที่ควบคุมสัญญาได้ ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญา สัญญาที่ ผู้ประกอบการทำกับผู้บริโภคจะต้องมีลักษณะ ดังต่อไปนี้	มาตรา 35 ทวิ 60 ในการประกอบธุรกิจขาย สินค้าหรือให้บริการใด ถ้าสัญญาซื้อขายหรือสัญญา ให้บริการนั้น <u>อาจมี</u> กฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็น หนังสือ หรือที่ตามปกติประเพณีทำเป็นหนังสือ <u>หรือมีการใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม หรือสัญญา</u> <u>อื่นใดตามที่</u> คณะกรรมการเห็นสมควร คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่มีอำนาจกำหนดให้การ ประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นเป็น ธุรกิจที่ควบคุมสัญญาได้ ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญา สัญญาที่ ผู้ประกอบการทำกับผู้บริโภคจะต้องมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
(1) ใช้ข้อสัญญาที่จำเป็นซึ่งหากมิได้ใช้ข้อสัญญาเช่นนั้น จะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบการธุรกิจเกินสมควร (2) ห้ามใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด และเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวม คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะให้ผู้ประกอบการธุรกิจจัดทำสัญญาตามแบบที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดก็ได้ การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา	(1) ใช้ข้อสัญญาที่จำเป็นซึ่งหากมิได้ใช้ข้อสัญญาเช่นนั้น จะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบการธุรกิจเกินสมควร (2) ห้ามใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดและเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวม คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะให้ผู้ประกอบการธุรกิจจัดทำสัญญาตามแบบที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดก็ได้ การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา
	มาตรา 61 สัญญาหรือข้อตกลงระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจกับผู้บริโภค ต้องมีข้อความที่เป็นธรรมและไม่ก่อให้เกิดผู้บริโภคเสียเปรียบเกินสมควร ทั้งในกระบวนการก่อสัญญาและในส่วนของเนื้อหาของสัญญาหรือข้อตกลงดังกล่าว
มาตรา 35 ตี เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องใช้ข้อสัญญาใด หรือต้องใช้ข้อสัญญาใดโดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อสัญญานั้นด้วยตามมาตรา 35 ทวิ แล้ว ถ้าสัญญานั้นไม่ใช่ข้อสัญญาดังกล่าวหรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวแต่ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขให้ถือว่าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าวหรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวตามเงื่อนไขนั้น แล้วแต่กรณี	มาตรา ๕๕ ตี 62 เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องใช้ข้อสัญญาใด หรือต้องใช้ข้อสัญญาใดโดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อสัญญานั้นด้วยตามมาตรา ๕๕ ทวิ 60 แล้ว ถ้าสัญญานั้นไม่ใช่ข้อสัญญาดังกล่าวหรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวแต่ไม่เป็นไปตามเงื่อนไขให้ถือว่าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าวหรือใช้ข้อสัญญาดังกล่าวตามเงื่อนไขนั้น แล้วแต่กรณี
มาตรา 35 จัตวา เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องไม่ใช่ข้อสัญญาใดตามมาตรา 35 ทวิ แล้ว ถ้าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าวให้ถือว่าสัญญานั้นไม่มีข้อสัญญาเช่นนั้น	มาตรา ๕๕ สัตว 63 เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้สัญญาของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญาต้องไม่ใช่ข้อสัญญาใดตามมาตรา ๕๕ ทวิ 60 แล้ว ถ้าสัญญานั้นใช้ข้อสัญญาดังกล่าวให้ถือว่าสัญญานั้นไม่มีข้อสัญญาเช่นนั้น
มาตรา 35 เบญจ คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขาย	มาตรา ๕๕ เษฏ 64 คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขาย

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
สินค้าหรือให้บริการอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินได้ ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน หลักฐานการรับเงินจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้ (1) มีรายการและใช้ข้อความที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้มีรายการหรือมิได้ใช้ข้อความเช่นนั้นจะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบการ (2) ห้ามใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา	สินค้าหรือให้บริการอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินได้ ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน หลักฐานการรับเงินจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้ (1) มีรายการและใช้ข้อความที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้มีรายการหรือมิได้ใช้ข้อความเช่นนั้นจะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบการ (2) ห้ามใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา
มาตรา 35 ฉ เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้หลักฐานการรับเงินของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินต้องใช้ข้อความใด หรือต้องใช้ข้อความใด โดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อความนั้นด้วย หรือต้องไม่ใช้ข้อความใดตามมาตรา 35 เบญจ แล้วให้นำมาตรา 35 ตริ และมาตรา 35 จั ตวา มาใช้ บังคับแก่หลักฐานการรับเงินดังกล่าวโดยอนุโลม	มาตรา 35 ฆ 65 เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้หลักฐานการรับเงินของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินต้องใช้ข้อความใด หรือต้องใช้ข้อความใด โดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อความนั้นด้วย หรือต้องไม่ใช้ข้อความใดตามมาตรา 35 ฆ 64 แล้วให้นำมาตรา 35 ตรี 62 และมาตรา 35 สัตต 63 มาใช้บังคับแก่หลักฐานการรับเงินดังกล่าวโดยอนุโลม
มาตรา 35 สัตต ในกรณีที่ผู้ประกอบการขายสินค้าหรือให้บริการโดยให้คำมั่นว่าจะทำสัญญารับประกันให้ไว้แก่ผู้บริโภค สัญญาดังกล่าวต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้ประกอบการหรือผู้แทน และต้องส่งมอบสัญญานั้นแก่ผู้บริโภคพร้อมกับการส่งมอบสินค้าหรือให้บริการ ถ้าสัญญาตามวรรคหนึ่งทำเป็นภาษาต่างประเทศต้องมีคำแปลภาษาไทยกำกับไว้ด้วย	มาตรา 35 สัตต 66 ในกรณีที่ผู้ประกอบการขายสินค้าหรือให้บริการโดยให้คำมั่นว่าจะทำสัญญารับประกันให้ไว้แก่ผู้บริโภค สัญญาดังกล่าวต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้ประกอบการหรือผู้แทน และต้องส่งมอบสัญญานั้นแก่ผู้บริโภคพร้อมกับการส่งมอบสินค้าหรือให้บริการ ถ้าสัญญาตามวรรคหนึ่งทำเป็นภาษาต่างประเทศต้องมีคำแปลภาษาไทยกำกับไว้ด้วย
มาตรา 35 ฏฐ ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา 35 ทวิ หรือส่งมอบ	มาตรา 35 ฏฐ 67 ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา 35 ทวิ 60 หรือส่งมอบ

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
หลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา 35 เบญจ ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่เป็นทางปฏิบัติตามปกติสำหรับการประกอบธุรกิจประเภทนั้น ๆ หรือภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาแต่ระยะเวลาใดจะถึงก่อน	หลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา 38 หมวด 64 ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่เป็นทางปฏิบัติตามปกติสำหรับการประกอบธุรกิจประเภทนั้น ๆ หรือภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาแต่ระยะเวลาใดจะถึงก่อน
	มาตรา 68 สัญญาหรือข้อตกลงที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรม (1) ข้อตกลงของสัญญาคลุมเครือ ไม่ชัดเจนยากแก่ความเข้าใจ (2) ข้อตกลงของสัญญาขัดต่อความสงบเรียบร้อยศีลธรรมอันดีของประชาชน (3) ข้อตกลงของสัญญาที่มีข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจที่สร้างความเสียหายโดยประมาทเลินเล่อ (4) ข้อตกลงของสัญญาที่มีข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบของผู้ประกอบธุรกิจจากการกระทำที่ฝ่าฝืนคำรับรองหรือหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด เช่น ความรับผิดชอบจากสินค้าชำรุดบกพร่อง หรือ รอนสิทธิโดยไม่มีเหตุอันสมควร (5) สัญญาหรือข้อตกลงตามที่คณะกรรมการกำหนด
	มาตรา 69 การพิจารณาว่าสัญญาหรือข้อตกลงใดมีกระบวนการก่อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมหรือก่อให้เกิดความเสียหายเปรียบกันสมควรให้พิจารณาจากพฤติการณ์ทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทำสัญญา รวมทั้ง (1) ความรู้และความเข้าใจของผู้บริโภคเกี่ยวกับความหมายของข้อกำหนดในสัญญาหรือผลของการดำเนินการเหล่านี้ (2) อำนาจในการต่อรองของคู่สัญญา

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	(3) การต่อรองหรือการเจรจาจากกันของคู่สัญญา ในเวลาก่อนหรือขณะทำสัญญา มีลักษณะเป็นการสร้างความกดดันให้แก่ผู้บริโภคเกินสมควร (4) สิทธิของผู้บริโภคในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสัญญาหรือข้อตกลง รวมทั้งการใช้สิทธิในการเลิกสัญญา (5) ขนาดและรูปแบบของตัวอักษรที่ปรากฏในสัญญาต้องอ่านเข้าใจง่าย (6) ในกรณีที่ผู้บริโภคมีความสามารถในการเข้าทำสัญญา ต้องมีการพิจารณาความเข้าใจและสถานะของผู้บริโภคที่เข้าทำสัญญาว่าผู้บริโภคสามารถเข้าใจสัญญาหรือข้อตกลงหรือผลกระทบของสัญญานั้นได้อย่างเหมาะสมเนื่องจากอายุ โรค หรือความพิการทางร่างกาย สภาพจิตใจ การศึกษา หรือภาวะทางภาษา หรือผิดปกติทางอารมณ์ ประกอบ
มาตรา 35 นว ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดสงสัยว่าแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินของตน จะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้ประกอบธุรกิจผู้นั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาให้ความเห็นในแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินนั้นก่อนได้ ในกรณีนี้ให้นำมาตรา 29 มาใช้บังคับโดยอนุโลม	มาตรา ๕๕ หรือ 70 ผู้บริโภคหรือผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดที่สงสัยว่าแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินของตนผู้ประกอบธุรกิจรายใด จะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้บริโภคหรือผู้ประกอบธุรกิจผู้นั้นอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาให้ความเห็นในแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินนั้นก่อนได้ ในกรณีนี้ให้นำมาตรา 2๙ 36 มาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยยกเว้นค่าธรรมเนียมให้กับผู้บริโภค
	มาตรา 71 ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจและหน้าที่วินิจฉัยและชี้ขาดข้อพิพาทเกี่ยวกับการใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม หรือเรื่องอื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาเห็นว่าสัญญาหรือหลักฐานการรับเงินใดฝ่าฝืนมาตรา 68 มาตรา 69 ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	(1) ให้แก้ไขสัญญาหรือข้อความบางอย่างที่ปรากฏในสัญญาหรือหลักฐานการรับเงิน และจัดส่งสัญญาที่แก้ไขให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาพิจารณา ก่อนนำออกใช้แก่ผู้บริโภค (2) ให้ส่งมอบสัญญาหรือหลักฐานการรับเงินที่แก้ไขแก่ผู้บริโภคที่เป็นคู่สัญญาทราบ (3) ห้ามการใช้สัญญาหรือหลักฐานการรับเงินจนกว่าจะมีการแก้ไขสัญญาหรือหลักฐานการรับเงินตามที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด เพื่อประโยชน์แก่ผู้บริโภคโดยรวม ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาประกาศให้ประชาชนทราบเป็นการทั่วไปทางระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือระบบหรือวิธีการอื่นใดที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก เพื่อให้ผู้ที่ใช้สัญญาแบบเดียวกันรับทราบถึงการห้ามใช้สัญญาหรือหลักฐานการรับเงินที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาได้มีคำสั่งดังกล่าวตาม (3) ในการออกคำสั่งตามความในวรรคก่อน ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภค ประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ
	<u>มาตรา 72</u> ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาพิจารณาว่าสัญญาหรือข้อตกลงนั้นไม่เป็นธรรมหรือก่อให้เกิดให้ผู้บริโภคเสียเปรียบเกินสมควรตาม <u>มาตรา 71</u> ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกประกาศให้สัญญาหรือข้อสัญญานั้นไม่มีผลใช้บังคับ รวมทั้งออกประกาศเพื่อให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการแก้ไขข้อสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมดังกล่าว
	ส่วนที่ 5 การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านพาณิชย์ อิเล็กทรอนิกส์

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	<u>มาตรา 73</u> ในส่วนนี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น <u>“พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์”</u> หมายความว่า การซื้อขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการสื่ออิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต หรือบริการตลาดกลางในการซื้อขายสินค้าหรือบริการ (E-Marketplace) <u>“บริการแพลตฟอร์มดิจิทัล”</u> หมายความว่า การให้บริการสื่อกลางทางอิเล็กทรอนิกส์ที่มีการบริหารจัดการข้อมูลเพื่อให้เกิดการเชื่อมต่อกัน โดยใช้เครือข่ายคอมพิวเตอร์ระหว่างผู้ประกอบการ ผู้บริโภค หรือผู้ใช้บริการ เพื่อให้เกิดธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะคิดค่าบริการหรือไม่ก็ตามแต่ไม่รวมถึงบริการแพลตฟอร์มดิจิทัลที่มีไว้เพื่อเสนอสินค้าหรือบริการของผู้ประกอบธุรกิจบริการแพลตฟอร์มดิจิทัลรายเดียวหรือบริษัทในเครือซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าว ไม่ว่าจะเสนอสินค้าหรือบริการแก่บุคคลภายนอก หรือแก่บริษัทในเครือ
	<u>มาตรา 74</u> การประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องแสดงข้อมูลเกี่ยวกับร้านค้าที่มีการจดทะเบียนพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และต้องแจ้งให้ทราบถึงข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าเกี่ยวกับแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือลักษณะของสินค้าหรือบริการ ตลอดจนการส่งมอบ การจัดหา หรือการใช้สินค้าหรือบริการ ตลอดจนช่องทางในการติดต่อที่ผู้บริโภคเข้าถึงได้โดยสะดวก เพื่อประโยชน์ในการร้องเรียน
	<u>มาตรา 75</u> ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยตัวแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับกับการประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีผู้ให้บริการแพลตฟอร์มดิจิทัลเป็นคนกลาง

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	<u>มาตรา 76 ผู้ประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่มีการให้บริการเรียกเก็บเงินปลายทาง ต้องไม่ใช่ข้อความหรือโฆษณาใดเพื่อกำหนดยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบจากการส่งสินค้า และต้องรับผิดชอบให้มีการตรวจสอบสินค้าก่อนชำระเงินปลายทาง</u>
	<u>มาตรา 77 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เห็นว่าการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจอาจเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามมาตรา 6 ให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์มีอำนาจดังต่อไปนี้</u> (1) กำหนดให้การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของผู้ประกอบธุรกิจนั้นต้องกระทำไปพร้อมกับคำแนะนำหรือคำเตือนเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนด (2) กำหนดมาตรการเฉพาะเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (3) กำหนดมาตรการเฉพาะเพื่อควบคุมการโฆษณาบนแพลตฟอร์มดิจิทัลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มเปราะบาง เช่น เด็ก ผู้พิการ ผู้สูงอายุ (4) กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์หรือผู้ให้บริการแพลตฟอร์มดิจิทัลออกประกาศเรียกคืนสินค้าเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าเป็นสินค้าที่ละเมิดต่อสิทธิของผู้บริโภคในวงกว้าง (5) รายงานข้อมูลผู้ประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ต้องสงสัย ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนด (6) ให้แก้ไขข้อความโฆษณาหรือข้อสัญญาใดที่ปรากฏบนแพลตฟอร์มดิจิทัลซึ่งมีลักษณะที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	(7) วินิจฉัยชี้ขาดการกระทำผิดของผู้ประกอบธุรกิจที่มีการร้องเรียนเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ตามบทบัญญัติในหมวดนี้ (8) กำหนดมาตรการเพื่อควบคุม ตรวจสอบ ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรง ที่ไม่ได้ภายใต้กฎหมายขายตรงและตลาดแบบตรง
	<u>มาตรา 78 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เห็นว่าผู้ประกอบธุรกิจใดฝ่าฝืนมาตรา 74 หรือมาตรา 76 ให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์มีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้</u> (1) <u>ระงับการประกอบธุรกิจบนแพลตฟอร์มดิจิทัล ตามระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เห็นสมควร และรายงานต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อถอนการรับแจ้งการประกอบธุรกิจ</u> (2) <u>ห้ามการจำหน่ายสินค้าหรือบริการใดที่ปรากฏบนแพลตฟอร์มดิจิทัลซึ่งมีลักษณะที่กระทบต่อสิทธิของผู้บริโภค</u> (3) <u>ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนด</u> <u>ในการออกคำสั่งตาม (3) ให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภค ประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้กระทำการโฆษณาและช่องทางโฆษณาของผู้ประกอบธุรกิจบนแพลตฟอร์มดิจิทัล</u>
	ส่วนที่ 6 การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสินค้าชำรุดบกพร่อง

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	<u>มาตรา 79</u> ถ้ามีความชำรุดบกพร่องของสินค้า ผู้ประกอบธุรกิจที่ขายสินค้าต้องรับผิดชอบเมื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้านั้นอยู่ในเวลาส่งมอบและปรากฏขึ้นภายในเวลาไม่เกิน หกเดือน นับแต่เวลาส่งมอบ ไม่ว่าผู้ประกอบธุรกิจจะรู้ถึงความชำรุดบกพร่องของสินค้าหรือไม่ก็ตาม ยกเว้นกรณีรถยนต์ที่ชำรุดบกพร่องภายในหนึ่งปีนับแต่วันส่งมอบให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่ารถยนต์นั้นชำรุดบกพร่องในเวลาส่งมอบสินค้า
	<u>มาตรา 80</u> ในกรณีที่สินค้าซึ่งขายนั้นชำรุดบกพร่อง ผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่องของสินค้านั้นในกรณีความบกพร่องเป็นเหตุทำให้สินค้าเสื่อมสภาพ เสื่อมราคา เสื่อมประโยชน์ของการใช้สินค้าตามปกติ หรือก่อนเวลาที่คาดหมายได้ของวิญญูชน หรือไม่สามารถใช้สอยได้ตามสัญญาหรือโฆษณา หรือได้รับสินค้าผิดประเภทหรือน้อยกว่าจำนวนที่ตกลงกันไว้ รวมถึงกรณีสินค้าที่ต้องมีคู่มือติดตั้งหรือประกอบ แต่ไม่มีคู่มือหรือไม่มีภาษาไทยประกอบ หรือคู่มือให้ข้อมูลติดตั้งหรือประกอบไม่ถูกต้อง ไม่ครบถ้วน
	<u>มาตรา 81</u> กรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจต้องรับผิดชอบต่อความชำรุดบกพร่อง ให้ผู้บริโภคมีสิทธิดังต่อไปนี้ (1) เรียกให้ผู้ประกอบธุรกิจซ่อมแซมสินค้า (2) เรียกให้ผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนสินค้า (3) ขอลดราคาสินค้า (4) คืนเงินเต็มจำนวน หรือ เลิกสัญญา (5) ปฏิเสธชำระราคา หรือค่างวดสินค้า ในกรณีที่สัญญาซื้อขายมีข้อตกลงชำระราคาสินค้าเป็นงวด หรือ ยังไม่ถึงกำหนดชำระราคา การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่ง ไม่กระทบต่อสิทธิของผู้บริโภคในอันที่จะเรียกค่าเสียหาย รวมถึง

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	ค่าใช้จ่ายได้ตามความจำเป็นและสมควรจากผู้ประกอบธุรกิจ
	<u>มาตรา 82</u> ในการใช้สิทธิเรียกให้ผู้บริโภคใช้สิทธิเรียกให้ผู้ประกอบธุรกิจซ่อมแซมสินค้าเป็นลำดับแรก ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ซ่อมแซมสินค้าจนความชำรุดบกพร่องนั้นหมดสิ้นไปภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับมอบสินค้านั้นไว้ซ่อมแซม โดยต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่การนั้น ทั้งนี้ ผู้ประกอบธุรกิจอาจเลือกเปลี่ยนสินค้าให้แก่ผู้บริโภค ก็ได้ ในกรณีรถยนต์ หรือรถจักรยานยนต์ ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ซ่อมแซมสินค้าจนความชำรุดบกพร่องนั้นหมดสิ้นไปภายในหกสิบวันนับแต่วันที่รับมอบสินค้านั้นไว้ซ่อมแซม และให้ผู้ประกอบธุรกิจชำระค่าใช้จ่ายหรือจัดหาประโยชน์อื่นใดให้แก่ผู้บริโภค เพื่อชดเชยการขาดประโยชน์ หรือไม่สามารถใช้ประโยชน์จากรถยนต์หรือรถจักรยานยนต์ ที่ชำรุดบกพร่องตามระยะเวลาที่กำหนด หากความชำรุดบกพร่องนั้นไม่อาจแก้ไขได้โดยผู้ประกอบธุรกิจไม่ดำเนินการซ่อมแซมภายในระยะเวลาตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสองแล้วแต่กรณีหรือความชำรุดบกพร่องไม่อาจแก้ไขด้วยการซ่อมแซมได้ ผู้บริโภคมีสิทธิเรียกให้ผู้ประกอบธุรกิจเปลี่ยนสินค้า ขอลดราคาสินค้า หรือเลิกสัญญาเสียก็ได้ โดยผู้บริโภคไม่ต้องชำระเงินเพิ่มเติมหรือค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม
	<u>มาตรา 83</u> สินค้าที่ผู้ประกอบธุรกิจจะเปลี่ยนให้ตามความของพระราชบัญญัตินี้ ต้องเป็นสินค้าใหม่ ประเภทและชนิดเดียวกันที่ไม่เคยถูกใช้งานมาก่อน ในกรณีเช่นนี้ ผู้ประกอบธุรกิจยังต้องรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้าที่เปลี่ยนให้ใหม่นั้น

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	<u>กรณีผู้บริโภคใช้สิทธิเปลี่ยนสินค้า ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ต้องเปลี่ยนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บริโภคแสดงเจตนา ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจปฏิเสธไม่เปลี่ยนสินค้าที่ชำรุดบกพร่องหรือไม่สามารถเปลี่ยนสินค้าให้แก่ผู้บริโภค ให้ถือว่าสัญญาเลิกกัน และผู้ขายคืนเงินตามราคาของสินค้าที่ผู้ซื้อได้ชำระไป ตามพระราชบัญญัตินี้</u>
	<u>มาตรา 84 ในกรณีผู้บริโภคใช้สิทธิลดราคาของสินค้า ให้คำนึงถึงเรื่องดังต่อไปนี้</u> <u>(1) ประเภทและชนิดของสินค้า</u> <u>(2) มูลค่าของสินค้าที่สามารถใช้งานได้</u> <u>ตามปกติเปรียบเทียบกับมูลค่าของสินค้าที่ชำรุดบกพร่อง</u> <u>(3) ระยะเวลาการใช้งานของสินค้า</u> <u>(4) สภาพความชำรุดบกพร่องของสินค้า</u> <u>เงินที่ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องคืนให้แก่ผู้บริโภค ในกรณีลดราคาสินค้าให้ให้คืนภายใน 15 วัน พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายนับแต่วันที่ผู้ขายได้รับเงินนั้นไว้</u>
	<u>มาตรา 85 การใช้สิทธิเลิกสัญญา ผู้บริโภคอาจแสดงเจตนาโดยการคืนสินค้า หรือบอกกล่าวด้วยวิธีอื่นใดไปยังผู้ประกอบธุรกิจก็ได้ โดยผู้บริโภคไม่ต้องชำระค่าใช้จ่ายในการเลิกสัญญา และค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการเลิกสัญญา</u>
	<u>มาตรา 86 เมื่อผู้บริโภคใช้สิทธิเลิกสัญญา หรือกรณีที่สัญญาเลิกกันตามบทบัญญัติอื่นๆ ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ ผู้บริโภคมีสิทธิเรียกร้องดังต่อไปนี้</u> <u>(1) ราคาของสินค้าที่ผู้บริโภคได้ชำระไป พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายนับแต่วันที่ผู้ประกอบธุรกิจได้รับเงินไว้</u> <u>(2) ค่าใช้จ่ายเพื่อชดเชยค่าเสียหายที่ต้องขาดประโยชน์ตามสมควร โดยคิดคำนวณค่าใช้จ่ายนับแต่วันที่ขาดประโยชน์จนถึงวันที่ผู้บริโภคใช้</u>

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	<u>สิทธิเลิกสัญญา</u> ทั้งนี้ รวมค่าขาดประโยชน์ตาม มาตรา 15 วรรคสอง ด้วย (3) ค่าเสียหายอื่นอันเกิดจากความชำรุด บกพร่องของสินค้าตามพระราชบัญญัตินี้และตาม กฎหมายอื่น
	<u>มาตรา 87</u> ในกรณีที่ เป็นสินค้าตามสัญญา เช่าซื้อ ให้ผู้เช่าซื้อ มีสิทธิเช่นเดียวกับผู้บริโภคเพื่อ เรียกร้องให้ผู้ให้เช่าซื้อ รับผิดชอบเพื่อความชำรุด บกพร่องของสินค้านั้นเช่นเดียวกับผู้ประกอบ ธุรกิจ ถ้าผู้เช่าซื้อใช้สิทธิเรียกให้ผู้ให้เช่าซื้อซ่อมแซม หรือเปลี่ยนสินค้า ผู้ให้เช่าซื้อไม่มีสิทธิเรียกให้ ชำระค่าเช่าซื้อตามสัญญาเช่าซื้อในงวดนั้น โดย ไม่ถือว่าผู้เช่าซื้อตกเป็นผู้ผิดนัดค่าเช่าซื้อ และให้ ผู้เช่าซื้อเริ่มชำระค่าเช่าซื้อต่อไปตามจำนวนงวด เช่าซื้อที่เหลืออยู่นับแต่ผู้เช่าซื้อจะได้รับสินค้าที่ได้ ซ่อมแซมแล้วเสร็จ หรือเปลี่ยนสินค้าใหม่ ถ้าผู้เช่าซื้อใช้สิทธิขอลดราคาสินค้า เมื่อได้ จำนวนเงินที่ลดราคาแล้ว ให้คำนวณการผ่อน ชำระค่าเช่าซื้อเสียใหม่หรือลดจำนวนงวดการ ผ่อนชำระลง ถ้าผู้เช่าซื้อใช้สิทธิเลิกสัญญาหรือกรณีที่ สัญญาเลิกกันตามบทบัญญัติอื่น ๆ ภายใต้ พระราชบัญญัตินี้ ให้นำความในมาตรา 85 และ มาตรา 86 มาใช้โดยอนุโลม
	<u>มาตรา 88</u> ในกรณีที่ เป็นสินค้าตามสัญญา สินเชื่อ ให้ผู้รับสินเชื่อ มีสิทธิเช่นเดียวกับผู้บริโภค ถ้าผู้รับสินเชื่อใช้สิทธิเรียกให้ผู้ขายซ่อมแซมหรือ เปลี่ยนสินค้า ให้ผู้รับสินเชื่อ มีสิทธิปฏิเสธไม่ชำระ ค่างวดที่ถึงกำหนดชำระได้ตามมาตรา 81 (5) และแจ้งให้ผู้ให้สินเชื่อทราบทางโทรศัพท์ หรือ โดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น โดยไม่ถือว่าผู้รับ สินเชื่อตกเป็นผู้ผิดนัดชำระค่างวด และให้ผู้รับ สินเชื่อชำระค่างวดต่อไปตามจำนวนงวดที่

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	<u>เหลืออยู่นับแต่ผู้รับสินค้าจะได้รับสินค้าที่ได้ซ่อมแซมแล้วเสร็จ หรือเปลี่ยนสินค้าใหม่</u> <u>ในกรณีที่เปลี่ยนสินค้า ให้ผู้รับสินค้าแจ้งให้ผู้ให้สินค้าทราบทางโทรศัพท์ หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น ให้ถือว่าสินค้าที่เปลี่ยนนั้นเป็นวัตถุแห่งหนี้ตามสัญญาระหว่างผู้ให้สินค้ากับผู้รับสินค้าแทนสินค้าเดิม โดยไม่มีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม</u> <u>ในกรณีที่ผู้ประกอบการได้ลดราคาสินค้าตามมาตรา 86 แล้ว ให้ผู้ขายส่งมอบเงินคืนให้แก่ผู้รับสินค้า</u> <u>ในกรณีที่ผู้รับสินค้าจะใช้สิทธิเลิกสัญญา หรือกรณีที่สัญญาเลิกกันตามบทบัญญัติอื่นๆ ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ และผู้รับสินค้าได้คืนสินค้าให้ผู้ขายแล้ว ให้ผู้รับสินค้าแจ้งทางโทรศัพท์ หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่นให้ผู้ให้สินค้าทราบ ผู้ให้สินค้าต้องระงับการเรียกเก็บเงินจากผู้รับสินค้า หรือในกรณีที่เรียกเก็บเงินไปแล้วต้องคืนเงินให้แก่ผู้รับสินค้าภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้รับสินค้าแจ้ง</u>
	<u>มาตรา 89 ในสัญญาซื้อขายที่มีข้อตกลงชำระราคาสินค้าเป็นงวด ให้นำความในมาตรา 88 มาใช้โดยอนุโลม</u>
	<u>มาตรา 90 สิทธิของผู้บริโภคตามพระราชบัญญัตินี้เป็นอันขาดอายุความเมื่อพ้นสองปีนับแต่เวลาที่ผู้บริโภคได้รู้ถึงความชำรุดบกพร่องของสินค้า</u> <u>ในกรณีที่มีการเจรจาเกี่ยวกับ ความชำรุดบกพร่องของสินค้า ระยะเวลาระหว่างการเจรจาดังกล่าว ให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ ไม่นับในระหว่างนั้นรวมเข้าเป็นอายุความตามวรรคหนึ่งจนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้บอกเลิกการเจรจา</u>
	<u>มาตรา 91 ให้คณะกรรมการว่าด้วยสินค้าชำรุดบกพร่องมีอำนาจในการพิจารณาข้อพิพาท</u>

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	<u>อันเนื่องมาจากความชำรุดบกพร่องของสินค้าให้เสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง แต่</u> <u>ถ้ามีเหตุจำเป็นให้คณะกรรมการลงมติให้ขยาย</u> <u>เวลาออกไปได้ไม่เกินสามสิบวัน โดยให้บันทึกเหตุ</u> <u>แห่งความจำเป็นนั้นไว้ด้วย</u> <u>คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด</u> <u>และให้สำนักงานแจ้งผลคำวินิจฉัยให้ผู้บริโภค</u> <u>และผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องทราบเป็นหนังสือ</u> <u>ภายในเจ็ดวันนับแต่ได้มีคำวินิจฉัย</u>
	<u>มาตรา 92 ให้คณะกรรมการว่าด้วยสินค้า</u> <u>ชำรุดบกพร่องมีอำนาจออกประกาศ เียวยาวา</u> <u>เรียกเก็บ เรียกแก้ไขสินค้า หรือยุติจำหน่ายสินค้า</u> <u>หรือควบคุมสินค้าบางประเภท</u>
	<u>ส่วนที่ 7</u> <u>การชี้ขาดและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยา</u> <u>ความเสียหาย</u>
	<u>มาตรา 93 ให้ผู้บริโภคมีสิทธิยื่นคำร้องต่อ</u> <u>สำนักงาน เมื่อเห็นว่าการใกล้เคียงในชั้น</u> <u>สำนักงานไม่สามารถตกลงกันได้ และปรากฏ</u> <u>ข้อเท็จจริงว่าการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจฝ่า</u> <u>ฝืนต่อบทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้ อันทำให้</u> <u>เกิดความเสียหายต่อผู้บริโภค เพื่อให้คณะกรรมการ</u> <u>ว่าด้วยการชี้ขาดและระงับข้อพิพาทเพื่อการ</u> <u>เยียวยาความเสียหายมีการวินิจฉัยชี้ขาดให้</u> <u>ผู้บริโภคได้รับการชดเชยเยียวยาที่เป็นธรรม</u> <u>ให้สำนักงานจัดทำรายงานสรุปข้อเท็จจริง</u> <u>และความเห็นเบื้องต้นพร้อมเสนอเรื่องต่อ</u> <u>คณะกรรมการว่าด้วยการชี้ขาดและระงับข้อ</u> <u>พิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายภายใน</u> <u>สามสิบวันนับแต่ได้รับคำร้อง</u>
	<u>มาตรา 94 ให้คณะกรรมการว่าด้วยการชี้</u> <u>ขาดและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความ</u> <u>เสียหายพิจารณาเรื่องร้องเรียนให้เสร็จภายใน</u> <u>สามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง แต่ถ้ามีเหตุจำเป็น</u>

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	<u>ให้คณะกรรมการลงมติให้ขยายเวลาออกไปได้ไม่เกินสามสิบวัน โดยให้บันทึกเหตุแห่งความจำเป็นนั้นไว้ด้วย</u> <u>คำวินิจฉัยของคณะกรรมการว่าด้วยการชี้ขาดและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายให้เป็นที่สุด และให้สำนักงานแจ้งผลคำวินิจฉัยให้ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องทราบเป็นหนังสือภายในเจ็ดวันนับแต่ได้มีคำวินิจฉัย พร้อมให้สำนักงานเผยแพร่คำวินิจฉัยผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือระบบหรือวิธีการอื่นใดให้ประชาชนทราบ</u> <u>หากคณะกรรมการว่าด้วยการชี้ขาดและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายได้มีคำวินิจฉัยให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการชดเชยเยียวยาให้กับผู้บริโภค แต่ผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามให้นำเรื่องส่งให้สำนักงานดำเนินการฟ้องคดีเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายให้กับผู้บริโภคต่อไป</u>
หมวด 3 การอุทธรณ์	หมวด 3 4 การอุทธรณ์
มาตรา 43 ในกรณีที่ผู้ได้รับคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา 27 หรือมาตรา 28 วรรคสอง ไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว ให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้	มาตรา 43 95 ในกรณีที่ผู้ได้รับคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา 27 หรือมาตรา 28 วรรคสองในหมวด 3 ไม่พอใจคำสั่งดังกล่าว ให้มีสิทธิอุทธรณ์ต่อคณะกรรมการได้
มาตรา 44 การอุทธรณ์ตามมาตรา 43 ให้ยื่นต่อคณะกรรมการภายในสิบวันนับแต่วันที่ ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง การอุทธรณ์คำสั่งตามวรรคหนึ่ง ย่อมไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของคณะกรรมการ	มาตรา 44 96 การอุทธรณ์ตามมาตรา 43 95 ให้ยื่นต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง การอุทธรณ์คำสั่งตามวรรคหนึ่ง ย่อมไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของคณะกรรมการ

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
เฉพาะเรื่อง เว้นแต่คณะกรรมการจะสั่งเป็นอย่างอื่นเป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด	เฉพาะเรื่อง เว้นแต่คณะกรรมการจะสั่งเป็นอย่างอื่นเป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์ คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด
ส่วนที่ 3 การคุ้มครองผู้บริโภคโดยประการอื่น	ส่วนที่ ๕ หมวด 5 การดำเนินคดีเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคโดยประการอื่น
มาตรา 39 ในกรณีที่ คณะกรรมการ เห็นสมควรเข้าดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิ ของผู้บริโภค หรือเมื่อได้รับคำร้องขอจาก ผู้บริโภคที่ถูกละเมิดสิทธิ ซึ่งคณะกรรมการ เห็นว่า การดำเนินคดีนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภค เป็นส่วนรวม คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้ง พนักงานอัยการโดยความเห็นชอบของอธิบดีกรม อัยการ หรือข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการ คุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี ทางนิติศาสตร์ เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค เพื่อให้มีหน้าที่ดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล และ เมื่อคณะกรรมการได้แจ้งไปยังกระทรวงยุติธรรม เพื่อแจ้งให้ศาลทราบแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครอง ผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีตามที่คณะกรรมการ มอบหมายได้ ในการดำเนินคดีในศาล ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครอง ผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สิน หรือ ค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ร้องขอได้ด้วย และใน การนี้ให้ได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง	มาตรา ๔๗ ๑๗ ในกรณีที่ คณะกรรมการ เห็นสมควรเข้าดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิ ของผู้บริโภค หรือเมื่อได้รับคำร้องขอจาก ผู้บริโภคที่ถูกละเมิดสิทธิ ซึ่งคณะกรรมการ เห็นว่า การดำเนินคดีนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภค เป็นส่วนรวม คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้ง พนักงานอัยการโดยความเห็นชอบของอธิบดีกรม อัยการ หรือข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการ คุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี ทางนิติศาสตร์ เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค เพื่อให้มีหน้าที่ดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล และ เมื่อคณะกรรมการได้แจ้งไปยังกระทรวงยุติธรรม เพื่อแจ้งให้ศาลทราบแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครอง ผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีตามที่คณะกรรมการ มอบหมายได้ ในการดำเนินคดีในศาล ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครอง ผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สิน หรือ ค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ร้องขอได้ด้วย และใน การนี้ให้ได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง
มาตรา 39/1 นอกจากคณะกรรมการมี อำนาจดำเนินคดีตามมาตรา 39 และกฎหมายว่า ด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคแล้ว ให้เลขาธิการ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจ ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค แทนผู้บริโภคได้ด้วย โดยมีอำนาจแต่งตั้ง ข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง ผู้บริโภคซึ่งมีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทาง นิติศาสตร์ เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเพื่อให้	มาตรา ๔๗/๑ ๑๘ นอกจากคณะกรรมการมี อำนาจดำเนินคดีตามมาตรา ๔๗ ๑๗ และกฎหมาย ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคแล้ว ให้เลขาธิการ คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจ ดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค แทนผู้บริโภคได้ด้วย โดยมีอำนาจแต่งตั้ง ข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง ผู้บริโภคซึ่งมีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทาง นิติศาสตร์ เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเพื่อให้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
มีหน้าที่ดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล และเมื่อเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้แจ้งไปยังสำนักงานศาลยุติธรรมเพื่อแจ้งให้ศาลทราบแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมายได้ ทั้งนี้ การดำเนินคดีของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ในการดำเนินคดีในศาล เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ร้องขอได้ด้วย และในการนี้ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมทั้งปวง ให้นำบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการดำเนินคดีของคณะกรรมการ และข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาในเรื่องดังกล่าวมาใช้บังคับแก่กรณีที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคฟ้องคดีตามมาตรานี้ด้วย	มีหน้าที่ดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล และเมื่อเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้แจ้งไปยังสำนักงานศาลยุติธรรมเพื่อแจ้งให้ศาลทราบแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมายได้ ทั้งนี้ การดำเนินคดีของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ในการดำเนินคดีในศาล เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ร้องขอได้ด้วย และในการนี้ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมทั้งปวง ให้นำบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการดำเนินคดีของคณะกรรมการ และข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาในเรื่องดังกล่าวมาใช้บังคับแก่กรณีที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคฟ้องคดีตามมาตรานี้ด้วย
มาตรา 40 สมาคมและมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า และข้อบังคับของสมาคมและมูลนิธิดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวกับคณะกรรมการ สมาชิก และวิธีการดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง สมาคมและมูลนิธินั้นอาจยื่นคำขอให้คณะกรรมการรับรองเพื่อให้สมาคมและมูลนิธินั้นมีสิทธิและอำนาจฟ้องตามมาตรา 41 ได้ สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามวรรคหนึ่ง ให้มีอายุคราวละสองปีนับแต่วันที่รับการรับรองการยื่นคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้	มาตรา 40 99 สมาคมและมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า และข้อบังคับของสมาคมและมูลนิธิดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวกับคณะกรรมการ สมาชิก และวิธีการดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง สมาคมและมูลนิธินั้นอาจยื่นคำขอให้คณะกรรมการรับรองเพื่อให้สมาคมและมูลนิธินั้นมีสิทธิและอำนาจฟ้องตามมาตรา 41 100 ได้ สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามวรรคหนึ่ง ให้มีอายุคราวละสองปีนับแต่วันที่รับการรับรองการยื่นคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง การรับรองสมาคมและมูลนิธิตามวรรคหนึ่งให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา	เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง การรับรองสมาคมและมูลนิธิตามวรรคหนึ่งให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
มาตรา 41 ในการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ให้สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา 40 มีสิทธิฟ้องคดีแพ่ง คดีอาญา และดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ ในคดีเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคโดยส่วนรวมตามลักษณะหรือประเภทคดีที่คณะกรรมการประกาศกำหนดได้ และให้มีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนผู้บริโภคได้ ถ้ามีหนังสือมอบหมายให้เรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนจากผู้บริภคดังกล่าว ในการดำเนินคดีในศาล มิให้สมาคมและมูลนิธิถอนฟ้อง เว้นแต่ศาลจะอนุญาตเมื่อศาลเห็นว่า การถอนฟ้องนั้นไม่เป็นผลเสียต่อการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นส่วนรวม สำหรับคดีแพ่งเกี่ยวกับการเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายแทนผู้บริโภค การถอนฟ้องหรือการพิพากษาในกรณีที่คู่ความตกลงหรือประนีประนอมยอมความกันจะต้องมีหนังสือแสดงความยินยอมของผู้บริโภคผู้มอบหมายให้เรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายแทนแล้วแต่กรณี มาแสดงต่อศาลด้วย	มาตรา 41 100 ในการดำเนินคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ให้สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา 40 99 มีสิทธิฟ้องคดีแพ่ง คดีอาญา และดำเนินกระบวนการพิจารณาใด ๆ ในคดีเพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่เป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคโดยส่วนรวมตามลักษณะหรือประเภทคดีที่คณะกรรมการประกาศกำหนดได้ และให้มีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนผู้บริโภคได้ ถ้ามีหนังสือมอบหมายให้เรียกทรัพย์สินและค่าเสียหายแทนจากผู้บริภคดังกล่าว <u>ตลอดจนมีสิทธิในการเรียกค่าป่วยการและค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีจากผู้ประกอบธุรกิจได้ และเป็นการกระทำโดยสุจริต</u> ในการดำเนินคดีในศาล มิให้สมาคมและมูลนิธิถอนฟ้อง เว้นแต่ศาลจะอนุญาตเมื่อศาลเห็นว่า การถอนฟ้องนั้นไม่เป็นผลเสียต่อการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นส่วนรวม สำหรับคดีแพ่งเกี่ยวกับการเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายแทนผู้บริโภค การถอนฟ้องหรือการพิพากษาในกรณีที่คู่ความตกลงหรือประนีประนอมยอมความกัน จะต้องมืหนังสือแสดงความยินยอมของผู้บริโภคผู้มอบหมายให้เรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายแทน แล้วแต่กรณีมาแสดงต่อศาลด้วย
มาตรา 42 นอกจากต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และกฎหมายอื่นแล้ว สมาคมและมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา 40 ต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด เมื่อปรากฏว่าสมาคมหรือมูลนิธิใดที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา 40 ไม่ปฏิบัติ	มาตรา 42 101 นอกจากต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และกฎหมายอื่นแล้ว สมาคมและมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา 40 99 ต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด เมื่อปรากฏว่าสมาคมหรือมูลนิธิใดที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา 40 99

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
ตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามวรรคหนึ่ง หรือมีพฤติการณ์ปรากฏว่าได้ดำเนินการฟ้องคดี โดยไม่สุจริต ให้คณะกรรมการมีอำนาจเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธินั้นได้ สมาคมหรือมูลนิธิใดที่ถูกเพิกถอนตามวรรคสอง คณะกรรมการอาจไม่ให้การรับรองตามมาตรา 40 อีกก็ได้ การเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิตามวรรคสอง ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา	ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามวรรคหนึ่ง หรือมีพฤติการณ์ปรากฏว่าได้ดำเนินการฟ้องคดีโดยไม่สุจริต ให้คณะกรรมการมีอำนาจเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธินั้นได้ สมาคมหรือมูลนิธิใดที่ถูกเพิกถอนตามวรรคสอง คณะกรรมการอาจไม่ให้การรับรองตามมาตรา <u>40 93</u> อีกก็ได้ การเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิตามวรรคสอง ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
หมวด 4 บทกำหนดโทษ	หมวด <u>4 6</u> บทกำหนดโทษ
มาตรา 58 ผู้ใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ภายในสถานที่ประกอบธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจและการกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้ประกอบธุรกิจ ให้สันนิษฐานว่าผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้กระทำความผิดด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนไม่สามารถคาดหมายได้ว่าบุคคลนั้นจะกระทำความผิดแม้จะใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว	มาตรา <u>58 102</u> ผู้ใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ภายในสถานที่ประกอบธุรกิจของผู้ประกอบธุรกิจและการกระทำนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของผู้ประกอบธุรกิจ ให้สันนิษฐานว่าผู้ประกอบธุรกิจเป็นผู้กระทำความผิดด้วย เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนไม่สามารถคาดหมายได้ว่าบุคคลนั้นจะกระทำความผิดแม้จะใช้ความระมัดระวังตามสมควรแล้ว
มาตรา 59 ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย	มาตรา <u>59 103</u> ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดเป็นนิติบุคคล ถ้าการกระทำความผิดของนิติบุคคลนั้นเกิดจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ หรือผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของนิติบุคคลนั้น หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีหน้าที่ต้องสั่งการหรือกระทำการและละเว้นไม่สั่งการหรือไม่กระทำการจนเป็นเหตุให้นิติบุคคลนั้นกระทำความผิด ผู้นั้นต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย
มาตรา 62 บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็นความผิดที่มีโทษปรับหรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้	มาตรา <u>62 104</u> บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็นความผิดที่มีโทษปรับหรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
และในการนี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะอนุกรรมการ พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไขประการใด ๆ ให้แก่ผู้ได้รับมอบหมายตามที่เห็นสมควรด้วยก็ได้ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ในการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดซึ่งไม่เกินสามสิบวัน นับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในระยะเวลาตามวรรคสาม ให้ดำเนินคดีต่อไป โดยให้อายุความเริ่มนับตั้งแต่วันครบกำหนดชำระค่าปรับตามคำสั่งของผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ	และในการนี้ ให้คณะกรรมการมีอำนาจมอบหมายให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่องหรือคณะอนุกรรมการ พนักงานสอบสวน พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือเจ้าพนักงานท้องถิ่น ดำเนินการเปรียบเทียบได้ โดยจะกำหนดหลักเกณฑ์ในการเปรียบเทียบหรือเงื่อนไขประการใด ๆ ให้แก่ผู้ได้รับมอบหมายตามที่เห็นสมควรด้วยก็ได้ เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่ง ในการสอบสวน ถ้าพนักงานสอบสวนพบว่าบุคคลใดกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และบุคคลนั้นยินยอมให้เปรียบเทียบ ให้พนักงานสอบสวนส่งเรื่องมายังคณะกรรมการหรือผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้มีอำนาจเปรียบเทียบตามวรรคหนึ่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้นั้นแสดงความยินยอมให้เปรียบเทียบ เมื่อผู้กระทำความผิดได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบกำหนดซึ่งไม่เกินสามสิบวัน นับแต่วันที่มีการเปรียบเทียบแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ถ้าผู้กระทำความผิดไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในระยะเวลาตามวรรคสาม ให้ดำเนินคดีต่อไป โดยให้อายุความเริ่มนับตั้งแต่วันครบกำหนดชำระค่าปรับตามคำสั่งของผู้มีอำนาจเปรียบเทียบ
มาตรา 63 ค่าปรับจากการเปรียบเทียบที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ปฏิบัติการและดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามที่ได้รับมอบหมายตามมาตรา 62 วรรคหนึ่ง ให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น	มาตรา ๘๔ 105 ค่าปรับจากการเปรียบเทียบที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้ปฏิบัติการและดำเนินการเปรียบเทียบความผิดตามที่ได้รับมอบหมายตามมาตรา 62 วรรคหนึ่ง ให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น
	ส่วนที่ 1 โทษอาญา

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
มาตรา 47 ผู้ใดโดยเจตนาก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ ปริมาณ หรือสาระสำคัญประการอื่นอันเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่ว่าจะ เป็นของตนเองหรือผู้อื่น โฆษณา หรือใช้ฉลากที่มีข้อความอันเป็นเท็จหรือข้อความที่รู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกระทำความผิดซ้ำอีก ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 47 106 ผู้ใดโดยเจตนาก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ ปริมาณ หรือสาระสำคัญประการอื่นอันเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่ว่าจะ เป็นของตนเองหรือผู้อื่น โฆษณาหรือใช้ฉลากที่มีข้อความอันเป็นเท็จหรือข้อความที่รู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกระทำความผิดซ้ำอีก ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
มาตรา 48 ผู้ใดโฆษณาโดยใช้ข้อความตาม มาตรา 22 วรรคสอง (3) หรือ (4) หรือข้อความตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 22 วรรคสอง (5) หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 23 มาตรา 24 มาตรา 25 หรือมาตรา 26 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 48 107 ผู้ใดโฆษณาโดยใช้ข้อความตาม มาตรา 22 9 วรรคสอง (3) หรือ (4) หรือข้อความตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 22 9 วรรคสอง (5) หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม มาตรา 2 30 มาตรา 24 31 มาตรา 28 32 หรือมาตรา 28 33 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
มาตรา 50 ถ้าการกระทำตาม มาตรา 47 มาตรา 48 หรือ มาตรา 49 เป็นการกระทำของเจ้าของสื่อโฆษณา หรือผู้ประกอบการโฆษณา ผู้กระทำต้องระวางโทษเพียงกึ่งหนึ่งของโทษที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น	มาตรา 50 108 ถ้าการกระทำตาม มาตรา 47 106 มาตรา 48 107 หรือ มาตรา 49 เป็นการกระทำของเจ้าของสื่อโฆษณา หรือผู้ประกอบการโฆษณา ผู้กระทำต้องระวางโทษเพียงกึ่งหนึ่งของโทษที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น
มาตรา 52 ผู้ใดขายสินค้าที่ควบคุมฉลากตาม มาตรา 30 โดยไม่มีฉลากหรือมีฉลากแต่ฉลากหรือการแสดงฉลากนั้นไม่ถูกต้อง หรือขายสินค้าที่มีฉลากที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากสั่งเลิกใช้ตาม มาตรา 33 ทั้งนี้ โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าการไม่มีฉลากหรือการแสดงฉลากดังกล่าว นั้นไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุก	มาตรา 52 109 ผู้ใดขายสินค้าที่ควบคุมฉลากตาม มาตรา 30 54 โดยไม่มีฉลากหรือมีฉลากแต่ฉลากหรือการแสดงฉลากนั้นไม่ถูกต้อง หรือขายสินค้าที่มีฉลากที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากสั่งเลิกใช้ตาม มาตรา 33 ทั้งนี้ โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าการไม่มีฉลากหรือการแสดงฉลากดังกล่าว นั้นไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องระวาง

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
ไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำความต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	โทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำความต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
มาตรา 56/2 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 29/4 หรือมาตรา 29/5 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 56/2 110 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 29/4 40 หรือมาตรา 29/5 41 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
มาตรา 56/6 ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 56/2 มาตรา 56/3 มาตรา 56/4 หรือมาตรา 56/5 ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 56/6 111 ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 56/2 110 มาตรา 56/3 117 มาตรา 56/4 118 หรือมาตรา 56/5 119 ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินแปดแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำความต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำความต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงสองสิบล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
	ส่วนที่ 2 โทษทางปกครอง
มาตรา 45 ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวก ไม่ให้ถ้อยคำ หรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามมาตรา 5 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 45 112 ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวก ไม่ให้ถ้อยคำ หรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามมาตรา 5 26 ต้องระวางโทษ สี่ ๕ ปี เห็นหนึ่ง เดือน หรือปรับ ไม่เกินวันละสองหมื่น บาท

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
	หรือสั่งให้สั่งชั้นตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม
มาตรา 46 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา 17 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 46 113 ผู้ประกอบธุรกิจใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา 17 2 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
มาตรา 49 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาซึ่งสั่งตามมาตรา 27 หรือมาตรา 28 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 49 114 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาซึ่งสั่งตามมาตรา 27 34 หรือมาตรา 28 35 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
มาตรา 51 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 47 มาตรา 48 มาตรา 49 หรือมาตรา 50 เป็นความผิดต่อเนื่อง ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือไม่เกินสองเท่าของค่าใช้จ่ายที่ใช้สำหรับการโฆษณานั้น ตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม	มาตรา 51 115 ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 47 106 มาตรา 48 107 หรือมาตรา 49 108 หรือมาตรา 50 114 เป็นความผิดต่อเนื่อง ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือไม่เกินสองเท่าของค่าใช้จ่ายที่ใช้สำหรับการโฆษณานั้น ตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม
มาตรา 53 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยฉลากซึ่งสั่งตามมาตรา 33 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 53 116 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยฉลากซึ่งสั่งตามมาตรา 33 57 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
มาตรา 56/3 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 29/6 วรรคสอง มาตรา 29/7 วรรคหนึ่ง มาตรา 29/10 วรรคสี่ มาตรา 29/11 วรรคหนึ่งหรือวรรคหก มาตรา 29/13 วรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา 29/8 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 56/3 117 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 29/6 42 วรรคสอง มาตรา 29/7 43 วรรคหนึ่ง มาตรา 29/10 46 วรรคสี่ มาตรา 29/11 47 วรรคหนึ่งหรือวรรคหก มาตรา 29/13 49 วรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา 29/8 44 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
มาตรา 56/4 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา 29/8 วรรคสอง หรือมาตรา 29/9 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 56/4 118 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา 29/8 44 วรรคสอง หรือมาตรา 29/9 45 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
มาตรา 56/5 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 29/10 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 29/13 วรรคหนึ่ง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา 29/10 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับวันละไม่เกินสองหมื่นบาทจนกว่าจะแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าได้ดำเนินการแล้ว	มาตรา 56/5 119 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 29/10 46 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 29/13 49 วรรคหนึ่ง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา 29/10 46 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับวันละไม่เกินสองหมื่นบาทจนกว่าจะแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าได้ดำเนินการแล้ว
มาตรา 57 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา 35 ทวิ หรือไม่ส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา 35 เบญจ ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาตามมาตรา 35 อัฐ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดส่งมอบหลักฐานการรับเงิน โดยลงจำนวนเงินมากกว่าที่ผู้บริโภคจะต้องชำระและได้รับเงินจำนวนนั้นไปจากผู้บริโภคแล้ว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรในการประกอบธุรกิจเช่นนั้นแล้ว	มาตรา 57 120 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา 35 ทวิ 60 หรือไม่ส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา 35 เบญจ 64 ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาตามมาตรา 35 อัฐ 67 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับวันละไม่เกินห้าหมื่นบาทจนกว่าจะส่งมอบสัญญาให้กับผู้บริโภค ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดส่งมอบหลักฐานการรับเงิน โดยลงจำนวนเงินมากกว่าที่ผู้บริโภคจะต้องชำระและได้รับเงินจำนวนนั้นไปจากผู้บริโภคแล้ว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรในการประกอบธุรกิจเช่นนั้นแล้ว

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522	ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.
มาตรา 57 ทวิ ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 35 สัตต ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ	มาตรา 57 ทวิ 121 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 38 สัตต 66 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
มาตรา 55 ผู้ประกอบธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 35 มีความผิดทางวินัยต้องชำระค่าปรับเป็นวินัยไม่เกินหนึ่งแสนบาท	มาตรา 55 122 ผู้ประกอบธุรกิจใดไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 359 มีผิดวินัยตักเตือนหนึ่งถึงสองครั้งต้องระวางโทษปรับหนึ่งพันบาททางปกครองไม่เกินหนึ่งแสนสามล้านบาท
	ส่วนที่ 3 โทษทางวินัย
มาตรา 54 ผู้ได้รับจ้างทำผลงานที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือรับจ้างติดตริ่งผลงานที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายกับสินค้า โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าผลงานดังกล่าวไม่ถูกต้องตามกฎหมายมีความผิดทางวินัยต้องชำระค่าปรับเป็นวินัยไม่เกินสองแสนบาท	มาตรา 54 123 ผู้ได้รับจ้างทำผลงานที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือรับจ้างติดตริ่งผลงานที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายกับสินค้า โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าผลงานดังกล่าวไม่ถูกต้องตามกฎหมายมีผิดวินัยตักเตือนหนึ่งถึงสองครั้งต้องระวางโทษปรับหนึ่งพันบาทไม่เกินสองแสนบาท
	บทเฉพาะกาล
	มาตรา 124 ให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งดำรงตำแหน่งอยู่ในวันก่อนที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ คงอยู่ในตำแหน่งต่อไปจนกว่าจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามพระราชบัญญัตินี้
	มาตรา 125 บรรดาประกาศหรือคำสั่งของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ออกตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ที่ใช้บังคับอยู่ในวันก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ยังคงใช้บังคับได้ต่อไปเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้ จนกว่าจะมีประกาศหรือคำสั่งที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้หรือมีคำสั่งยกเลิกหรือเพิกถอนคำสั่งเสีย

3. ผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบจากร่างกฎหมาย

1. ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง

- 1) สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี
- 2) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

2. ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยอ้อม

- 1) กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- 2) กระทรวงคมนาคม
- 3) กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม
- 4) กระทรวงพาณิชย์
- 5) กระทรวงมหาดไทย
- 6) กระทรวงสาธารณสุข
- 7) กระทรวงอุตสาหกรรม
- 8) สำนักงานอัยการสูงสุด
- 9) สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย
- 10) กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง
- 11) สมาองค์กรของผู้บริโภค
- 12) สมาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
- 13) สมาหอการค้าแห่งประเทศไทย
- 14) สมาคมธนาคารไทย
- 15) สมาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งประเทศไทย

3. ผู้ที่เกี่ยวข้องทั่วไป

ประชาชน

4. ประเด็นการรับฟังความคิดเห็น

1. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดเพิ่มเติมบทนิยามศัพท์ของคำว่า “ผู้บริโภค” “ผู้ประกอบการธุรกิจ” “องค์กรผู้บริโภค” “สินค้าที่เป็นอันตราย” “บริการที่เป็นอันตราย” และ “คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย”

2. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการเพิ่มเติมสิทธิของผู้บริโภคเพื่อให้เท่าเทียมกับสิทธิผู้บริโภคในระดับสากล และกำหนดให้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำที่ใช้สำหรับการคุ้มครองผู้บริโภคในกฎหมายอื่นด้วย

3. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบ คุณสมบัติ หน้าที่และอำนาจ และวาระในการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง รวมทั้งการเพิ่มเติมหน้าที่และอำนาจของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

4. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดให้คณะกรรมการสัญญาที่มีอำนาจในการพิจารณาวินิจฉัยว่าสัญญาหรือข้อตกลงใดเป็นข้อสัญญาไม่เป็นธรรมและมีอำนาจออกประกาศให้สัญญา

หรือข้อสัญญานั้นไม่มีผลใช้บังคับ ออกประกาศเพื่อให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการแก้ไขข้อสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมดังกล่าว รวมทั้งการกำหนดให้ผู้บริโภคไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการขอตรวจสอบสัญญา และการกำหนดให้คณะกรรมการว่าด้วยการฉ้อโกงและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายมีการวินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้บริโภคได้รับการชดเชยเยียวยาที่เป็นธรรม ในกรณีที่การไกล่เกลี่ยในชั้นสำนักงานไม่สามารถตกลงกันได้ และปรากฏข้อเท็จจริงว่าการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้ อันทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้บริโภค

5. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดให้มีการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์โดยมุ่งคุ้มครองการซื้อขายสินค้าผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์

6. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการเพิ่มเติมสิทธิให้ผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญาขอเปลี่ยนสินค้า ลดราคา หรือเรียกค่าสินไหมทดแทน จากการซื้อสินค้าแล้วพบความชำรุดบกพร่อง

7. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดอายุการรับรองให้องค์กรฟ้องคดีแทน รวมทั้งกำหนดให้มีสิทธิได้รับค่าป่วยการจากการฟ้องคดี

8. ท่านเห็นว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มีปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้หรือไม่ อย่างไร และการปรับปรุงพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ตามร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. สามารถแก้ไขปัญหา อุปสรรคที่เกิดขึ้นได้หรือไม่ เพียงใด

9. ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ (ถ้ามี)

5. ระยะเวลาและวิธีการการรับฟังความคิดเห็น

5.1 กรอบระยะเวลาดำเนินการสำหรับการจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบ จำนวน 100 วัน นับตั้งแต่วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2568 ถึงวันที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2568

5.2 วิธีการรับฟังความคิดเห็น

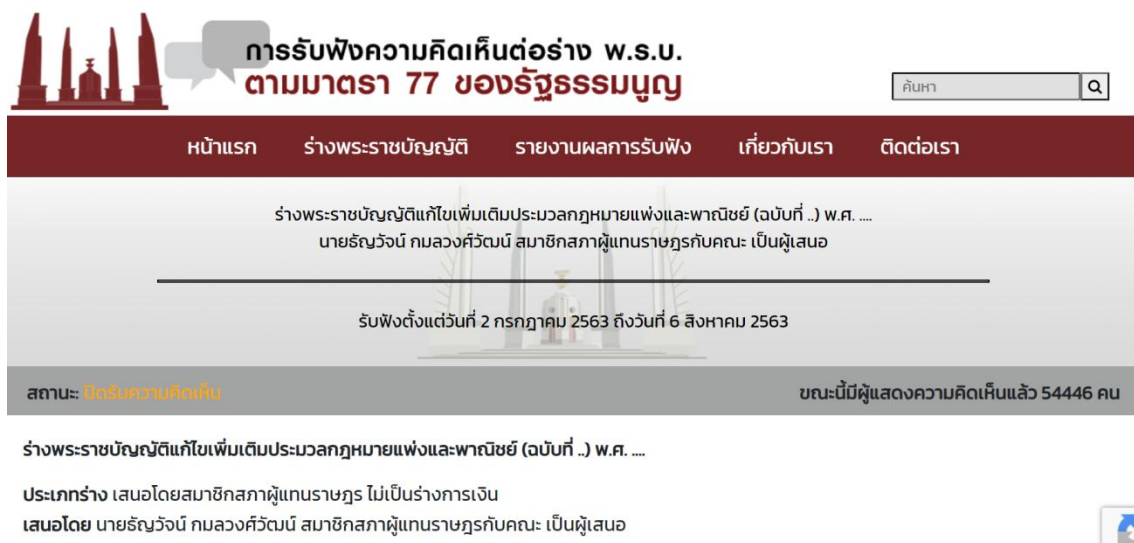
(1) ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภาและส่งประเด็นไปรับฟังความคิดเห็นจากผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง

(1.1) ระยะเวลาในการรับฟังความคิดเห็น ตั้งแต่วันที่ 5 กุมภาพันธ์ ถึงวันที่ 7 มีนาคม

2568

(1.2) ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th

(1.3) ส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง ประกอบด้วย

- 1) สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี
- 2) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค
- 3) กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- 4) กระทรวงคมนาคม
- 5) กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม

- 6) กระทรวงพาณิชย์
- 7) กระทรวงมหาดไทย
- 8) กระทรวงสาธารณสุข
- 9) กระทรวงอุตสาหกรรม
- 10) สำนักงานอัยการสูงสุด
- 11) สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย
- 12) กองบัญชาการตำรวจสอบสวนกลาง
- 13) สภาองค์กรของผู้บริโภค
- 14) สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย
- 15) สภาหอการค้าแห่งประเทศไทย
- 16) สมาคมธนาคารไทย
- 17) สมาคมดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งประเทศไทย

(2) การรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีการอื่น

- ไม่มี -

6.สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น

6.1 ข้อมูลทั่วไปผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น

(1) จากระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th

มีผู้เข้าชมเว็บไซต์ จำนวน 15,530 คน และมีผู้แสดงความคิดเห็น จำนวน 195 คน

มีรายละเอียด ดังนี้

1. เพศ ชาย จำนวน 62 คน หญิง จำนวน 130 คน และไม่ระบุ จำนวน 3 คน
2. อายุ (ปี) Baby Boomer (เกิดก่อน พ.ศ. 2508) จำนวน 47คน Generation X (เกิดระหว่าง พ.ศ. 2508 – 2522) จำนวน 72 คน Generation Y (เกิดระหว่าง พ.ศ. 2523 – 2540) จำนวน 61 คน Generation Z (เกิดตั้งแต่ พ.ศ. 2541 – 2565) จำนวน 16 คน
3. ระดับการศึกษา ประถมศึกษา หรือต่ำกว่า จำนวน 7 คน มัธยมศึกษา/ปวช./ปวส จำนวน 56 คน ปริญญาตรี จำนวน 105 คน สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 27 คน
4. อาชีพ รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 17 คน ข้าราชการบำนาญ จำนวน 6 คน ค้าขาย/ทำธุรกิจส่วนตัว จำนวน 33 คน เกษตรกร จำนวน 26 คน รับจ้าง จำนวน 79 คน นักเรียน/นักศึกษา จำนวน 5 คน อื่น ๆ จำนวน 30 คน (ได้แก่ พ่อบ้าน พนักงานเอกชน เจ้าหน้าที่ในหน่วยงานประเภทหนึ่ง เจ้าหน้าที่ในองค์กรรัฐประเภทหนึ่ง แม่บ้าน เจ้าหน้าที่ในองค์กร เกษตร ขยายของเล่น เจ้าหน้าที่องค์กรอิสระ แม่บ้านอิสระ ที่ปรึกษากฎหมาย ลูกจ้าง อาสาสมัครประจำหมู่บ้าน พนักงานบริษัท พนักงานรับจ้างทั่วไป นักพัฒนาสังคม นักจิตอาสา นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต ทนายความ

(2) จากการส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง

มีผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงได้แสดงความคิดเห็น จำนวน 8 ราย คือ (1) สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรี (2) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (3) กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (4) กระทรวงมหาดไทย (5) สำนักงานอัยการสูงสุด (6) สมาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (7) กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม (ผ่านเว็บไซต์) และ (8) สมาองค์กรของผู้บริโภค (ผ่านเว็บไซต์)

6.2 ผลการรับฟัง

ผลการรับฟังผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th และจากการส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง สรุปได้ดังนี้

1. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดเพิ่มเติมบทนิยามศัพท์ของคำว่า “ผู้บริโภค” “ผู้ประกอบการ” “องค์กรผู้บริโภค” “สินค้าที่เป็นอันตราย” “บริการที่เป็นอันตราย” และ “คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย”

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เนื่องจากจะได้กำหนดบทลงโทษของค่านิยามได้อย่างเข้าใจมากยิ่งขึ้น - มีความครอบคลุมดีในทุกมิติ - การที่กำหนดนิยามต่าง ๆ จะทำให้ประชาชนได้รับทราบสิทธิและข้อมูลที่ต้องการเพื่อป้องกันการถูกเอาเปรียบและถูกหลอกลวง - ทำให้นิยามมีความชัดเจน ทันสมัยมากยิ่งขึ้น อีกทั้งการรวบรวมบทนิยามให้อยู่ในหมวดหมู่เดียวกัน จะช่วยให้ง่ายต่อการอ่านและการใช้งานกฎหมาย - มีความชัดเจน ทันสมัย สอดคล้องกับบริบทสังคมและเศรษฐกิจในปัจจุบันมากขึ้น - การกำหนดคำนิยามคำศัพท์เหล่านี้เป็นสิ่งที่จำเป็น เพื่อความชัดเจนในการนำตัวบทกฎหมายมาใช้ในการพิจารณาคดี เนื่องจากระบบกฎหมายของประเทศไทยเป็นระบบ Civil Law และช่วยให้ผู้ที่เกี่ยวข้องสามารถปฏิบัติตามกฎหมายได้อย่างถูกต้องและเป็นธรรม - การกำหนดบทนิยามที่ชัดเจนช่วยให้ทุกฝ่ายเข้าใจบทบาทและสิทธิของตนเอง ลดการตีความผิด และช่วยคุ้มครองผู้บริโภคและความปลอดภัยได้ดียิ่งขึ้น การเพิ่มบทนิยามเหล่านี้	- การกำหนดให้ “ผู้ได้รับความเสียหายจากการประกอบการ” เป็นผู้บริโภค เป็นการกำหนดนิยามที่ผิดเจตนารมณ์ เพราะการที่ผู้ใดได้รับความเสียหาย เป็นอีกเรื่องหนึ่งกับการเป็นผู้บริโภค <i>(เว็บไซต์)</i> - คำว่า “ผู้บริโภค” ในอนุมาตรา (2) ช่วงท้ายที่ระบุว่า “...หรือเพื่อนำมาใช้ในการประกอบอาชีพรายย่อยหรืออาชีพที่กำหนดในกฎกระทรวง” และในอนุมาตรา (3) ที่ระบุว่า “ผู้ได้รับความเสียหายจากการประกอบการ...” นั้น เนื่องจากการประกอบอาชีพรายย่อยหรืออาชีพที่กำหนดในกฎกระทรวง อาจต้องพิจารณาถึงวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ของกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคและนิยามของคดีผู้บริโภคตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ประกอบด้วย ซึ่งหากในอนาคตเกิดปรากฏกลุ่มอาชีพประเภทใหม่ ๆ ที่ต้องมีการกำหนดรายละเอียดหรือข้อมูลเพิ่มขึ้นในกฎกระทรวง ในการแก้ไขเพิ่มเติมกฎกระทรวงที่อาจเกิดขึ้น อาจมีความซับซ้อนและยุ่งยาก และอาจใช้เวลานานกว่าที่กลุ่มอาชีพประเภทใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นจะได้รับความคุ้มครองตามบทนิยามของคำว่า “ผู้บริโภค” ได้ทันทั่วถึง นอกจากนี้การกำหนดให้ผู้บริโภคหมายความว่าความรวมถึงผู้ได้รับความเสียหาย

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
จะช่วยสร้างความชัดเจนและความยุติธรรมในการดำเนินงานและการปฏิบัติตามกฎหมาย - เนื่องจากในปัจจุบันระบบดิจิทัลได้มีการพัฒนาอย่างรวดเร็ว เช่น การโฆษณาขายสินค้าและบริการผ่านช่องทางออนไลน์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้น เพื่อพัฒนากฎหมายให้ทันต่อยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว จึงเห็นควรกำหนดบทนิยามเพิ่มเติมโดยเฉพาะคำว่า “ผู้ประกอบการธุรกิจ” - ทำให้การคุ้มครองผู้บริโภคในสังคมดิจิทัลมีความชัดเจนและมีประโยชน์ต่อทุกฝ่ายมากขึ้น เช่น ตามที่ปรากฏในมาตรา 4 (3) ผู้ได้รับความเสียหายจากการประกอบธุรกิจ และรวมถึง (4) ผู้ใช้สินค้าหรือผู้ได้รับบริการจากผู้ประกอบการโดยชอบ แม้มิได้เป็นผู้เสียค่าตอบแทนก็ตาม (เว็บไซต์) - การกำหนดบทนิยามคำว่า “ผู้บริโภค” มีการจัดแบ่งให้เป็นอนุมาตราและการขยายความเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความชัดเจนมากขึ้น รวมทั้งคำว่า “ผู้ประกอบการ” ที่มีการนำบทนิยามเดิมมาจัดแบ่งให้เป็นอนุมาตรา เพื่อให้เกิดความชัดเจนและเข้าใจง่ายขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)	จากการประกอบธุรกิจ เป็นการกำหนดขอบเขตที่กว้างเกินไป ซึ่งการได้รับความเสียหายจากการประกอบธุรกิจอาจเกิดได้หลายกรณี อาจเกินขอบเขตวัตถุประสงค์ อำนาจและหน้าที่ของกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภค - คำว่า “องค์กรของผู้บริโภค” เป็นคำเฉพาะที่ถูกกำหนดบทนิยามไว้ในพระราชบัญญัติการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค พ.ศ. 2562 ซึ่งเป็นพระราชบัญญัติสำหรับการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค อันเป็นกฎหมายที่กำหนดสถานะบทบาทอำนาจและหน้าที่ของสภาองค์กรของผู้บริโภคไว้เป็นการเฉพาะอยู่แล้ว จึงไม่จำเป็นต้องมากำหนดเพิ่มเติมในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.... อีก - การให้กำหนดบทนิยาม “สินค้าที่เป็นอันตราย” “บริการที่เป็นอันตราย” “คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย” เห็นว่าเป็นคำนิยามเดิม ที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มาตรา 29/1 อยู่แล้ว การกำหนดให้นิยามดังกล่าวอยู่ในบททั่วไป อาจเกิดปัญหาในการตีความถึงความเป็นอันตรายของสินค้าหรือบริการในหมวดอื่น (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค) - ไม่ควรขยายนิยาม คำว่า “ผู้บริโภค” ครอบคลุมไปถึงผู้ประกอบการที่ประกอบอาชีพรายย่อยหรืออาชีพอื่นที่กำหนดในกฎกระทรวง เนื่องจากบุคคลที่ซื้อสินค้าหรือบริการเพื่อวัตถุประสงค์ในการแสวงหากำไรหรือเพื่อการค้านั้น ควรถูกจัดว่าเป็นผู้ประกอบการ ไม่ใช่ผู้บริโภค การกำหนดให้ผู้ประกอบการเป็นผู้บริโภคด้วยนั้น ทำให้คำนิยามของผู้บริโภคกว้างเกินไปและไม่สอดคล้องกับหลักการเดิม - การขยายนิยาม คำว่า “ผู้บริโภค” ให้ครอบคลุมไปถึงผู้ได้รับความเสียหายจากการประกอบธุรกิจ จะทำให้คำนิยามของผู้บริโภคมีขอบเขตที่กว้างเกินไปและไม่ชัดเจนว่าหมายถึง

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	บุคคลใด (กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย)

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) การกำหนดนิยามไม่ควรมีความหมายที่กว้างจนเกินไป ซึ่งอาจก่อให้เกิดภาระเกินจำเป็นกับผู้ประกอบธุรกิจรายเล็ก

2) คำนิยาม “ผู้บริโภคร” ตามอนุมาตรา (3) เป็นการกำหนดความหมายที่กว้างเกินไป จนอาจทำให้เกิดความสับสนกับความหมายตามอนุมาตรา (1) (2) และ (4) หรือไม่

3) ควรตัดคำนิยาม “ผู้บริโภคร” ตามอนุมาตรา (2) ตอนท้าย โดยนำไปแก้ไขเพิ่มเติมในอนุมาตรา (3) แทนว่า “ผู้ได้รับความเสียหายจากการซื้อสินค้าหรือรับบริการ ให้หมายความรวมถึงผู้ซึ่งได้ซื้อสินค้าหรือบริการเพื่อนำมาใช้ในการประกอบอาชีพซึ่งได้รับความเสียหายจากการซื้อสินค้าหรือรับบริการ”

4) เห็นควรสลับนิยามคำว่า “ผู้บริโภคร” ระหว่างอนุมาตรา (3) กับ (4) และแก้ไขเพิ่มเติม อนุมาตรา (4) ดังนี้ “(4) ผู้ได้รับความเสียหายตาม (1) (2) และ (3) และให้หมายความรวมถึงผู้ซื้อสินค้าหรือรับบริการเพื่อนำมาใช้ในการประกอบอาชีพรายย่อยหรืออาชีพที่กำหนดในกฎกระทรวงด้วย”

5) นิยามคำว่า “ผู้บริโภคร” ในอนุมาตรา (3) อาจเป็นการให้นิยามที่กว้างเกินไป และอาจทำให้เกิดความสับสน เกิดประเด็นที่ต้องตีความเพิ่มเติมว่าผู้ได้รับความเสียหายจากการประกอบธุรกิจจะถือเป็นผู้ประกอบธุรกิจหรือไม่ (เว็บไซต์)

2. ทานเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการเพิ่มเติมสิทธิของผู้บริโภครเพื่อให้เท่าเทียมกับสิทธิผู้บริโภครในระดับสากล และกำหนดให้พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานขั้นต่ำที่ใช้สำหรับการคุ้มครองผู้บริโภครในกฎหมายอื่นด้วย

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เป็นไปเพื่อการบังคับคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภครให้มีผลครอบคลุมทุกมิติในทุกเรื่อง เพื่อไม่ให้ผู้ประกอบการเอาเปรียบหรือบังคับฟ้องร้องได้ - เนื่องจากกฎหมายนี้เป็นกฎหมายคุ้มครองผู้บริโภครที่มีเจตนารมณ์เป็นกฎหมายกลาง จึงควรมีการกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับผู้บริโภครเอาไว้ อีกทั้งในปัจจุบันสภาพสังคมได้	

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
เปลี่ยนแปลงไป สิทธิผู้บริโภคจึงควรปรับปรุงให้มีความเหมาะสมกับยุคสมัย - ทำให้สิทธิผู้บริโภคของประเทศไทยเป็นไปตามหลักสากลและก่อให้เกิดความเท่าเทียม - การเพิ่มเติมสิทธิของผู้บริโภคให้เท่าเทียมกับระดับสากลและถือเป็นมาตรฐานขั้นต่ำในการคุ้มครองผู้บริโภคในกฎหมายอื่น ๆ ถือเป็นแนวทางที่มีประโยชน์และสำคัญในการพัฒนาการคุ้มครองผู้บริโภคให้มีประสิทธิภาพและยั่งยืนในระยะยาว - การส่งเสริมสิทธิผู้บริโภคให้เท่าเทียมกับสิทธิผู้บริโภคในระดับสากล จะช่วยให้ผู้บริโภคในประเทศได้รับการคุ้มครองอย่างมีมาตรฐานและเป็นธรรม ซึ่งเป็นการเพิ่มความเชื่อมั่นให้ผู้บริโภคในการซื้อสินค้าและบริการ - การเพิ่มเติมสิทธิของผู้บริโภค ถือเป็นกาหนดมาตรฐานขั้นต่ำเพื่อรองรับให้ผู้บริโภคมีสิทธิได้รับการปกป้องจากการถูกหลอกลวงจากสินค้าและบริการที่ไม่เป็นธรรมสูงขึ้น โดยเฉพาะสิทธิที่จะรวมตัวกันจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภคที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน - เป็นการเพิ่มสิทธิของผู้บริโภคให้ได้รับความคุ้มครองและครอบคลุมมากยิ่งขึ้น ส่งผลให้การคุ้มครองผู้บริโภคมีประสิทธิภาพ นำไปสู่สิทธิขั้นพื้นฐานที่ผู้บริโภคทุกคนควรจะได้รับ และทำให้ผู้บริโภคได้รับการคุ้มครองอย่างมีมาตรฐานและเป็นธรรม ซึ่งจะเพิ่มความเชื่อมั่นให้กับผู้บริโภคในการซื้อสินค้าและบริการ - เป็นการเพิ่มสิทธิของผู้บริโภคให้มากขึ้นเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและเป็นมาตรฐานขั้นต่ำในการเป็นหลักประกันสิทธิของผู้บริโภค แต่หากมีกฎหมายใดที่มีมาตรฐานการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคสูงกว่า ก็เห็นควรให้บังคับตามกฎหมายนั้น ๆ (เว็บไซต์)	

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- การนำสิทธิผู้บริโภคนาสากลเข้ามาเพิ่มเติมในสิทธิผู้บริโภคในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.... ให้ครบทั้ง 8 ข้อ ตามสิทธิผู้บริโภคสากลเป็นสิ่งที่ดี แต่ควรต้องพิจารณาถึงขอบเขตว่ามาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคสากลได้แก่เรื่องอะไรบ้าง และควรมีมาตรการในการส่งเสริมและคุ้มครองผู้บริโภคเกี่ยวกับสิทธิของผู้บริโภคที่กำหนดเพิ่มเติมที่เป็นรูปธรรมด้วย โดยพิจารณาถึงภารกิจ งบประมาณของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งมีหน้าที่ในการปฏิบัติการตามกฎหมายนี้ ประกอบด้วย (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)	

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) การปรับเปลี่ยนเพิ่มเติมสิทธิของผู้บริโภคต้องไม่เป็นภาระต่อผู้ประกอบการมากเกินไป โดยเฉพาะธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อม รวมทั้งควรกำหนดกลไกเยียวยาที่มีประสิทธิภาพและเข้าถึงได้ง่าย เช่น กระบวนการไกล่เกลี่ยออนไลน์ เป็นต้น

2) การนำมาตรฐานสากลมาปรับใช้ในกฎหมายภายในประเทศควรต้องมีการปรับให้เหมาะสมกับบริบทและสภาพแวดล้อมของประเทศ **(เว็บไซต์)**

3) ตามร่างมาตรา 6 (9) สิทธิที่จะได้รับความเป็นส่วนตัว และการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล เป็นสิทธิที่ประชาชนทุกคนไม่เพียงแต่ผู้บริโภค ได้รับความคุ้มครองตามพระราชบัญญัติข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ซึ่งในเรื่องการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล มีพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลกำกับดูแลอยู่แล้ว

4) ตามร่างมาตรา 6 (11) ซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะกำหนดให้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ... เป็นมาตรฐานขั้นต่ำที่ใช้สำหรับการคุ้มครองผู้บริโภคในกฎหมายอื่น สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเห็นว่า พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ในปัจจุบันเป็นกฎหมายกลางซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปในการคุ้มครองผู้บริโภคอยู่แล้ว ซึ่งหากไม่มีกฎหมายบัญญัติเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ ก็ต้องบังคับใช้ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 จึงเห็นควรตัดมาตรา 6 (11) ออก และใช้ข้อความตามมาตรา 4 วรคสอง เช่นเดิม **(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)**

5) พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ถือเป็นกฎหมายแม่บทในการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้บริโภคอยู่แล้ว โดยหากมีการคุ้มครองผู้บริโภคที่มีมาตรฐานแตกต่างจากพระราชบัญญัตินี้ จะกำหนดเป็นกฎหมายเฉพาะเรื่อง เช่น พระราชบัญญัติอาหาร พ.ศ. 2522 พระราชบัญญัติเครื่องสำอาง พ.ศ. 2535 เป็นต้น

6) กรณีการเพิ่มเติมสิทธิของผู้บริโภคตามร่างมาตรา 6 (8) "สิทธิที่จะรวมกันจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภค องค์กร สมาคม หรือมูลนิธิมีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคและต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า รวมถึงมีสิทธิกำหนดหลักเกณฑ์ร่วมกับรัฐในการบริหารจัดการการคุ้มครองบริโภค" กรณีนี้ อาจซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภค พ.ศ. 2562 มาตรา 3 และมาตรา 14 ซึ่งบัญญัติสิทธิแก่ผู้บริโภคในการจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภค การคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค และการได้รับการสนับสนุนและช่วยเหลือจากสภาองค์กรของผู้บริโภคไว้แล้ว *(กระทรวงเกษตรและสหกรณ์)*

7) คำว่า “สินค้าและบริการที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิต” ตามร่างมาตรา 6 (10) หมายความว่ารวมถึงสินค้าและบริการอะไรบ้าง มีหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอย่างไร *(กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย)*

3. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบ คุณสมบัติ หน้าที่ และอำนาจ และวาระในการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง รวมทั้งการเพิ่มเติมหน้าที่และอำนาจของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เป็นการกำหนดคุณสมบัติของกรรมการให้มีความชัดเจนมากขึ้น รวมถึงมีการเพิ่มองค์ประกอบในสัดส่วนของตัวแทนภาคประชาชนเพิ่มเข้าไปด้วย - ควรมีสัดส่วนภาคประชาชนที่เข้าใจปัญหาของผู้บริโภคเข้าไปกำหนดนโยบายในการคุ้มครองผู้บริโภค - เพื่อให้ครอบคลุมปัญหาผู้บริโภคมากขึ้น อันสอดคล้องกับสถานการณ์ปัญหาผู้บริโภคที่กว้างขวางและรุนแรงมากขึ้น - ควรมีสภาผู้บริโภค เข้าร่วมเป็นกรรมการเพื่อเป็นตัวแทนผู้บริโภค - ควรมีสัดส่วนผู้แทนผู้บริโภคให้สมดุลกับสัดส่วนอื่น ๆ เพราะเป็นกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับผู้บริโภค	- จำนวนตัวแทนของสภาองค์กรผู้บริโภคมีจำนวนมากเกินไป <i>(เว็บไซต์)</i> - การแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบและคุณสมบัติของคณะกรรมการคุ้มครอง ผู้บริโภค โดยยกเลิกการกำหนดสัดส่วนเดิมและกำหนดสัดส่วนใหม่นั้น เนื่องจากองค์ประกอบของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในส่วนของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิโดยให้เปลี่ยนแปลงจากจำนวน 8 คน เป็น 9 คน โดยที่ระบุจำนวน สัดส่วนการสรรหากรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ไม่สมดุลกัน โดยกำหนดให้สภาองค์กรของผู้บริโภคมีสิทธิเสนอผู้แทนจากสภาองค์กรของผู้บริโภคเป็นผู้เสนอจำนวนห้าคน ซึ่งมากกว่าหน่วยงานอื่น ๆ ซึ่งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิควรมี

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เพื่อเป็นการกำหนดให้ชัดเจนกับการทำงานขององค์กรผู้บริโภค - มีการกำหนดแนวทางในการคุ้มครองผู้บริโภค ให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น - ทำให้อำนาจของสภาผู้บริโภคมีความชัดเจน สามารถทำหน้าที่ในการคุ้มครองผู้บริโภคได้ดีขึ้น - เนื่องจากการกำหนดคุณสมบัติและการทำงานจะได้เป็นประโยชน์ต่อประชาชนมากที่สุด - ช่วยเสริมสร้างความสามารถในการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิของผู้บริโภคให้มีประสิทธิภาพและทันสมัยมากยิ่งขึ้น พร้อมทั้งสามารถตอบสนองต่อความเปลี่ยนแปลงในสังคมได้อย่างเหมาะสม - การแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบและอำนาจของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและการขยายหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นแนวทางที่ดีในการเพิ่มประสิทธิภาพการคุ้มครองผู้บริโภค <i>(เว็บไซต์)</i> - ถือเป็นการส่งเสริมความโปร่งใสและความเป็นธรรมในเรื่องที่มีผู้แทนจากภาคส่วนต่าง ๆ เป็นส่วนร่วม ถือเป็นการแก้ไขและเพิ่มเติมในคุณสมบัติของตำแหน่งในคณะกรรมการฯ ให้มีประสิทธิภาพเพื่อจัดการกับปัญหาในธุรกิจของสินค้าหรือบริการที่มีความซับซ้อนให้เกิดความคล่องตัวขึ้น <i>(เว็บไซต์)</i> - ทำให้คณะกรรมการฯ สามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ได้บุคคลที่มีความเชี่ยวชาญและประสบการณ์เหมาะสม สามารถตัดสินใจและดำเนินการได้อย่างถูกต้องและรวดเร็ว มีความยืดหยุ่นในการตอบสนองต่อปัญหาผู้บริโภค <i>(เว็บไซต์)</i>	ความเชี่ยวชาญโดยเฉพาะจากหลากหลายสาขาวิชาชีพจึงจะเหมาะสม จึงเห็นควรกำหนดเป็นเงื่อนไขเกี่ยวกับความรู้ ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับภารกิจของคณะกรรมการมากกว่าการระบุเป็นจำนวนผู้แทนของหน่วยงานไว้ในร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.... โดยตรง <i>(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)</i> - ไม่ควรเพิ่มอำนาจให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เนื่องจากปัจจุบันการใกล้เคียงหรือประนีประนอมข้อพิพาท เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามที่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงกันก่อนมีการฟ้องคดีต่อศาล เป็นอำนาจของ "คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค" ซึ่งคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ยังมีเพียงอำนาจในการไกล่เกลี่ยหรือประนีประนอมข้อพิพาท ไม่มีอำนาจในการชี้ขาดข้อพิพาท ซึ่งเป็นการใช้อำนาจในลักษณะของตุลาการหรืออนุญาโตตุลาการ - ไม่เห็นด้วยกับการที่ให้คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง มีอำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทหรือการกระทำความผิด ซึ่งเป็นการใช้อำนาจในลักษณะของตุลาการหรืออนุญาโตตุลาการ นอกจากนี้ ยังมีข้อสงสัยเกี่ยวกับสถานะของคำวินิจฉัยดังกล่าวว่าเป็นคำสั่งทางปกครองที่สามารถอุทธรณ์ได้หรือไม่ การโต้แย้งคำวินิจฉัยดังกล่าวต้องดำเนินการอย่างไร - ไม่ควรกำหนดให้คำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเป็นข้อเท็จจริงที่ผู้ประกอบการต้องผูกพันในคดีแพ่ง เนื่องจากควรเป็นอำนาจของศาลในการพิจารณา <i>(กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย)</i>

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) ควรให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น ในแต่ละพื้นที่เข้าไปมีบทบาทเป็นคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ร่วมด้วย

2) การเพิ่มอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค อาจนำไปสู่ภาระงานที่หนักขึ้น ดังนั้น ต้องมีการจัดสรรทรัพยากรและการสนับสนุนที่เพียงพอ เพื่อให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคสามารถทำงานได้ตามมาตรฐาน พร้อมทั้งการกำหนดวาระในการดำรงตำแหน่ง ควรพิจารณาให้เหมาะสม เพื่อไม่ให้เกิดความต่อเนื่องที่ยาวนานไป

3) ควรกำหนดกลไกตรวจสอบการใช้อำนาจของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค เพื่อป้องกันการใช้อำนาจเกินขอบเขตหรือเลือกปฏิบัติ รวมทั้งอาจมีคณะกรรมการอุทธรณ์หรือให้ผู้ประกอบธุรกิจสามารถโต้แย้งคำสั่งได้โดยกระบวนการที่รวดเร็วและเป็นธรรม

4) คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่คณะรัฐมนตรีแต่งตั้ง ควรให้ดำรงตำแหน่งติดต่อกันได้ 2 วาระเท่านั้น ไม่ควรมีเหตุผลอื่นที่ดำรงตำแหน่งเพิ่มได้ เว้นแต่รักษาการณจนกว่าจะมีการแต่งตั้งใหม่

5) ควรแก้ไขร่างมาตรา 10 (8) เป็นว่า “คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่อำนาจหน้าที่ในการพิจารณาไกล่เกลี่ย ชี้ขาดข้อพิพาทเกี่ยวกับละเมิดสิทธิของผู้บริโภค อีกทั้ง มีอำนาจดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค” มิใช่เพียงแต่กำหนดหลักเกณฑ์เท่านั้น

6) ควรลดสัดส่วนของผู้แทนสภาองค์กรผู้บริโภคจาก 5 คน เหลือ 3 คน และแทนที่ด้วยผู้แทนจากสภานายความ 1 คน (*เว็บไซต์*)

7) กรณีการเพิ่มเติมตามร่างมาตรา 10 (8) "กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการไกล่เกลี่ยประนีประนอมหรือชี้ขาดข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ตามที่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงกันก่อนมีการฟ้องคดีต่อศาลโดยประกาศราชกิจจานุเบกษา" เห็นว่า อำนาจการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทต่าง ๆ เป็นอำนาจของศาล ดังนั้น จึงไม่ควรกำหนดให้อำนาจแก่คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในลักษณะของการชี้ขาดข้อพิพาทไว้ในร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.....

8) กรณีการเพิ่มเติมตามร่างมาตรา 14 (5) ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่องในส่วนคณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคในด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ โดยกำหนดนิยาม "พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ หมายความว่า การซื้อขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการสื่ออิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตหรือบริการตลาดกลางในการซื้อขายสินค้าหรือบริการ (E-Marketplace)" เรื่องดังกล่าวจึงอาจซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ที่มีผลบังคับใช้ในเรื่องการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งหมายความว่า การกระทำใด ๆ ที่เกี่ยวกับกิจกรรมในทางแพ่งและพาณิชย์ หรือในการดำเนินงานของรัฐ โดยเป็นธุรกรรมที่กระทำขึ้นโดยใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งเป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในการติดตามดูแลการประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์แล้ว

9) กรณีการเพิ่มเติมตามร่างมาตรา 14 (6) ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่องในส่วนของการพิจารณาการว่าด้วยด้านสินค้าชำรุดบกพร่อง กรณีดังกล่าวสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้มีการยกร่างพระราชบัญญัติความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า พ.ศ.... เพื่อคุ้มครองผู้ซื้อและผู้ขายในความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้าที่ซื้อขายให้ชัดเจนและเหมาะสมกับสภาพสังคมปัจจุบัน จึงอาจไม่จำเป็นต้องกำหนดไว้ในร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ....นี้

10) กรณีการเพิ่มเติมตามร่างมาตรา 14 (7) ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่องในส่วนของการพิจารณาการว่าด้วยการชี้ขาดและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหาย กรณีนี้เห็นว่าอำนาจการวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทต่าง ๆ เป็นอำนาจของศาล ดังนั้น จึงไม่ควรกำหนดให้อำนาจการวินิจฉัยชี้ขาดและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายให้แก่ผู้บริโภคไว้ในร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์)

11) ร่างมาตรา 91 วรรคหนึ่งและวรรคสองและร่างมาตรา 94 วรรคหนึ่งนั้น คำว่า "คณะกรรมการ" ในร่างกฎหมายดังกล่าวมีเจตนาหมายถึงคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค หรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง (สำนักงานอัยการสูงสุด)

4. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา มีอำนาจในการพิจารณาวินิจฉัยว่าสัญญาหรือข้อตกลงใดเป็นข้อสัญญาไม่เป็นธรรมและมีอำนาจออกประกาศให้สัญญาหรือข้อสัญญานั้นไม่มีผลใช้บังคับ ออกประกาศเพื่อให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการแก้ไขข้อสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมดังกล่าว รวมทั้งการกำหนดให้ผู้บริโภคไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการขอตรวจสัญญา และการกำหนดให้คณะกรรมการว่าด้วยการชี้ขาดและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายมีการวินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้บริโภคได้รับการชดเชยเยียวยาที่เป็นธรรม ในกรณีที่การไกล่เกลี่ยในชั้นสำนักงานไม่สามารถตกลงกันได้ และปรากฏข้อเท็จจริงว่าการกระทำของผู้ประกอบการฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้ อันทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้บริโภค

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- สามารถแก้ไขปัญหาของผู้บริโภคและคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคได้ - เนื่องจากในปัจจุบันผู้บริโภคต้องไปดำเนินการกับศาลเอง แต่หากมีคณะกรรมการว่าด้วยการชี้ขาดและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหาย ช่วยชี้ขาดได้ จะสามารถทำให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมในการทำสัญญาโดยไม่ต้องใช้ระยะเวลาที่นานเกินสมควร - เนื่องจากเดิมอำนาจของคณะกรรมการสัญญาไม่มีอำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดข้อสัญญา ซึ่งคณะกรรมการควรมีอำนาจเพิ่มเติมในส่วนนี้	- มีกฎหมายเฉพาะเรื่องข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมใช้บังคับอยู่แล้ว - มีพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 ใช้บังคับอยู่แล้ว จึงไม่เห็นด้วยกับการเพิ่มมาตรา 68 – 69 รวมถึงอำนาจการวินิจฉัยชี้ขาดตามมาตรา 71 - 72 เพราะเป็นการไม่ยุติธรรมแก่ฝ่ายผู้ประกอบการเกินสมควร - การเพิ่มบทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมีความซ้ำซ้อนกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 ซึ่งหากเกิดกรณีปัญหาเกี่ยวกับข้อสัญญา

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
-สัญญามีความสำคัญยิ่งในการซื้อสินค้าและบริการ คณะกรรมการสัญญาต้องมีอำนาจครบวงจร - เพื่อให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน - ประชาชนจะได้รับการเยียวยาจากปัญหา - เพื่อให้ผู้ประกอบการแก้ไขข้อผิดพลาดและยอมรับสิ่งผิดพลาด - ช่วยเสริมสร้างความเป็นธรรมและการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคในระบบเศรษฐกิจ โดยการให้ผู้บริโภคมีสิทธิในการตรวจสอบสัญญา และได้รับการเยียวยาที่เป็นธรรมจะช่วยเสริมสร้างความมั่นใจและความเชื่อมั่นในระบบการคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศ - การให้คณะกรรมการมีอำนาจในการพิจารณาว่าสัญญาหรือข้อสัญญาใดไม่เป็นธรรม ช่วยให้ผู้บริโภคสามารถได้รับการคุ้มครองจากข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งมักเกิดจากความไม่สมดุลของอำนาจระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจและผู้บริโภค - การให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจพิจารณาว่าสัญญาใดไม่เป็นธรรมและสามารถออกประกาศให้แก้ไขหรือไม่มีผลบังคับ รวมทั้งการให้ผู้บริโภคไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการตรวจสอบสัญญา และการให้คณะกรรมการมีอำนาจชี้ขาดเยียวยาความเสียหาย ถือเป็นการคุ้มครองผู้บริโภคที่ดี - การไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการขอตรวจสอบสัญญาหรือขอสัญญาจากผู้ประกอบธุรกิจ ถือว่าเป็นการช่วยลดภาระทางการเงินและเพิ่มโอกาสให้ฝ่ายผู้บริโภคอีกทางหนึ่ง อันจะส่งเสริมให้ผู้บริโภคได้รับการปกป้องสิทธิจากการเข้าถึงได้ยากทางสัญญาจากผู้ประกอบธุรกิจเพียงฝ่ายเดียว	ที่ไม่เป็นธรรม ก็สามารถหิบบกบทบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม มาปรับใช้กับคดีผู้บริโภคได้ (เว็บไซต์) - การคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา มีการเพิ่มเติมการคุ้มครองผู้บริโภคในส่วนกระบวนการก่อนสัญญาอำนาจในการต่อรอง ความรู้ความเข้าใจของผู้บริโภค ความสามารถของผู้บริโภคในการเข้าทำสัญญา และเนื้อหาของสัญญาที่ข้อตกลงของสัญญาคลุมเครือ ไม่ชัดเจน ยากแก่ความเข้าใจให้ถือว่าเป็นสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมกรณีนี้เห็นว่า เรื่องความรู้ความเข้าใจเป็นเรื่องเฉพาะของบุคคลอาจเป็นการยากในการตีความและเกิดปัญหาการพิสูจน์ในกระบวนการขั้นตอนการก่อนสัญญา โดยเรื่องการแสดงเจตนาในการทำสัญญาเป็นสิทธิแห่งบุคคลและความสามารถในการทำสัญญาย่อมเป็นไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งเรื่องดังกล่าวเป็นดุลพินิจของศาลในการหิบบกขึ้นพิจารณาวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 - การเพิ่มเติมกฎหมายโดยให้อำนาจคณะกรรมการว่าด้วยสัญญาในการกำหนดสัญญาใดก็ได้เป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา เป็นการเพิ่มอำนาจในการกำหนดให้ธุรกิจใดก็ได้เป็นธุรกิจควบคุมสัญญา อันเป็นการรุกล้ำก้ำก่ายสิทธิในการแสดงเจตนาของบุคคลอย่างเกินสมควร (สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค) - การที่ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาเป็นผู้กำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญา และกำหนดหลักเกณฑ์ในการควบคุมสัญญาตามกฎหมายปัจจุบัน มีความเหมาะสมแล้วเพราะมีความชัดเจนและเป็นธรรมต่อทั้งผู้ประกอบการธุรกิจและผู้บริโภค การกำหนดให้ทุกสัญญาที่ผู้ประกอบการธุรกิจและผู้บริโภคต้องมีข้อความที่เป็นธรรมนั้น ทำให้ผู้ประกอบการไม่มีสิทธิทราบได้อย่างแน่ชัดก่อน

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- มีอำนาจในการเจรจาต่อรองแก้ไขข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมได้ และได้รับชดเชยเยียวยา โดยสามารถลดภาระค่าใช้จ่ายในการฟ้องคดี - การมีองค์กรที่สามารถตัดสินได้ว่าสัญญาไม่เป็นธรรมนั้น จะช่วยปกป้องผู้บริโภคจากข้อสัญญาที่เอาเปรียบและช่วยให้ผู้บริโภคได้รับความเป็นธรรมโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม (เว็บไซต์)	ว่าข้อความใดจะถือว่าเป็นธรรมหรือไม่เป็นธรรม และในเรื่องข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมก็ได้มีกฎหมายกำหนดไว้โดยเฉพาะแล้ว (<i>กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย</i>)

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) หากผู้ประกอบการไม่เห็นด้วยกับคำวินิจฉัยของคณะกรรมการ ควรมีช่องทางอุทธรณ์ที่รวดเร็วและเป็นธรรม เช่น ให้สามารถอุทธรณ์ต่อศาลปกครองหรือศาลแพ่งภายในระยะเวลาที่กำหนด (เว็บไซต์)

2) การแก้ไขเพิ่มเติมสิทธิในการขอตรวจสัญญาให้กับผู้บริโภคโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย การกำหนดให้ผู้บริโภคสามารถขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาให้ความเห็นในแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินได้โดยยกเว้นค่าธรรมเนียม ต้องมีการพิจารณาถึงความพร้อมด้านงบประมาณและบุคลากรของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ตลอดจนความคุ้มค่าในการตรวจสัญญาและการให้ความเห็นในแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินของคณะกรรมการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ที่ได้รับต่อส่วนรวมด้วย (*สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค*)

3) พระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการกำหนดธุรกิจที่ควบคุมสัญญาและลักษณะของสัญญา พ.ศ. 2542 ออกตามความในมาตรา 35 ทวิ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 บัญญัติให้อำนาจคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญา และกำหนดลักษณะของสัญญาที่ผู้ประกอบการทำกับผู้บริโภคไว้เป็นการชัดเจนแล้ว การพิจารณาสัญญาหรือข้อตกลงใดในสัญญา จึงต้องเป็นไปตามที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด (*กระทรวงเกษตรและสหกรณ์*)

5. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดให้มีการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์โดยมุ่งคุ้มครองการซื้อขายสินค้าผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- การกำกับดูแลให้ผู้ประกอบการทำธุรกิจให้มีความรับผิดชอบ เป็นเรื่องที่ดีต่อผู้บริโภคและอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ และในร่างมาตรา 74 การระบุรายละเอียดต่าง ๆ ของสินค้าและบริการ สถานที่ตั้ง แหล่งกำเนิดสินค้าและบริการ ควรต้องระบุอย่างชัดเจน เห็นได้ง่ายด้วย - ปัจจุบันปัญหาการซื้อขายออนไลน์มีจำนวนมาก ซึ่งมาจากการที่กฎหมายยังมีความไม่ครอบคลุมในหลายด้าน การเพิ่มการคุ้มครองในส่วนนี้จะช่วยแก้ปัญหาในหลายเรื่องได้ - ปัจจุบันเทคโนโลยีมีความทันสมัยล้ำหน้าทำให้เข้าถึงอย่างรวดเร็วหากเกิดปัญหาถูกคดโกงกับผู้บริโภค - ปัญหาผู้บริโภคส่วนใหญ่มาจากการซื้อขายออนไลน์ แต่ปัจจุบันกฎหมายที่ออกมากำกับมักไม่มีส่วนที่ปกป้องผู้บริโภค จึงควรกำหนดให้มีการคุ้มครองผู้บริโภคในส่วนนี้ - เนื่องจากผู้บริโภคที่ซื้อสินค้าออนไลน์ยังไม่ได้การคุ้มครองที่ชัดเจน - เพราะสื่อปัจจุบันมีการหลอกลวง สินค้าที่ได้รับไม่ตรงตามที่โฆษณา ผู้ค้าต้องมีหมายเลขผู้เสียหาย สถานที่อยู่ในประเทศ เพื่อส่งคืนสินค้าและคืนเงินภายใน 7 วัน หากโอนจ่ายเงินไปแล้ว - ทำให้เกิดมาตรการในการควบคุมและกำกับดูแลการซื้อขายสินค้าออนไลน์อย่างชัดเจนมากขึ้น - การกำหนดให้มีการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านนี้ จะช่วยให้เกิดความเป็นธรรมในตลาด เพิ่มความมั่นใจให้ผู้บริโภค และสนับสนุนให้ธุรกิจที่มีจรรยาบรรณสามารถแข่งขันได้อย่างยั่งยืน - การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เป็นการยกระดับการคุ้มครองสิทธิ	- ขณะนี้มีการร่างกฎหมายเรื่องบริการดิจิทัล (Digital Services Act: DSA) และร่างกฎหมายเรื่องตลาดดิจิทัล (Digital Market Act: DMA) โดยสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา หากต้องการเพิ่มบทบัญญัติอะไร ควรนำไปรวมไว้ที่กฎหมายนั้นจะเหมาะสมกว่า <i>(เว็บไซต์)</i> - พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 เป็นกฎหมายกลางที่ให้ความคุ้มครอง ผู้บริโภคเป็นการทั่วไป ซึ่งหากมีกฎหมายได้บัญญัติเรื่องใดไว้โดยเฉพาะแล้วให้บังคับตามบทบัญญัติว่าด้วยการนั้น ดังนั้น ในเรื่องพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ มีพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. 2545 กำหนดในเรื่องตลาดแบบตรงซึ่งรวมถึงกรณีการซื้อขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ไว้โดยเฉพาะแล้วและในเรื่องบริการแพลตฟอร์มดิจิทัล มีพระราชกฤษฎีกาการประกอบธุรกิจบริการแพลตฟอร์มดิจิทัลที่ต้องแจ้งให้ทราบ พ.ศ. 2565 ของกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมใช้บังคับอยู่แล้ว หากกำหนดให้มีการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.... เพิ่มเติมอาจเป็นการที่หน่วยงานของรัฐมีอำนาจและหน้าที่ที่ซ้ำซ้อนกันได้ <i>(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)</i> - กฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านอิเล็กทรอนิกส์ อาจมีความซ้ำซ้อนกับกฎหมายที่มีอยู่เดิม โดยกรณีการขายสินค้าในเว็บไซต์ ของตนเอง มีกฎหมายเกี่ยวกับการขายตรงและตลาดแบบตรงควบคุมอยู่แล้ว ส่วนการขายผ่าน E - marketplace ก็มีกฎหมาย Digital Platform ควบคุมอยู่ <i>(กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย)</i>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
ของผู้บริโภคในยุคดิจิทัลและเป็นการสนับสนุนการเติบโตของพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ในประเทศอย่างยั่งยืน การมีกฎหมายและมาตรการคุ้มครองที่ชัดเจนจะสร้างความมั่นใจและความปลอดภัย - การคุ้มครองผู้บริโภคในพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เพราะช่วยป้องกันการหลอกลวงและปัญหาจากการซื้อขายออนไลน์ โดยควรมีการแจ้งข้อมูลที่ชัดเจนและให้สิทธิในการคืนสินค้าหรือยกเลิกคำสั่งซื้อ เพื่อให้ผู้บริโภคมีความมั่นใจในการทำธุรกรรมออนไลน์ - ปัจจุบันสังคมโลกมีการซื้อขายผ่านออนไลน์เพิ่มขึ้นอย่างมาก การคุ้มครองผู้บริโภคในด้านนี้จะช่วยป้องกันไม่ให้ผู้บริโภคถูกหลอกลวงหรือได้รับสินค้าและบริการที่ไม่ตรงตามที่โฆษณาหรือไม่ตรงตามมาตรฐานที่คาดหวัง ซึ่งสามารถช่วยลดปัญหาทางกฎหมาย - การซื้อขายออนไลน์เติบโตอย่างรวดเร็ว กฎหมายต้องพัฒนาให้รองรับปัญหาด้านความปลอดภัยของธุรกรรมออนไลน์ เช่น การป้องกันการหลอกลวงหรือสินค้าที่มีคุณภาพต่ำ - ในปัจจุบันพฤติกรรมของผู้บริโภคเปลี่ยนไปโดยนิยมซื้อสินค้าหรือรับบริการผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์มากขึ้น ประกอบกับยังไม่มีกฎหมายที่คุ้มครองผู้บริโภคในด้านนี้อย่างชัดเจน จึงเห็นควรให้มีการบัญญัติกฎหมายที่เกี่ยวข้องไว้เพื่อคุ้มครองผู้บริโภค - ควรมีการควบคุม Platform ออนไลน์ทุก Platform ให้มีมาตรฐานและข้อกำหนดเดียวกัน <i>(เว็บไซต์)</i>	

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- กรณีเพิ่มเติมตามร่างมาตรา 14 (5) ให้มีคณะกรรมการเฉพาะเรื่องในส่วนคณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคในด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ โดยกำหนดนิยาม "พาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ หมายความว่า การซื้อขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีการสื่อ

อิเล็กทรอนิกส์ผ่านระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตหรือบริการตลาดกลางในการซื้อขายสินค้าหรือบริการ (E-Marketplace)" เรื่องดังกล่าวจึงอาจเข้าซ้อนกับพระราชบัญญัติว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2544 ที่มีผลบังคับใช้ในเรื่องการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งหมายความว่า การกระทำใด ๆ ที่เกี่ยวกับกิจกรรมในทางแพ่งและพาณิชย์ หรือในการดำเนินงานของรัฐ โดยเป็นธุรกรรมที่กระทำขึ้นโดยใช้วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งเป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ในการติดตามดูแลการประกอบธุรกิจบริการเกี่ยวกับธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์แล้ว *(กระทรวงเกษตรและสหกรณ์)*

6. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการเพิ่มเติมสิทธิให้ผู้บริโภคมีสิทธิเลิกสัญญาขอเปลี่ยนสินค้า ลดราคา หรือเรียกค่าสินไหมทดแทน จากการซื้อสินค้าแล้วพบความชำรุดบกพร่อง

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- ควรกำหนดให้ชัดเจนสำหรับกรณีการเรียกค่าสินไหมทดแทนจากการซื้อสินค้า แล้วพบความชำรุดบกพร่อง เพื่อความเป็นธรรมทั้งสองฝ่าย - เป็นการเพิ่มอำนาจให้ผู้บริโภคในการต่อรองกับผู้ประกอบธุรกิจ และเป็นการกดดันทางอ้อมให้ผู้ประกอบธุรกิจควบคุมคุณภาพของสินค้าของตนเองมากขึ้น - ทำให้ผู้บริโภคได้รับสินค้าที่มีคุณภาพและผู้ขายจะมีความระมัดระวังในการส่งมอบสินค้ามากขึ้น - เมื่อพระราชบัญญัติความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องยังไม่มีฉบับใช้ ก็ยังไม่มีกฎหมายที่คุ้มครองผู้บริโภคในส่วนนี้ การกำหนดไว้ดังกล่าว ผู้บริโภคควรได้รับความคุ้มครองหากซื้อสินค้าแล้วได้รับสินค้าที่ชำรุดบกพร่อง - เมื่อผู้บริโภคซื้อสินค้าและพบว่าสินค้าชำรุดบกพร่อง ผู้ประกอบการต้องรับผิดชอบ - ผู้บริโภคควรได้รับความคุ้มครองอย่างชัดเจน ไม่ว่าจะเป็น การขอเปลี่ยนสินค้า ลดราคา หรือเรียกค่าสินไหมทดแทนจากการซื้อสินค้าแล้วพบความชำรุดบกพร่อง - เป็นการคุ้มครองสิทธิขั้นพื้นฐานของผู้บริโภค และช่วยสร้างความเป็นธรรมในตลาด โดยมีเหตุผลสนับสนุนดังนี้ 1. ความเป็นธรรม	- ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้มีการบัญญัติในทำนองว่าผู้ขายต้องรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องของสินค้าที่มีอยู่ในเวลาส่งมอบ ดังนั้นตามร่างมาตรา 79 ที่เพิ่มเติมขึ้นมา อาจทำให้ผู้ประกอบการรับภาระเกินควร การรับผิดชอบในความชำรุดบกพร่องต้องพิจารณาถึงเหตุแห่งความชำรุดบกพร่องประกอบด้วย <i>(เว็บไซต์)</i> - เรื่องความชำรุดบกพร่องของสินค้า ได้มีร่างพระราชบัญญัติความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า พ.ศ.... ซึ่งอยู่ระหว่างการเสนอเรื่องเข้าสู่การพิจารณาของคณะรัฐมนตรี และยังมีบทบัญญัติในเรื่องดังกล่าวเพื่อคุ้มครองสิทธิในทางแพ่งของบุคคลในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ การกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับเรื่องความชำรุดบกพร่องของสินค้าไว้ในร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.... อีก จะทำให้เกิดความซ้ำซ้อนของกฎหมายและเกิดความสับสนแก่ผู้บังคับใช้กฎหมาย <i>(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)</i> - มีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติความรับผิดเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้า พ.ศ.... ซึ่งมีการพิจารณาร่างกฎหมายดังกล่าวอยู่ <i>(กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ สภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย)</i>

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
ในการซื้อขาย 2. ช่วยลดปัญหาสินค้าไม่มีคุณภาพ 3. ป้องกันการเอาเปรียบผู้บริโภค 4. สร้างมาตรฐานให้กับตลาดการค้า - เป็นการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภค ผู้บริโภคมีสิทธิที่จะได้รับสินค้าที่มีคุณภาพตามที่ได้ตกลงซื้อขาย หากสินค้ามีความชำรุดบกพร่อง การให้สิทธิในการเลิกสัญญา เปลี่ยนสินค้า ลดราคาหรือเรียกร้องค่าสินไหมทดแทนจะช่วยให้ผู้บริโภคได้รับการคุ้มครองจากการได้รับสินค้าที่ไม่ตรงตามที่โฆษณา - การมีสิทธิที่จะได้รับสินค้าที่มีคุณภาพตามที่ได้ตกลงซื้อขาย ถือได้ว่าเป็นการคุ้มครองฝ่ายผู้บริโภคตามมาตรฐานขั้นต่ำที่ควรมีจากการได้รับสินค้าไม่ตรงตามข้อกำหนดในสัญญาที่ตกลงกันไว้ อันจะส่งผลที่ดีต่อการเสริมสร้างความยุติธรรมในการเข้าทำสัญญาธุรกิจ - กรณีสินค้ามีปัญหาหรือไม่ได้รับสินค้าตามที่ตกลงหรือได้รับสินค้าที่มีข้อบกพร่อง การให้สิทธิในลักษณะนี้ จะช่วยยกระดับมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศ - ผู้บริโภคควรมีทางเลือกในการเรียกร้องสิทธิเมื่อพบว่าสินค้าหรือบริการที่ได้รับไม่มีคุณภาพ ซึ่งจะส่งผลให้ภาคธุรกิจต้องมีความรับผิดชอบมากขึ้น <i>(เว็บไซต์)</i>	

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) ต้องกำหนดว่าสินค้าแบบใดสามารถขอคืนหรือเปลี่ยนได้ เพื่อป้องกันการใช้สิทธิในทางที่ผิด เช่น สินค้าบางประเภทที่เป็นสินค้าสั่งทำพิเศษหรือสินค้าใช้แล้ว อาจต้องมีเงื่อนไขที่แตกต่างกันออกไป

2) ควรมีการนิยามคำว่า "ชำรุดบกพร่อง" ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น เนื่องจากผู้ประกอบการควรรับผิดชอบความชำรุดบกพร่องที่เกิดขึ้นจากสินค้าเท่านั้น ไม่ควรรวมถึงความชำรุดบกพร่องที่เกิดจากการใช้งานของผู้บริโภคและควรกำหนดระยะแจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจทราบ

3) ควรจำกัดสิทธิดังกล่าวเฉพาะความชำรุดบกพร่องของสินค้าจนถึงเวลาส่งมอบ และหากได้รับสินค้าแล้วผู้บริโภคใช้สินค้านั้นตามปกติวิธีการใช้สินค้านั้น แล้วเกิดความเสียหายขึ้นภายในระยะเวลาที่สินค้านั้นไม่ควรจะชำรุดบกพร่อง ต้องให้สิทธิดังกล่าวนี้แก่ผู้บริโภค **(เว็บไซต์)**

4) สิทธิเลิกสัญญา ขอเปลี่ยนสินค้า ลดราคา หรือเรียกค่าสินไหมทดแทนจากการซื้อสินค้าแล้วพบความชำรุดบกพร่อง เป็นสิทธิที่กำหนดไว้ในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์อยู่แล้ว **(กระทรวงเกษตรและสหกรณ์)**

7. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดอายุการรับรองให้องค์กร
ฟ้องคดีแทน รวมทั้งกำหนดให้มีสิทธิได้รับค่าป่วยการจากการฟ้องคดี

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- องค์กรฟ้องคดีแทนควรมีอายุการรับรองที่เพียงพอต่อการทำงานฟ้องคดีเพื่อผู้บริโภคและควรสามารถเรียกค่าป่วยการได้ - เป็นการช่วยเหลือผู้บริโภคได้มากขึ้น - เป็นการสร้างอำนาจต่อรองของผู้บริโภค - ผู้บริโภคทุกคนยังประหลาดใจมากกับการฟ้องคดี การมีองค์กรมาฟ้องคดีแทน แสดงถึงความจริงใจในการคุ้มครองผู้บริโภคจนถึงขั้นตอนเยียวยา - ควรมีกำหนดอายุที่ชัดเจน และประชาชนได้รับค่าชดเชย - ผู้บริโภคควรได้รับความคุ้มครองอย่างชัดเจน เช่น เมื่อผู้บริโภคฟ้องคดีจะมีองค์กรช่วยเหลือในการฟ้องคดี และได้รับการชดเชยเยียวราค่าเสียเวลา - การกำหนดอายุการรับรองให้องค์กรฟ้องคดีแทนและการให้ค่าป่วยการจากการฟ้องเป็นการเสริมสร้างระบบการคุ้มครองผู้บริโภคที่มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในการใช้สิทธิในการฟ้องคดีแทนผู้บริโภค อย่างไรก็ตาม ควรมีการควบคุมและมีข้อกำหนดที่ชัดเจน - การให้สิทธิองค์กรฟ้องคดีแทนและได้รับค่าป่วยการจากการฟ้องคดี ช่วยให้การคุ้มครองผู้บริโภคมีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยองค์กรที่เชี่ยวชาญ สามารถดำเนินคดีแทนผู้บริโภคได้	- เป็นการเปิดช่องทางให้หาประโยชน์โดยใช้ผู้บริโภคเป็นข้ออ้าง - อายุการรับรองให้องค์กรฟ้องคดีแทนที่กำหนดระยะเวลา 4 ปี เป็นจำนวนที่มากเกินไป ควรกำหนดระยะเวลาเท่าเดิม คือ 2 ปี เพื่อให้องค์กรต่าง ๆ ถูกควบคุมกำกับดูแลอย่างมีประสิทธิภาพ และไม่ควรรีกราค่าป่วยการและค่าใช้จ่ายจากผู้ประกอบธุรกิจ เพราะควรเป็นเงินจากกระทรวงยุติธรรมหรือสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมากกว่า - การกำหนดอายุการรับรองให้องค์กรฟ้องคดีแทนโดยแก้ไขเป็น 4 ปี เป็นระยะเวลาที่นานเกินสมควร อีกทั้งไม่ควรกำหนดให้มีสิทธิเรียกค่าป่วยการจากการดำเนินคดี เพราะเมื่อเรียกค่าป่วยการจากการดำเนินคดีได้ ก็จะมีการฟ้องคดีเป็นจำนวนมาก ทำให้เกิดปัญหาคดีล้นศาล - การให้ค่าป่วยการ อาจเป็นการเปิดช่องให้เกิดการเรียกรับผลประโยชน์ได้ (เว็บไซต์) - เนื่องจากการให้สิทธิแก่องค์กรในการได้รับค่าป่วยการจากการฟ้องคดี อาจทำให้เกิดแรงจูงใจในเชิงพาณิชย์มากกว่าการมุ่งคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคอย่างแท้จริง ซึ่งขัดกับเจตนารมณ์ของการจัดตั้งสภาองค์กรของผู้บริโภคที่มุ่งเน้นการทำงานเพื่อประโยชน์สาธารณะและไม่แสวงหากำไร นอกจากนี้ยังอาจก่อให้เกิดปัญหาความ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
และได้รับค่าป่วยการ ซึ่งช่วยกระตุ้นให้ทำงานได้ดีขึ้น แต่ต้องมีกฎเกณฑ์ชัดเจนเพื่อป้องกัน - การกำหนดอายุการรับรองให้องค์กรฟ้องคดีแทน ถือเป็นการสนับสนุนให้องค์กรมีอำนาจและหน้าที่เป็นตัวแทนฝ่ายผู้บริโภค ในการจัดการแก้ไขปัญหาและรักษาผลประโยชน์ให้ผู้บริโภคอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น เนื่องจากผู้บริโภคบางรายอาจขาดความรู้ ขาดทรัพยากร ในการดำเนินการทางคดีตามกฎหมายเฉพาะทาง เช่นนี้ - ช่วยให้การฟ้องคดีเป็นไปได้ง่ายขึ้น โดยไม่ต้องให้ผู้บริโภคต้องไปดำเนินการฟ้องคดีเอง ซึ่งในหลายกรณีผู้บริโภคอาจไม่มีความรู้หรือกำลังทรัพย์ในการดำเนินการทางกฎหมาย - การให้องค์กรสามารถฟ้องแทน ช่วยให้ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายสามารถเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้ง่ายขึ้น โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้บริโภคแต่ละรายอาจไม่สามารถดำเนินการเองได้ <i>(เว็บไซต์)</i>	ไม่ไว้วางใจจากผู้บริโภคและสังคมโดยรวมได้ ในขณะที่สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ดำเนินการฟ้องคดีแทนผู้บริโภคโดยไม่มีการเรียกเก็บค่าป่วยการ ดังนั้น การกำหนดให้องค์กรมีสิทธิได้รับค่าป่วยการจากการฟ้องคดีแทนผู้บริโภค อาจทำให้ ผู้บริโภคเกิดความสับสนได้ ส่วนประเด็นเรื่องอายุการรับรองให้แก่องค์กรต่าง ๆ ฟ้องคดีแทนนั้น เห็นว่าหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในปัจจุบันมีความเหมาะสมแล้ว เพราะเป็นการควบคุมให้เฉพาะองค์กรที่มีความมั่นคงและมีความต่อเนื่องในการทำงานเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคอย่างแท้จริง จึงเป็นการสร้างความเชื่อมั่นและความไว้วางใจให้แก่ผู้บริโภคและกระบวนการยุติธรรม <i>(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)</i> - การกำหนดให้คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ให้การรับรองเพื่อให้สมาคมและมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคมีสิทธิและอำนาจ ฟ้องคดีที่เกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามร่างมาตรา 100 เนื่องจากการฟ้องคดีเป็นหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในการพิจารณามีมติให้ดำเนินคดีแทนผู้บริโภคตามมาตรา 39 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 โดยคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจะพิจารณาข้อเท็จจริงให้ได้ความว่าการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจเป็นการละเมิดสิทธิผู้บริโภค และการดำเนินคดีนั้นจะเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภคเป็นส่วนรวมจึงมีมติแล้วจะมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภค ดำเนินคดีกับผู้ประกอบธุรกิจดังกล่าวแทนผู้บริโภค และตามมาตรา 39/1 กำหนดให้อำนาจของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่จะสั่งดำเนินคดี โดยมอบหมายให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคดำเนินคดี ซึ่งมีความเหมาะสมแล้ว จึงยังไม่ควรมอบอำนาจการฟ้องคดีให้แก่สมาคม

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	หรือมูลนิธิซึ่งมีใช้หน่วยงานของรัฐในการดำเนินการ (กระทรวงเกษตรและสหกรณ์) - การกำหนดให้มีสิทธิเรียกค่าป่วยการและค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีได้ และกำหนดให้เป็น "การกระทำโดยสุจริต" อาจเป็นช่องว่างในกรณีที่สมาคมหรือมูลนิธิกระทำการโดยไม่สุจริต โดยการยุยงให้ ผู้บริโภคร้องฟ้องร้องผู้ประกอบการ (กลุ่มอุตสาหกรรมยานยนต์ สมาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย)

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

- 1) ควรกำหนดให้คดีต้องพิพากษาสิ้นสุด ภายในระยะเวลา 15 วัน หากระยะเวลาเกินกว่าที่กำหนดและไม่สามารถติดต่อคู่กรณีได้ ให้ถือเป็นความผิดของพนักงานสอบสวน
- 2) อายุการรับรองให้องค์กรฟ้องร้องแทน ไม่ควรมีกำหนดอายุความ
- 3) ควรมีมาตรการป้องกันการใช้สิทธิในทางที่ผิด เช่น กำหนดให้เฉพาะองค์กรที่มีความน่าเชื่อถือและได้รับการรับรองจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเท่านั้น ที่สามารถฟ้องคดีแทนได้ และค่าป่วยการที่ได้รับควรมีขอบเขตที่เหมาะสม
- 4) ระยะเวลา 2 ปี นั้นเหมาะสมแล้ว และควรให้องค์กรรายงานคุณสมบัติของตนต่อคณะกรรมการที่รับรองทุกปี เนื่องจากเป็นองค์กรที่คุ้มครองผู้บริโภค (เว็บไซต์)
- 5) การกำหนดให้สมาคมหรือมูลนิธิสามารถฟ้องคดีเองได้และการกำหนดอายุการรับรองให้องค์กรฟ้องคดีดังกล่าว อาจขัดแย้งกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการจดทะเบียนสมาคมหรือมูลนิธิ และการกำหนดให้มีสิทธิได้รับค่าป่วยการจากการฟ้องคดีนั้น เป็นอำนาจของศาลที่จะกำหนดค่าเสียหาย ค่าฤชาธรรมเนียม หรือค่าทนายความ การกำหนดค่าป่วยการจากการฟ้องคดี จึงอาจเป็นการซ้ำซ้อนกับกฎหมายอื่น (สำนักงานอัยการสูงสุด)

8. ท่านเห็นว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มีปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้หรือไม่ อย่างไร และการปรับปรุงพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ตามร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. สามารถแก้ไขปัญหา อุปสรรคที่เกิดขึ้นได้หรือไม่ เพียงใด

- 1) พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ไม่มีปัญหาและอุปสรรคในการบังคับใช้และไม่มีความจำเป็นต้องบังคับใช้ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

2) พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มีปัญหาในแง่ความเท่าทันต่อสภาพธุรกิจในปัจจุบันและปัญหาการคุ้มครองผู้บริโภคที่ไม่เกิดขึ้นจริงและมีมาตรการหละหลวมกว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มาก

3) ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. สามารถแก้ไขปัญหาคำได้ เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มีปัญหาทั้งในเรื่องความทันสมัยของกฎหมาย ไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคม

4) พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มีปัญหาในการบังคับใช้เนื่องจากไม่ทันสมัย การปรับปรุงกฎหมายจะทำให้เกิดความทันสมัยเข้ากับยุคสมัยและทันต่อสถานการณ์

5) เห็นควรให้มีการปรับปรุงกฎหมาย เพราะกฎหมายเก่าใช้มากกว่า 46 ปี ไม่มีความสอดคล้องกับสถานการณ์ปัญหาการซื้อขายของผู้บริโภค จำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย

6) หากพระราชบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ได้ จะสามารถคุ้มครองผู้บริโภคในประเทศไทยให้เป็นไปตามมาตรฐานสากล อีกทั้งเป็นการอุดช่องว่างการทำงานของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ล่าช้าไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลก

7) ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. สามารถแก้ไขปัญหาคำได้เนื่องจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มีปัญหาทั้งในเรื่องความทันสมัยของกฎหมาย ไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมและบทบัญญัติบางประการไม่เป็นไปตามมาตรฐานสากล

8) กฎหมายเดิมไม่ทันสมัย ไม่สามารถรับรองสิทธิผู้บริโภคอย่างครบถ้วน และกฎหมายที่แก้ไขปรับปรุงจะช่วยเพิ่มสิทธิผู้บริโภคและสอดคล้องกับปัญหาผู้บริโภคในปัจจุบันได้

9) ผู้ประกอบธุรกิจบางส่วนยังคงใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม จำหน่ายสินค้า - บริการที่ไม่ได้มาตรฐานให้แก่ผู้บริโภค การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายจะช่วยให้ผู้บริโภครู้สิทธิของตนเองหลังจากที่ได้ร้องเรียนกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งต้องมีการณรงค์หรือประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องด้วย

10) พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ช่วยแก้ไขปัญหาคำได้แต่ไม่มีความครอบคลุมทั้งกระบวนการ อีกทั้งในเรื่องโครงสร้างคณะกรรมการและการชดเชยเยียวยายังไม่สามารถช่วยแก้ปัญหาคำความเดือดร้อนได้อย่างทั่วถึง

11) พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ไม่ทันสมัย ในขณะที่โลกปัจจุบันปรับตัวด้วยการใช้เทคโนโลยีรวมทั้งใช้ปัญญาประดิษฐ์ (AI) ดังนั้นจึงต้องมีการคุ้มครองผู้บริโภคให้ครอบคลุมมากกว่านี้

12) ประเทศไทยมีกฎหมายใช้บังคับอยู่เป็นจำนวนมาก ปัญหาสำคัญอยู่ที่การบังคับใช้กฎหมาย ไม่ใช่เนื้อหา และการเพิ่มสัดส่วนกรรมการจากองค์กรคุ้มครองผู้บริโภคไม่อาจช่วยให้การแก้ไขปัญหามีประสิทธิภาพแต่อย่างใด การแก้ไขควรต้องแก้ที่หน่วยงาน คือ สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค. ให้ทำงานในเชิงรุกและมีประสิทธิภาพ

13) ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคฉบับใหม่สามารถแก้ไขปัญหาคำและอุปสรรคของกฎหมายเดิมได้ในระดับที่ดี โดยเฉพาะเรื่องการคุ้มครองธุรกรรมออนไลน์ การเพิ่มอำนาจให้

สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและการให้องค์กรสามารถฟ้องคดีแทนได้ อย่างไรก็ตาม ยังต้องติดตามการบังคับใช้จริงว่าสามารถแก้ปัญหาได้มากน้อย เพียงใด

14) การแก้ไขปัญหามักต้องพิจารณาให้รอบคอบถึงการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพโดยไม่เพียงแต่ปรับปรุงเนื้อหา แต่ยังต้องมีการเสริมสร้างความเข้าใจและการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ทั้งผู้บริโภคและผู้ประกอบการ เพื่อให้การคุ้มครองผู้บริโภคเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

15) ปัญหาในปัจจุบัน คือ การขาดความรู้และความเข้าใจของผู้บริโภค การบังคับใช้กฎหมายที่ยังขาดประสิทธิภาพ การคุ้มครองในด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ การฟ้องคดีแทนผู้บริโภค และการดำเนินคดี ดังนั้นการปรับปรุงกฎหมายดังกล่าว สามารถช่วยแก้ไขปัญหและอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้

16) ควรปรับปรุงเกี่ยวกับการขาดความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน ผู้แทนองค์กรและผู้มีอำนาจ ด้วยการกำหนดอำนาจเพิ่มเติม เช่น การส่งเสริมให้องค์กร หรือผู้แทนองค์กร สามารถดำเนินการจัดการคดีแทนผู้บริโภคได้ ซึ่งจะถือเป็นอีกก้าวสำคัญที่ทำให้ประชาชนเกิดความรู้ถึงสิทธิอันควรปกป้อง

17) พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มีปัญหาและอุปสรรคบางส่วนเกี่ยวกับความสอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน ส่วนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็เพียงสามารถแก้ไขปัญหและอุปสรรคได้เพียงบางส่วนเท่านั้น

18) ปัญหาในการบังคับใช้กฎหมายไม่ครอบคลุมทุกกลุ่มธุรกิจ โดยเฉพาะในกรณีของธุรกิจขนาดเล็กหรือธุรกิจออนไลน์ที่อาจไม่มีการควบคุมอย่างเข้มงวดเท่าที่ควร การดำเนินคดียังคงมีข้อจำกัด เช่น ผู้บริโภคต้องดำเนินการฟ้องคดีเอง ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงกระบวนการทางกฎหมายได้ง่าย

19) กฎหมายเดิมมีข้อจำกัดในเรื่องของการบังคับใช้และการเข้าถึงความยุติธรรมของผู้บริโภค การปรับปรุงกฎหมายใหม่ควรทำให้สามารถดำเนินคดีได้ง่ายขึ้น เพิ่มอำนาจให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและรองรับการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจและเทคโนโลยีได้ดีขึ้น

20) ปัจจุบันพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ยังคงประสบปัญหาอย่างมากในแง่ของการบังคับใช้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของความลักลั่นของกรอบอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ/คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง ที่ทับซ้อนกับหน่วยงานอื่น และขาดการทำงานอย่างบูรณาการให้เกิดทิศทางที่คุ้มครองผู้บริโภคอย่างมีประสิทธิภาพ

21) ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคฉบับใหม่สามารถแก้ไขปัญหและอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภคเดิมได้ในระดับหนึ่ง โดยเฉพาะในด้านการกำหนดคำจำกัดความที่ชัดเจนขึ้น การขยายอำนาจในการบังคับใช้และการเยียวยารวมทั้งการประสานงานในระบบกฎหมายให้สอดคล้องกับมาตรฐานสากล (เว็บไซต์)

22) พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 มีปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้บางประการ เช่น ด้านการคุ้มครองผู้บริโภคด้านโฆษณา ในประเด็นเรื่องการกำหนดรายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการโฆษณาและข้อความโฆษณาตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ที่กำหนดให้

การกำหนดข้อความโฆษณาที่ไม่เป็นธรรมหรือก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ต้องตราเป็นกฎกระทรวงนั้น ทำให้เกิดความล่าช้าในการให้ความคุ้มครองแก่ผู้บริโภคในสังคมที่มีการพัฒนาด้านการสื่อสารอย่างรวดเร็ว ในส่วนของการปรับปรุงพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ตามร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.... ในหลักการบางส่วนสามารถปรับปรุงแก้ไขให้เกิดความชัดเจนในเรื่องสิทธิผู้บริโภคและการดำเนินการคุ้มครองผู้บริโภคในบางเรื่อง (*สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค*)

23) ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีดิจิทัลอาจทำให้มีธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์เพิ่มมากขึ้น จึงทำให้ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายจากการซื้อขายทางอิเล็กทรอนิกส์เพิ่มมากขึ้นไปด้วย และการตรวจสอบมีความยุ่งยากและใช้ระยะเวลานาน ส่งผลกระทบต่อการซื้อขายสินค้าและบริการที่ดี อย่างไรก็ตาม การใช้บังคับพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 เพื่อการคุ้มครองผู้บริโภคยังคงมีความเหมาะสม (*กระทรวงเกษตรและสหกรณ์*)

9. ข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะอื่น ๆ

1) มาตรา 106 ควรให้มีโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี และปรับไม่เกิน 1 ล้านบาท พร้อมดอกเบี้ยปรับที่เกิดจากผู้ประกอบการได้รายได้จากการกระทำที่มีข้อบกพร่องไม่เกินร้อยละ 10 ของรายได้ที่เกิดขึ้นจริง หากทำผิดซ้ำควรเพิ่มค่าปรับและดอกเบี้ยปรับเป็นทวีคูณ อีกทั้งควรเพิ่มโทษในมาตรา 107 ด้วย

2) บุคคลที่จะดำรงตำแหน่งต่าง ๆ มีความสำคัญมาก เพราะประชาชนไม่อาจตีความกฎหมายได้อย่างถ่องแท้ หน่วยงานและองค์กรที่มีความจริงจังต่อประชาชนเท่านั้น ที่จะสามารถนำพากฎหมายที่มีผลดีต่อประชาชนได้อย่างแท้จริง

3) ควรปรับปรุงกฎหมายให้มีความเท่าทันปัจจุบันและมีมาตรฐานเท่าเทียมสากล

4) ควรพัฒนาองค์กรสภาผู้บริโภคให้มีรูปแบบลักษณะเหมือนกับสำนักงานหลักประกันสุขภาพแห่งชาติ

5) สินค้าที่จะนำเข้ามาจำหน่ายภายในประเทศ ควรมีการกำหนดประเภทสินค้าให้ได้รับเครื่องหมายมาตรฐานสำหรับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม (มอก.) เพื่อเป็นการป้องกันสินค้าที่ไม่มีคุณภาพ

6) ควรให้สภาผู้บริโภคสามารถเสนอข้อแก้ไขเพิ่มเติมในการเรียกร้องสิทธิต่าง ๆ เพื่อเป็นการร่วมแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นอย่างทันยุค ทันสมัย

7) ในกรณีที่ผู้ประกอบการกิจการละเมิดหรือเอาเปรียบผู้บริโภค ควรมีการพิจารณาโทษทางอาญาเพิ่มเติม อีกทั้งหน่วยงานที่รับเรื่องร้องเรียนควรมีการพิจารณาเพิ่มเติมว่าผู้ร้องเรียนเป็นผู้บริโภคที่แท้จริงหรือไม่ เพื่อป้องกันการใช้สิทธิอันไม่สุจริต

8) สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคควรเพิ่มการทำงานในเชิงรุกมากกว่าที่ดำเนินการอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากมีผู้บริโภคถูกล่อลวง ถูกละเมิดสิทธิจำนวนมาก ซึ่งสะท้อนถึงการทำงาน of สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่ไม่มีประสิทธิภาพ

9) การปรับปรุงพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ตามความในร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่สามารถช่วยแก้ไขปัญหาดังกล่าวได้ โดยเฉพาะในเรื่องของการเพิ่มความครอบคลุมของกฎหมาย การให้สิทธิฟ้องคดีแทนผู้บริโภค และการเสริมสร้างกระบวนการบังคับใช้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น

10) การเพิ่มข้อกำหนดเกี่ยวกับผู้บริโภค ช่วยคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคให้มั่นคง โดยรับรองสิทธิพื้นฐาน ส่งเสริมความโปร่งใส คุ้มครองสิทธิในยุคดิจิทัล และสร้างกลไกบังคับใช้ที่มีประสิทธิภาพตามกฎหมาย

11) ควรมีการเพิ่มช่องทางการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับสิทธิและขั้นตอนในการร้องเรียนให้กับผู้บริโภค เช่น การจัดแคมเปญการศึกษาในระดับชุมชน โรงเรียน หรือผ่านสื่อออนไลน์ เพื่อให้ผู้บริโภคมีความรู้และสามารถใช้สิทธิของตนได้อย่างเต็มที่

12) แม้ร่างพระราชบัญญัตินี้จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับการให้ความคุ้มครองผู้บริโภคก็ตาม แต่ก็ควรให้ความยุติธรรม ความเสมอภาค และความเท่าเทียมกันแก่ผู้ประกอบการด้วย เนื่องจากหากผู้ประกอบการไม่สามารถประกอบธุรกิจต่อไปได้ อาจส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศหลายภาคส่วน

13) ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ควรพิจารณาตามความเหมาะสม ไม่เอาเปรียบผู้ประกอบการจนเกินไป ซึ่งอาจทำให้ฝ่ายผู้ประกอบการไม่เห็นชอบด้วยและร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวอาจไม่ประสบความสำเร็จ

14) การปรับปรุงพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ควรมุ่งเน้นให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น โดยเฉพาะในยุคที่พฤติกรรมของผู้บริโภคเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นการซื้อขายออนไลน์ การให้บริการดิจิทัล หรือการใช้ผลิตภัณฑ์ที่ซับซ้อน

15) ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. นี้ เป็นการแก้ไขปรับปรุงเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคที่มีฐานะทางสังคม เศรษฐกิจ และมีอำนาจต่อรองที่ด้อยกว่าผู้ประกอบการ อย่างไรก็ตาม ต้องคำนึงถึงหลักความเป็นธรรมของทั้งสองฝ่ายด้วย **(เว็บไซต์)**

16) จากการเปรียบเทียบอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. พบว่า ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีบทบาทสำคัญในการกำกับดูแล และมีอำนาจตัดสินใจในเชิงนโยบายที่สมดุลระหว่างภาครัฐและภาคประชาชน อย่างไรก็ตาม ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. มีการเพิ่มอำนาจขององค์กรผู้บริโภคในการกำหนดนโยบาย ซึ่งอาจทำให้การตัดสินใจขาดความเป็นกลางและอาจเอื้อประโยชน์ให้กับกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งมากเกินไป

17) ผลกระทบต่อการดำเนินงานของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค (สคบ.) ภายใต้พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค มีบทบาทในการตรวจสอบ ควบคุม และดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคได้อย่างมี

ประสิทธิภาพ ส่วนร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่มีการขยายอำนาจของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคในบางด้าน แต่กลับลดบทบาทของหน่วยงานที่เคยมีอำนาจโดยตรง เช่น การให้สิทธิองค์กรผู้บริโภคเข้ามาแทรกแซงกระบวนการดำเนินคดีมากขึ้น อาจทำให้เกิดความล่าช้าและความซับซ้อนที่ไม่จำเป็น ซึ่งการขยายอำนาจของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคบางประการอาจก่อให้เกิดภาระงานที่มากเกินไปและกระทบต่อความคล่องตัวในการดำเนินงาน หากไม่มีโครงสร้างและงบประมาณที่เพียงพอ การเพิ่มอำนาจของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคที่มากเกินไปอาจส่งผลให้ระบบการกำกับดูแลไม่มีประสิทธิภาพและเกิดความล่าช้า

18) การเพิ่มสัดส่วนองค์กรผู้บริโภคให้เข้ามามีส่วนร่วมในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ.... ที่มากเกินไป แม้ว่าการมีส่วนร่วมขององค์กรผู้บริโภคเป็นสิ่งสำคัญ แต่หากมีการเพิ่มสัดส่วนจนมากเกินไป อาจส่งผลให้เกิดอคติหรือการตัดสินใจที่เอนเอียงไปในทางใดทางหนึ่งองค์กรผู้บริโภคบางแห่งอาจไม่ได้มีความเป็นกลางเพียงพอและอาจถูกใช้เป็นเครื่องมือทางการเมืองหรือกลุ่มผลประโยชน์แทนที่จะทำหน้าที่ปกป้องสิทธิของผู้บริโภคโดยแท้จริงความซ้ำซ้อนของอำนาจและบทบาทหน้าที่

19) ความซ้ำซ้อนของอำนาจและบทบาทหน้าที่ ในพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 กำหนดให้บทบาทของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจน ทำให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างเป็นระบบ แต่ร่างพระราชบัญญัติฉบับใหม่กลับเพิ่มกลไกที่ซับซ้อนขึ้น โดยการเพิ่มคณะกรรมการเฉพาะเรื่องโดยกำหนดให้มีอำนาจและหน้าที่ในการชี้ขาดข้อพิพาทและการกระจายอำนาจให้กับองค์กร ผู้บริโภคมากขึ้น ซึ่งอาจทำให้เกิดความทับซ้อนและลดความคล่องตัวในการดำเนินงานโดยรวมแล้วเห็นว่า การคุ้มครองผู้บริโภคเป็นสิ่งจำเป็น แต่การปรับเปลี่ยนอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการ คุ้มครองผู้บริโภคและสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค รวมถึงการเพิ่มสัดส่วนการมีส่วนร่วมขององค์กรผู้บริโภคที่มากเกินไป อาจส่งผลกระทบต่อความมีประสิทธิภาพของระบบการคุ้มครองผู้บริโภคหากต้องมีการปรับปรุงกฎหมาย ควรมีการกำหนดขอบเขตอำนาจที่ชัดเจนและไม่ส่งผลกระทบต่อโครงสร้างการบริหารงานที่มีอยู่เดิม นอกจากนี้ ควรมีมาตรการตรวจสอบเพื่อป้องกันความขัดแย้งทางผลประโยชน์ที่อาจเกิดขึ้น และทำให้ระบบการคุ้มครองผู้บริโภคสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรมต่อทุกฝ่าย **(สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค)**

20) ร่างมาตรา 97 วรรคหนึ่ง ที่กำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานอัยการ โดยความเห็นชอบของอธิบดีกรมอัยการ (ปัจจุบันคือตำแหน่งอัยการสูงสุด) ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นสมควรเข้าดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคหรือเมื่อได้รับคำร้องจากผู้บริโภคที่ถูกละเมิดสิทธินั้น นอกจากจะเป็นการแทรกแซงการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการแล้วยังเป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 248 ที่บัญญัติให้องค์กรอัยการมีหน้าที่และอำนาจตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและกฎหมาย พนักงานอัยการมีอิสระในการพิจารณาคดีและการปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปโดยรวดเร็ว เทียบธรรม และปราศจากอคติทั้งปวง และพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. 2553 มาตรา 14 และกฎหมายอื่น

ที่เกี่ยวข้อง ด้วยเหตุนี้คำสั่งของพนักงานอัยการเกี่ยวกับคดีจึงไม่ให้ถือว่าเป็นคำสั่งทางปกครอง โดยสำนักงานอัยการสูงสุดซึ่งเป็นองค์กรที่ใช้อำนาจตามรัฐธรรมนูญ โดยเฉพาะที่ไม่อยู่ในบังคับของกฎหมายเกี่ยวกับการพิจารณาทางปกครองแต่อย่างใด ซึ่งแตกต่างจากการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการมีลักษณะเข้าข่ายเป็นคำสั่งทางปกครองตามพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ดังนั้น เห็นควรแก้ไขร่างมาตราดังกล่าวโดยกำหนดให้เป็นดุลพินิจของพนักงานอัยการที่จะพิจารณาตามข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแห่งคดีเพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง นอกจากนี้ เห็นว่าไม่จำเป็นต้องให้คณะกรรมการดังกล่าวแจ้งไปยังกระทรวงยุติธรรมเพื่อแจ้งให้ศาลทราบ

21) ร่างมาตรา 9 ควรเพิ่มเติมองค์ประกอบของกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจากผู้แทนหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายด้วย เพื่อให้ทราบถึงขั้นตอนกระบวนการวิธีพิจารณาในการฟ้องร้องดำเนินคดีให้รองรับกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตั้งแต่เริ่มแรก

22) ร่างมาตรา 14 คณะกรรมการเฉพาะเรื่อง เช่น คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยของสินค้าและบริการหรือคณะกรรมการว่าด้วยด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ควรพิจารณาไม่ให้อำนาจหน้าที่กับหน่วยงานอื่นของรัฐ เช่น หน่วยงานของรัฐในกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม กระทรวงพาณิชย์หรือกระทรวงสาธารณสุข เป็นต้น รวมทั้งพิจารณาถึงอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น กฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ กฎหมายว่าด้วยราคาสินค้าและบริการกฎหมายว่าด้วยธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ กฎหมายว่าด้วยยา กฎหมายว่าด้วยอาหาร เป็นต้น

23) ร่างมาตรา 14 คณะกรรมการว่าด้วยการชี้ขาดและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายนั้น การชี้ขาดและการระงับข้อพิพาทนั้นจะต้องพิจารณาว่ากระทบต่อกฎหมายว่าด้วยการระงับข้อพิพาทอื่นหรือไม่ และหากกระทบข้อพิพาทไม่ได้ ร่างกฎหมายนี้ยังไม่มีข้อความชัดเจนว่าจะยุติอย่างไร (สำนักงานอัยการสูงสุด)

ส่วนที่ 3 รายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย

1. ความเป็นมาสภาพปัญหาความจำเป็นที่จะต้องตรากฎหมาย

การบริโภคในสังคมไทยในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากจากอดีต ทั้งในเชิงพฤติกรรม เทคโนโลยี และโครงสร้างทางเศรษฐกิจ โดยเฉพาะในยุคเศรษฐกิจดิจิทัลและการค้าออนไลน์ที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว ผู้บริโภคต้องเผชิญกับความเสี่ยงจากการถูกเอาเปรียบมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการซื้อสินค้าหรือบริการที่ไม่มีคุณภาพ การโฆษณาเกินจริง การเก็บรวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลโดยไม่ได้รับความยินยอม หรือการใช้เงื่อนไขในสัญญาที่ไม่เป็นธรรม การเปลี่ยนผ่านของตลาดที่ขยายตัวออกนอกกรอบแบบดั้งเดิม ทำให้กลไกการคุ้มครองผู้บริโภคที่มีอยู่เดิมไม่สามารถตอบสนองต่อปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 ซึ่งใช้บังคับมายาวนานกว่า 40 ปี มีข้อจำกัดหลายประการ ทั้งในด้านขอบเขตของสิทธิผู้บริโภคที่ยังจำกัดเพียงไม่กี่ประการ การขาดกลไกการบังคับใช้ที่รวดเร็ว และไม่สามารถรับมือกับปัญหาในบริบทของสังคมยุคใหม่ โดยเฉพาะปัญหาเชิงระบบในตลาดออนไลน์ เช่น การขายสินค้าผ่านแพลตฟอร์มต่างประเทศ การหลอกลวงโดยโฆษณาแฝง หรือการใช้ข้อมูลผู้บริโภคอย่างไม่โปร่งใส ขณะที่องค์กรของผู้บริโภคก็ยังไม่มีความชัดเจนในการตรวจสอบหรือเสนอแนะนโยบายเชิงระบบ นอกจากนี้ ความเสียหายจากการบริโภคที่ไม่ปลอดภัย เช่น สินค้าอันตราย การแพร่ระบาดของผลิตภัณฑ์ปลอม หรือการปกปิดข้อเท็จจริงเกี่ยวกับคุณสมบัติของสินค้า ล้วนส่งผลกระทบต่อชีวิต สุขภาพ และทรัพย์สินของประชาชนโดยตรง และสร้างต้นทุนทางสังคมจำนวนมากทั้งในแง่เศรษฐกิจ ครอบครัวยุค และระบบสาธารณสุข ความไม่เท่าเทียมในการเข้าถึงข้อมูลและช่องทางการเยียวยาของผู้บริโภค โดยเฉพาะในกลุ่มผู้มีรายได้น้อยหรืออยู่ในพื้นที่ห่างไกล ยิ่งสะท้อนให้เห็นถึงความจำเป็นในการปรับปรุงระบบกฎหมายที่มีอยู่ให้เท่าทันปัญหา

จากเหตุผลที่กล่าวมา จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตราพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ขึ้นใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อยกระดับสิทธิของผู้บริโภคให้ครอบคลุมรอบด้าน สอดคล้องกับแนวทางสากล ส่งเสริมความเข้มแข็งขององค์กรผู้บริโภค และปรับกลไกการบังคับใช้ให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น รวมถึงรองรับการคุ้มครองในบริบทของเทคโนโลยีและเศรษฐกิจดิจิทัล ซึ่งเป็นแนวโน้มสำคัญของสังคมไทยและโลกในปัจจุบัน

2. ความสอดคล้องของร่างกฎหมาย

☒ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2560

“มาตรา 46 สิทธิของผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครอง

บุคคลย่อมมีสิทธิรวมตัวกันจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภคเพื่อคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภคได้รับความคุ้มครองในการบริโภค

องค์กรของผู้บริโภคตามวรรคสองมีสิทธิรวมกันจัดตั้งเป็นองค์กรที่มีความเป็นอิสระ เพื่อให้เกิดพลังในการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค โดยได้รับการสนับสนุนจากรัฐ ทั้งนี้

หลักเกณฑ์และวิธีการจัดตั้ง อำนาจในการเป็นตัวแทนของผู้บริโภค และการสนับสนุนด้านการเงินจากรัฐ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ”

บทบัญญัติมาตรา 46 เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค โดยมุ่งเน้นไปที่การรับรอง "สิทธิในการรวมกลุ่มของผู้บริโภค" เพื่อจัดตั้งองค์กรที่ทำหน้าที่ในการพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค แทนตนเอง ซึ่งถือเป็นการรับรองกลไกที่สำคัญในภาคประชาสังคม เพื่อสร้างอำนาจการต่อรองที่สมดุลกับภาครัฐกิจและภาครัฐ พร้อมกับบัญญัติให้รัฐมีหน้าที่สนับสนุนด้านการเงินและโครงสร้างขององค์กรผู้บริโภค ซึ่งแสดงถึงหลักการกระจายอำนาจและส่งเสริมประชาธิปไตยทางเศรษฐกิจ ที่รัฐต้องไม่ผูกขาดการคุ้มครองผู้บริโภคไว้ที่หน่วยงานรัฐเท่านั้น แต่ต้องสนับสนุนให้ประชาชนจัดตั้งกลุ่มเพื่อคุ้มครองสิทธิของตนเองได้อย่างแท้จริง

“มาตรา 61 รัฐต้องจัดให้มีมาตรการหรือกลไกที่มีประสิทธิภาพในการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภคด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านการรู้ข้อมูลที่เป็นจริง ด้านความปลอดภัย ด้านความเป็นธรรมในการทำสัญญา หรือด้านอื่นใดอันเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภค”

บทบัญญัติมาตรา 61 เป็นบทบัญญัติที่มุ่งเน้นหน้าที่ของรัฐเกี่ยวกับการวางนโยบายสาธารณะ เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค โดยครอบคลุมถึงประเด็นหลักสำคัญ 3 ด้าน ได้แก่

1) สิทธิในการรู้ข้อมูลที่เป็นจริง: การที่ผู้บริโภคต้องสามารถเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าและบริการได้อย่างโปร่งใส ครบถ้วน ไม่ถูกบิดเบือน ไม่ว่าจะเป็นคุณสมบัติของสินค้า แหล่งที่มา ผลกระทบ หรือข้อจำกัดในการใช้งาน

2) สิทธิในด้านความปลอดภัย: รัฐต้องจัดให้มีระบบกำกับดูแลสินค้าและบริการที่อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย หรือสุขภาพ เช่น ระบบตรวจสอบคุณภาพสินค้า ระบบแจ้งเตือน และการเรียกคืนสินค้า

3) สิทธิด้านความเป็นธรรมในการทำสัญญา: เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคที่มีอำนาจต่อรองด้านเศรษฐกิจต่ำกว่าฝ่ายผู้ประกอบการเกี่ยวกับการทำสัญญา เช่น ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม การมีเงื่อนไขแอบแฝงในสัญญา หรือการหลีกเลียงความรับผิดชอบของผู้ขาย

นอกจากนี้ บทบัญญัติมาตรา 61 ยังใช้ถ้อยคำว่า “หรือด้านอื่นใดอันเป็นประโยชน์ต่อผู้บริโภค” ซึ่งเป็นการเปิดช่องให้รัฐสามารถเพิ่มเติมมาตรการที่สอดคล้องกับบริบทสังคมและเทคโนโลยีในอนาคต เช่น การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้บริโภคในระบบแพลตฟอร์มดิจิทัล หรือการควบคุมการโฆษณาแฝงที่มีผลกระทบต่อการตัดสินใจของประชาชน เป็นต้น

☒ ยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 – 2580)

ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน

ประเด็นยุทธศาสตร์ชาติยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน มุ่งเน้นแนวทางการพัฒนาที่ให้ความสำคัญกับการพัฒนาภาคขับเคลื่อนเศรษฐกิจเพื่ออนาคตที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่มได้ โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจบนพื้นฐานผู้ประกอบการยุคใหม่ ด้วยการสร้างและพัฒนาผู้ประกอบการยุคใหม่ ไม่ว่าจะเป็นผู้ประกอบการรายใหญ่ กลาง เล็ก วิสาหกิจเริ่มต้น วิสาหกิจชุมชน หรือวิสาหกิจเพื่อสังคม รวมทั้งเกษตรกรให้เป็นผู้ประกอบการยุคใหม่ที่มีทักษะและจิตวิญญาณของ

การเป็นผู้ประกอบการที่มีความสามารถในการแข่งขันและมีอัตลักษณ์ชัดเจน โดยมีนวัตกรรมใน 3 ด้าน คือ นวัตกรรมในการสร้างโมเดลธุรกิจ นวัตกรรมในเชิงสินค้าและบริการ และนวัตกรรมในเชิงกระบวนการผลิตและบริการ ดังนั้น การสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบธุรกิจพัฒนาสินค้าและบริการที่มีคุณภาพมากขึ้น การป้องกันการโฆษณาหลอกลวง การควบคุมฉลากสินค้า และการรับรองสิทธิของผู้บริโภคอย่างเป็นระบบ ล้วนเป็นแรงผลักดันให้ผู้ประกอบการต้องยกระดับมาตรฐานสินค้าอย่างต่อเนื่อง มีความน่าเชื่อถือ และสามารถแข่งขันในระดับนานาชาติได้

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์

ประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพทรัพยากรมนุษย์ มุ่งเน้นการแก้ไขปัญหาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในปัจจุบัน และการเสริมสร้างและยกระดับการพัฒนา ที่ให้ความสำคัญที่ครอบคลุมทั้งในส่วนของพัฒนาทุนมนุษย์และปัจจัยและสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้อง เพื่อสร้างระบบนิเวศที่เอื้อต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่างครอบคลุม ประกอบด้วย การพัฒนาศักยภาพคนตลอดช่วงชีวิต ควบคู่กับการปฏิรูปที่สำคัญทั้งในส่วนของ การปรับเปลี่ยนค่านิยมและวัฒนธรรม เพื่อให้คนมีความดีอยู่ใน ‘วิถี’ การดำเนินชีวิตและมีจิตสำนึกร่วมในการสร้างสังคมที่น่าอยู่ ดังนั้น การเสริมสร้างความรู้และทักษะของประชาชนในการรู้เท่าทันการบริโภค และการเข้าถึงข้อมูล ที่ถูกต้อง ครบถ้วนจะเป็นการส่งเสริมการตัดสินใจของผู้บริโภคอย่างมีวิจารณญาณ มีทักษะที่จำเป็น ในศตวรรษที่ 21 และมีนิสัยรักการเรียนรู้ตลอดชีวิต

ยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม

ประเด็นยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างโอกาสและความเสมอภาคทางสังคม มีเป้าหมายการพัฒนาที่ให้ความสำคัญกับการดึงเอาพลังของภาคส่วนต่าง ๆ ทั้งภาคเอกชน ประชาสังคม ชุมชน ท้องถิ่น มาร่วมขับเคลื่อน โดยการสนับสนุนการรวมตัวของประชาชนในการร่วมคิดร่วมทำ เพื่อส่วนรวม การกระจายอำนาจและความรับผิดชอบไปสู่กลไกบริหารราชการแผ่นดินในระดับท้องถิ่น การเสริมสร้างความเข้มแข็งของชุมชนในการจัดการตนเอง และการเตรียมความพร้อมของประชากรไทย ทั้งในมิติสุขภาพ เศรษฐกิจ สังคม และสภาพแวดล้อมให้เป็นประชากรที่มีคุณภาพ สามารถพึ่งตนเอง และทำประโยชน์แก่ครอบครัว ชุมชน และสังคมให้นานที่สุด โดยรัฐให้หลักประกันการเข้าถึงบริการและสวัสดิการที่มีคุณภาพอย่างเป็นธรรมและทั่วถึง ดังนั้น การสนับสนุนการจัดตั้งองค์กรผู้บริโภคที่มีความเป็นอิสระ และให้อำนาจทางกฎหมายในการเสนอข้อเรียกร้อง ตรวจสอบภาครัฐและเอกชน จึงเป็นการส่งเสริมการรวมตัวของประชาชนในการร่วมคิดร่วมทำเพื่อส่วนรวม อีกทั้งการเปิดโอกาสให้ผู้บริโภคทุกกลุ่ม ไม่ว่าจะอยู่ในพื้นที่ห่างไกลหรือมีข้อจำกัดทางเศรษฐกิจ สามารถเข้าถึงข้อมูลที่ต้องการและร้องเรียนได้ผ่านองค์กรผู้บริโภค รวมทั้งสามารถได้รับการเยียวยาโดยไม่ต้องพึ่งกระบวนการศาลที่มีความซับซ้อน ถือเป็นการลดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงสิทธิและข้อมูลด้วย

3. ประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมจะได้รับ

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. มีวัตถุประสงค์เพื่อปรับปรุงการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม โดยการกำหนดนิยามผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจให้ครอบคลุมถึงการคุ้มครองผู้บริโภคในสังคมดิจิทัล การเพิ่มเติมสิทธิผู้บริโภคให้เทียบเท่าระดับสากล การพัฒนาและเพิ่มเติมกลไกการคุ้มครองผู้บริโภคของรัฐและการบูรณาการการทำงานร่วมกับองค์กรของผู้บริโภคเพื่อประโยชน์ต่อการคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งปรับปรุงบทลงโทษเพื่อให้เหมาะสมและทำให้กฎหมายคุ้มครองผู้บริโภคสามารถคุ้มครองผู้บริโภคได้อย่างแท้จริง ถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในมิติต่าง ๆ ทั้งในด้านสิทธิขั้นพื้นฐาน ด้านสุขภาพ ด้านความปลอดภัย ตลอดจนด้านสิ่งแวดล้อมและเศรษฐกิจ โดยร่างกฎหมายฉบับนี้มีได้จำกัดเพียงบทบัญญัติว่าด้วยความคุ้มครองจากการบริโภคที่ไม่เป็นธรรมเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงการส่งเสริมสิทธิของประชาชนในการเข้าถึงข้อมูลที่ต้องการ การมีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบาย และการได้รับการเยียวยาอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งล้วนเป็นองค์ประกอบที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตในสังคมประชาธิปไตย ประชาชนจะได้รับประโยชน์จากการที่ร่างกฎหมายได้บัญญัติรับรองสิทธิผู้บริโภคอย่างชัดเจน เช่น สิทธิในความปลอดภัยจากสินค้าอันตราย สิทธิในข้อมูลที่ครบถ้วน สิทธิในความเป็นส่วนตัวของข้อมูลส่วนบุคคล และสิทธิในการได้รับการเยียวยาเมื่อถูกละเมิดสิทธิผู้บริโภค สิทธิเหล่านี้มีผลในทางปฏิบัติที่สามารถนำไปใช้ต่อสู้เรียกร้องได้อย่างชัดเจนผ่านกลไกทางกฎหมาย ไม่ว่าจะเป็นการร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่ การขอไกล่เกลี่ยข้อพิพาท หรือแม้แต่การฟ้องร้องในศาล ซึ่งถือเป็นการเสริมสร้างอำนาจทางกฎหมายให้กับประชาชนอย่างแท้จริง นอกจากนี้ ร่างกฎหมายฉบับนี้ยังเป็นการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนผ่านองค์กรของผู้บริโภค ซึ่งมีบทบาทในการตรวจสอบธุรกิจเอกชนและกำกับดูแลนโยบายภาครัฐ ก่อให้เกิดความโปร่งใส ความรับผิดชอบ และธรรมาภิบาลทั้งในระดับรัฐและเอกชน องค์กรเหล่านี้ยังทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการให้ความรู้ ให้คำปรึกษา และเรียกร้องสิทธิให้แก่ประชาชน ซึ่งจะช่วยลดภาระของรัฐในระยะยาวและทำให้ประชาชนสามารถพึ่งพาตนเองในเชิงกฎหมายได้มากขึ้น อีกทั้งยังสนับสนุนแนวคิดเรื่องการบริโภคอย่างยั่งยืน โดยส่งเสริมให้ผู้บริโภคเลือกซื้อสินค้าที่ไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม เคารพสิทธิมนุษยชนในห่วงโซ่อุปทาน และสนับสนุนธุรกิจที่มีความรับผิดชอบต่อสังคม ซึ่งไม่เพียงแต่ช่วยลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในระยะยาว แต่ยังสร้างแรงจูงใจให้ธุรกิจปรับตัวไปสู่แนวทางที่เป็นธรรมและยั่งยืนมากยิ่งขึ้น ทำให้สังคมได้ประโยชน์ในเชิงโครงสร้างจากการมีระบบตลาดที่สมดุล มีมาตรฐาน และคำนึงถึงผลประโยชน์ของทุกฝ่าย

ดังนั้น จึงกล่าวโดยสรุปได้ว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่เพียงแต่ให้ความคุ้มครองผู้บริโภคจากการถูกเอารัดเอาเปรียบ หากแต่เป็นกฎหมายที่สร้างระบบคุณภาพชีวิตให้แก่ประชาชนทุกระดับอย่างรอบด้าน และเสริมสร้างพลวัตของสังคมไทยให้สามารถยืนหยัดในระบบเศรษฐกิจที่ยุติธรรม โปร่งใส และเคารพสิทธิของผู้บริโภคอย่างแท้จริง

4. ความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น

(1) ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คือ กฎหมายว่าด้วยสิทธิและหน้าที่ของบุคคล เช่น เรื่องสภาพบุคคล ทรัพย์ หนี้ นิติกรรม ครอบครัว มรดก รวมทั้งในส่วนที่เกี่ยวกับการเศรษฐกิจและการค้า โดยวางระเบียบเกี่ยวพันทางการค้าหรือธุรกิจระหว่างบุคคล เช่น การตั้งหุ้นส่วนบริษัท การประกอบการรับขน และเรื่องเกี่ยวกับตัวเงิน (เช่น เชื้อ) กฎหมายว่าด้วยการซื้อขาย การเช่าทรัพย์ การจำนอง การจำนำ เป็นต้น โดยประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ลักษณะ 15 ตั้งแต่มาตรา 797 – 844 ได้มีการกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับตัวแทนไว้ ซึ่งมีความสอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. มาตรา 75 ที่กำหนดให้นำบทบัญญัติว่าด้วยตัวแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับกับการประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีผู้ให้บริการแพลตฟอร์มดิจิทัลเป็นศูนย์กลาง

(2) พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 มีเจตนารมณ์เพื่อให้การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลมีประสิทธิภาพและเพื่อให้มีมาตรการเยียวยาเจ้าของข้อมูลส่วนบุคคลจากการถูกละเมิดสิทธิในข้อมูลส่วนบุคคลที่มีประสิทธิภาพ ดังนั้น การกำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ต้องเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับร้านค้าที่มีการจดทะเบียนพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และแจ้งให้ทราบถึงข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าเกี่ยวกับแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือลักษณะของสินค้าหรือบริการ ตลอดจนการส่งมอบ การจัดหา หรือการใช้สินค้าหรือบริการ ตลอดจนช่องทางในการติดต่อที่ผู้บริโภคเข้าถึงได้โดยสะดวก เพื่อประโยชน์ในการร้องเรียน หรือผู้ประกอบการแก่ผู้บริโภคได้ทราบ และการกำหนดให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์มีอำนาจออกมาตรการคุ้มครองข้อมูลผู้ใช้บริการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ตามร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. จึงมีความสัมพันธ์กับกฎหมายฉบับดังกล่าว

(3) พระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดจากสินค้าชำรุดบกพร่อง พ.ศ. 2551

พระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดจากสินค้าชำรุดบกพร่อง พ.ศ. 2551 มีวัตถุประสงค์ให้ความคุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหายที่เกิดจากสินค้า โดยมีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบในความเสียหายของผู้ผลิตหรือผู้ที่เกี่ยวข้องไว้โดยตรง โดยนำหลักความรับผิดโดยเคร่งครัดมาใช้ อันจะมีผลให้ผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า ตลอดจนได้รับการชดเชยค่าเสียหายที่เป็นธรรม ซึ่งมีความสอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. มาตรา 87 ที่ได้มีการขยายสิทธิของผู้บริโภคตามสัญญาเช่าซื้อ ให้มีสิทธิร้องเรียนกรณีสินค้ามีความชำรุดบกพร่องเช่นเดียวกับผู้บริโภคตามสัญญาซื้อขาย

(4) พระราชบัญญัติองค์การของผู้บริโภค พ.ศ. 2562

พระราชบัญญัติองค์การของผู้บริโภค พ.ศ. 2562 มีขึ้นเนื่องจากมาตรา 46 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 บัญญัติให้สิทธิของผู้บริโภคย่อมได้รับความคุ้มครอง บุคคลย่อมมีสิทธิรวมกันจัดตั้งองค์กรของผู้บริโภคเพื่อคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค

และองค์กรของผู้บริโภคดังกล่าวมีสิทธิร่วมกันจัดตั้งเป็นองค์กรที่มีความเป็นอิสระเพื่อให้เกิดพลังในการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิของผู้บริโภค โดยได้รับการสนับสนุนจากรัฐ ทั้งนี้ หลักเกณฑ์และวิธีการจัดตั้งอำนาจในการเป็นตัวแทนของผู้บริโภค และการสนับสนุนด้านการเงินจากรัฐ ให้เป็นไปตามที่กฎหมายบัญญัติ จึงมีการตราพระราชบัญญัติขึ้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ในประเด็นการส่งเสริมบทบาทของภาคประชาชนในการคุ้มครองสิทธิผู้บริโภคอย่างแท้จริง

(5) พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540

พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 มีเจตนารมณ์ที่ต้องการให้รัฐกำหนดกรอบของการใช้หลักความศักดิ์สิทธิ์ของการแสดงเจตนาและเสรีภาพของบุคคล เพื่อแก้ไขความไม่เป็นธรรมและความไม่สงบสุขในสังคม ซึ่งเกิดจากการที่ผู้มีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจที่เหนือกว่าอาศัยหลักดังกล่าวเอาเปรียบคู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งซึ่งมีอำนาจต่อรองทางเศรษฐกิจด้อยกว่า ซึ่งมีความสอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ในประเด็นการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านสัญญา

(6) พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. 2545

พระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. 2545 ตราขึ้นเพื่อควบคุมการประกอบธุรกิจขายตรงและตลาดแบบตรง เพื่อคุ้มครองผู้บริโภคมิให้ตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบในการซื้อขายสินค้าและบริการ และเพื่อให้มีหลักประกันว่าผู้บริโภคจะได้รับความคุ้มครองหากผู้บริโภคได้รับความเสียหายอันเกิดจากการที่ผู้ประกอบการไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ที่กฎหมายนี้กำหนด รวมถึงมีการกำหนดเกี่ยวกับกรณีการซื้อขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ไว้ด้วย ซึ่งมีความสอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ในประเด็นการคุ้มครองผู้บริโภคในด้านพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

(7) พระราชกฤษฎีกาการประกอบธุรกิจบริการแพลตฟอร์มดิจิทัลที่ต้องแจ้งให้ทราบ พ.ศ. 2565

พระราชกฤษฎีกาการประกอบธุรกิจบริการแพลตฟอร์มดิจิทัลที่ต้องแจ้งให้ทราบ พ.ศ. 2565 เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อกำกับดูแลการประกอบธุรกิจแพลตฟอร์มดิจิทัล เพื่อรักษาความมั่นคงทางการเงินและการพาณิชย์ เพื่อเสริมสร้างความน่าเชื่อถือและยอมรับในระบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และเพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นต่อสาธารณชน รวมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจบริการแพลตฟอร์มดิจิทัลและการควบคุมดูแลเพื่อคุ้มครองผู้ใช้บริการแพลตฟอร์มดิจิทัล และกำหนดกลไกความร่วมมือระหว่างหน่วยงานของรัฐและการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนส่งเสริมและสนับสนุนให้ผู้ประกอบธุรกิจบริการแพลตฟอร์มดิจิทัลจัดทำแนวปฏิบัติที่ดีหรือมีกลไกในการกำกับดูแลตนเองที่เหมาะสมสอดคล้องกับกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีความสอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ในประเด็นเกี่ยวกับบริการบริการแพลตฟอร์มดิจิทัล

5. ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมาย

5.1 ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ

การตราร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ย่อมส่งผลต่อระบบเศรษฐกิจทั้งทางตรงและทางอ้อม เนื่องจากเป็นกฎหมายที่มีผลเปลี่ยนแปลงต่อพฤติกรรมของผู้ประกอบธุรกิจและผู้บริโภคโดยตรง อันเป็นองค์ประกอบสำคัญในการขับเคลื่อนระบบเศรษฐกิจในภาคตลาด โดยสามารถวิเคราะห์ผลกระทบต่อเศรษฐกิจเป็น 2 มิติ ดังนี้

ผลกระทบเชิงบวก

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. มีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างกลไกการคุ้มครองผู้บริโภคให้เข้มแข็งและมีประสิทธิภาพ โดยได้กำหนดมาตรการหลายประการที่มีผลให้ผู้บริโภคสามารถเข้าถึงข้อมูลเกี่ยวกับสินค้าและบริการได้อย่างชัดเจน โปร่งใส และตรวจสอบได้ ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมฉลาก การแจ้งความเสี่ยงล่วงหน้า หรือการกำหนดหน้าที่ให้ผู้ประกอบการต้องเปิดเผยข้อมูลแหล่งที่มาของสินค้า ทำให้ประชาชนมีสิทธิในการตัดสินใจโดยอาศัยข้อมูลที่ครบถ้วน อันเป็นการส่งเสริมหลักการบริโภคเชิงเหตุผล ซึ่งเป็นหลักการสำคัญในระบบเศรษฐกิจแบบตลาดเสรีควบคุม และเพิ่มความมั่นใจของประชาชนในการบริโภคสินค้าและบริการ อันนำไปสู่การขยายตัวของภาคครัวเรือนในระยะยาว นอกจากนี้ การที่ภาครัฐให้ความสำคัญกับการป้องกันความเสียหายจากสินค้าอันตรายหรือบริการที่ไม่เป็นธรรม ยังอาจมีผลให้ลดภาระต้นทุนทางเศรษฐกิจในระดับมหภาค เช่น ค่าเสียหายทางสุขภาพ การฟ้องร้องคดี หรือภาระในการกำกับดูแลของภาครัฐในระยะยาว ตลอดจนยังมีผลในการยกระดับภาพลักษณ์ของประเทศในมุมมองของนักลงทุนในแง่การมีธรรมาภิบาลและการเคารพสิทธิผู้บริโภค

ผลกระทบเชิงลบ

แม้ว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวจะมีเจตนาเพื่อคุ้มครองผู้บริโภค หากแต่ย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ผู้ประกอบการจะได้รับผลกระทบทางเศรษฐกิจเกี่ยวกับภาระต้นทุนที่เพิ่มขึ้น โดยเฉพาะในระยะเริ่มต้นของการบังคับใช้กฎหมาย เนื่องจากผู้ประกอบการต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการภายในทั้งในส่วนของการผลิต การให้บริการ การจัดทำเอกสารประกอบสินค้า ฉลากที่มีความชัดเจน รวมถึงระบบตอบสนองต่อคำร้องเรียนและการเรียกคืนสินค้า การดำเนินการดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยต้นทุนการลงทุนภายในองค์กร เช่น เทคโนโลยีฐานข้อมูล การฝึกอบรมพนักงาน หรือการว่าจ้างที่ปรึกษาด้านกฎหมายและสิทธิผู้บริโภค ซึ่งย่อมมีผลต่อราคาสินค้าและบริการ นอกจากนี้ ผู้ประกอบการขนาดเล็กลงและขนาดกลาง (SMEs) ซึ่งมีทรัพยากรจำกัด อาจไม่สามารถปรับตัวได้ทันต่อมาตรการดังกล่าว และมีแนวโน้มที่จะเผชิญความเสี่ยงในการถูกดำเนินคดีหรือต้องออกจากตลาดหากไม่สามารถปฏิบัติตามกฎหมายใหม่ได้อย่างครบถ้วน ซึ่งอาจเป็นการซ้ำเติมความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจระหว่างผู้ประกอบการรายใหญ่ที่มีศักยภาพสูงกับผู้ประกอบการรายย่อยที่มีความเสียเปรียบมากกว่า

5.2 ผลกระทบต่อสังคม

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. เป็นกฎหมายที่ส่งผลโดยตรงต่อการปรับโครงสร้างระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจกับผู้บริโภค อันเป็นการส่งเสริมสิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาค และการมีส่วนร่วมของประชาชนในระบบเศรษฐกิจการเมืองของประเทศ ประชาชนในฐานะผู้บริโภค จะได้รับการรับรองสิทธิและมีศักยภาพทางกฎหมายในการปกป้องตนเองโดยลดการพึ่งพาหน่วยงานรัฐ รวมถึงสามารถร้องเรียนหรือใช้สิทธิของตนผ่านกลไกในช่องทางออนไลน์ได้มากขึ้น เช่น การโต้เถียงออนไลน์ การตรวจสอบฉลากผ่านแอปพลิเคชัน ถือเป็นการขัดข้อจำกัดเชิงโครงสร้างทางกฎหมายและการบริหาร ซึ่งเคยเป็นอุปสรรคต่อการเข้าถึงสิทธิตามกฎหมายของผู้บริโภค นอกจากนี้ การเปิดโอกาสให้องค์กรของผู้บริโภคเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยตรง ถือเป็นการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนในการกำกับดูแลกิจกรรมทางเศรษฐกิจอย่างเป็นธรรมและโปร่งใส ซึ่งเป็นรากฐานของระบบนิติรัฐที่คุ้มครองสิทธิผู้บริโภคและสนับสนุนหลักธรรมาภิบาลในภาคตลาด อีกทั้ง ร่างพระราชบัญญัตินี้ยังมุ่งเน้นการคุ้มครองกลุ่มเปราะบาง เช่น เด็ก ผู้สูงอายุ และผู้มีข้อจำกัดด้านภูมิศาสตร์ ผ่านกลไกขององค์กรผู้บริโภคในระดับท้องถิ่น ซึ่งสามารถรับเรื่องร้องเรียนและดำเนินการแก้ไขปัญหาได้อย่างตรงจุดและรวดเร็วกว่าระบบราชการส่วนกลางเดิม อันเป็นการสร้างความเสมอภาคทางโอกาส และลดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงความยุติธรรมและถือเป็นรากฐานของการพัฒนาสู่รัฐที่มีประชาชนเป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริง

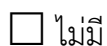
6. ผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption Risk Assessment)

6.1 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีระบบ

คณะกรรมการ

มี

ไม่มี

ร่างมาตรา 9 ให้มีคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ประกอบด้วย

(1) นายกรัฐมนตรี หรือรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายเป็นประธาน

กรรมการ

(2) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเก้าคน ได้แก่ ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงคมนาคม ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เลขาธิการสำนักงานสภาพัฒนาการของผู้บริโภค

(3) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนเก้าคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจาก

(1) ผู้แทนจากสภาองค์กรของผู้บริโภคเป็นผู้เสนอจำนวนห้าคน

(2) ผู้แทนจากสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยจำนวนหนึ่งคน

(3) ผู้แทนจากสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยจำนวนหนึ่งคน

(4) ผู้แทนจากสมาคมธนาคารไทยจำนวนหนึ่งคน

(5) ผู้แทนจากสภาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งประเทศไทยจำนวน
หนึ่งคน

ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกรรมการและเลขานุการ และ
ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครอง
ผู้บริโภคจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตาม (4) ให้เป็นไปตามที่
รัฐมนตรีประกาศกำหนด

บทวิเคราะห์

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. มาตรา 9 (3) กำหนดให้กรรมการ
ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนเก้าคน มาจากการแต่งตั้งของคณะรัฐมนตรี ซึ่งแต่งตั้งจากหน่วยงานต่าง ๆ
ที่เกี่ยวข้องโดยไม่มีการกำหนดคุณสมบัติของกรรมการไว้อย่างชัดเจนว่าผู้แทนจากหน่วยงานต่าง ๆ ต้องมี
ความรู้ความสามารถด้านใดบ้าง ดังนั้น เพื่อให้เกิดกลไกการป้องกันการใช้อิทธิพลโดยมิชอบในการแต่งตั้ง
กรรมการดังกล่าว จึงควรมีการกำหนดคุณสมบัติหรือลักษณะต้องห้ามของกรรมการไว้อย่างชัดเจน

6.2 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีระบบ
อนุมัติ อนุญาต

☐ มี

☒ ไม่มี

6.3 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้อำนาจ
แก่เจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย

☒ มี

☐ ไม่มี

ร่างมาตรา 19 “คณะกรรมการและคณะกรรมการเฉพาะเรื่องมีอำนาจสั่งให้
บุคคลหนึ่งบุคคลใดส่งเอกสารหรือข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่มีผู้ร้องทุกข์หรือเรื่องอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการ
คุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคมาพิจารณาได้ ในการนี้จะเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาชี้แจงด้วยก็ได้”

ร่างมาตรา 26 “ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่
มีอำนาจดังต่อไปนี้

(1) นับ ชั่ง ตวง วัด ตรวจสอบ และเก็บหรือนำสินค้าในปริมาณพอสมควรไป
เป็นตัวอย่างเพื่อทำการทดสอบโดยไม่ต้องชำระราคาสินค้านั้น ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการ
กำหนด

(2) ค้น ยึด หรืออายัดสินค้า ภาชนะหรือหีบห่อบรรจุสินค้า ฉลากหรือเอกสารอื่น
ที่ไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการ
กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(3) เข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ เพื่อตรวจสอบการผลิตสินค้า การขายสินค้าหรือบริการ รวมทั้งตรวจสอบสมุดบัญชี เอกสาร และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องของผู้ประกอบธุรกิจในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(4) มีหนังสือเรียกให้บุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำ หรือส่งเอกสารและหลักฐานที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณาของพนักงานเจ้าหน้าที่

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร”

ร่างมาตรา 31 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าสินค้าใดอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคและคณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้กำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา 54

ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจออกคำสั่งดังต่อไปนี้

(1) กำหนดให้มีการโฆษณานั้นต้องกระทำไปพร้อมกับคำแนะนำหรือคำเตือนเกี่ยวกับวิธีใช้หรืออันตราย ตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด ทั้งนี้ โดยคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะกำหนดเงื่อนไขให้แตกต่างกันสำหรับการโฆษณาที่ใช้สื่อโฆษณาต่างกันได้

(2) จำกัดการใช้สื่อโฆษณาสำหรับสินค้านั้น

(3) ห้ามการโฆษณาสินค้านั้น

ความใน (2) และ (3) ให้นำมาใช้บังคับแก่การโฆษณาที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าการใช้หรือประโยชน์ของสินค้านั้นขัดต่อนโยบายทางสังคม ศีลธรรมหรือวัฒนธรรมของชาติด้วย”

ร่างมาตรา 34 ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าโฆษณาใดฝ่าฝืนมาตรา 29 มาตรา 30 มาตรา 31(1) หรือมาตรา 32 ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

(1) ให้แก้ไขข้อความหรือวิธีการในการโฆษณา

(2) ห้ามการใช้ข้อความบางอย่างที่ปรากฏในการโฆษณา

(3) ห้ามการโฆษณาหรือห้ามใช้วิธีการนั้นในการโฆษณา

(4) ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด

ในการออกคำสั่งตาม (4) ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้กระทำการโฆษณา”

ร่างมาตรา 44 ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการใดอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือ

พิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัย ทั้งนี้ ภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

เมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการทดสอบหรือพิสูจน์สินค้าหรือบริการ และอาจสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการนั้นเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะทราบผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์สินค้าหรือบริการนั้นก็ได้อีก และให้ผู้ประกอบธุรกิจรายงานผลการทดสอบหรือพิสูจน์ต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด

ร่างมาตรา 45 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยได้มีคำสั่งห้ามขายสินค้าหรืองดให้บริการชั่วคราวตามมาตรา 44 วรรคสอง เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์แล้วเห็นว่าสินค้าหรือบริการที่สั่งให้ทดสอบหรือพิสูจน์นั้นไม่เป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งเพิกถอนคำสั่งดังกล่าว

ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาผลการทดสอบหรือผลการพิสูจน์เพื่อประกอบการพิจารณาแล้วเห็นว่า สินค้าชิ้นนั้นเป็นสินค้าที่เป็นอันตรายและไม่อาจป้องกันอันตรายที่จะเกิดจากสินค้าชิ้นนี้ได้ โดยการกำหนดฉลากตามมาตรา 54 หรือตามกฎหมายอื่น หรือบริการนั้นเป็นบริการที่เป็นอันตราย ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยออกคำสั่งห้ามผู้ประกอบธุรกิจผลิตเพื่อขาย ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย หรือขายสินค้า หรืองดให้บริการ โดยจะสั่งให้แก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือปรับปรุงสินค้าหรือการให้บริการ หรือทำลายสินค้าดังกล่าว หรือส่งกลับคืนไปยังประเทศที่นำสินค้าชิ้นนั้นเข้ามาในราชอาณาจักร ตามควรแก่กรณี”

ร่างมาตรา 57 “เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยฉลากเห็นว่าฉลากใดไม่เป็นไปตามมาตรา 55 คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจเลิกใช้ฉลากดังกล่าวหรือดำเนินการแก้ไขฉลากนั้นให้ถูกต้อง”

ร่างมาตรา 60 “ในการประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใด ถ้าสัญญาซื้อขายหรือสัญญาให้บริการนั้นอาจมีกฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ หรือที่ตามปกติประเพณีทำเป็นหนังสือ หรือมีการใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม หรือสัญญาอื่นใดตามที่ คณะกรรมการเห็นสมควร คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญาได้

ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญา สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(1) ใช้ข้อสัญญาที่จำเป็นซึ่งหากมิได้ใช้ข้อสัญญาเช่นนั้น จะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจเกินสมควร

(2) ห้ามใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดและเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำสัญญาตามแบบที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดก็ได้

การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา”

ร่างมาตรา 64 “คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินได้ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน หลักฐานการรับเงินจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(1) มีรายการและใช้ข้อความที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้มีรายการหรือมิได้ใช้ข้อความเช่นนั้นจะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจเกินสมควร

(2) ห้ามใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด

การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา”

ร่างมาตรา 71 ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจและหน้าที่วินิจฉัยและชี้ขาดข้อพิพาทเกี่ยวกับการใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม หรือเรื่องอื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาเห็นว่าสัญญาหรือหลักฐานการรับเงินใดฝ่าฝืนมาตรา 68 มาตรา 69 ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

(1) ให้แก้ไขสัญญาหรือข้อความบางอย่างที่ปรากฏในสัญญาหรือหลักฐานการรับเงิน และจัดส่งสัญญาที่แก้ไขให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาพิจารณา ก่อนนำออกใช้แก่ผู้บริโภค

(2) ให้ส่งมอบสัญญาหรือหลักฐานการรับเงินที่แก้ไขแก่ผู้บริโภคที่เป็นคู่สัญญาทราบ

(3) ห้ามการใช้สัญญาหรือหลักฐานการรับเงิน จนกว่าจะมีการแก้ไขสัญญาหรือหลักฐานการรับเงินตามที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด

เพื่อประโยชน์แก่ผู้บริโภคโดยรวม ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาประกาศให้ประชาชนทราบเป็นการทั่วไปทางระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือระบบหรือวิธีการอื่นใดที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก เพื่อให้ผู้ที่ใช้สัญญาแบบเดียวกันรับทราบถึงการห้ามใช้สัญญาหรือหลักฐานการรับเงินที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาได้มีคำสั่งดังกล่าวตาม (3)

ในการออกคำสั่งตามความในวรรคก่อน ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ”

ร่างมาตรา 77 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เห็นว่าการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจอาจเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามมาตรา 6 ให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์มีอำนาจดังต่อไปนี้

(1) กำหนดให้การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของผู้ประกอบธุรกิจนั้นต้องกระทำไปพร้อมกับคำแนะนำหรือคำเตือนเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนด

(2) กำหนดมาตรการเฉพาะเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

(3) กำหนดมาตรการเฉพาะเพื่อควบคุมการโฆษณาบนแพลตฟอร์มดิจิทัลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มเปราะบาง เช่น เด็ก ผู้พิการ ผู้สูงอายุ

(4) กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์หรือผู้ให้บริการแพลตฟอร์มดิจิทัลออกประกาศเรียกคืนสินค้าเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าเป็นสินค้าที่ละเมิดต่อสิทธิของผู้บริโภคในวงกว้าง

(5) รายงานข้อมูลผู้ประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ต้องสงสัยตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนด

(6) ให้แก้ไขข้อความโฆษณาหรือข้อสัญญาใดที่ปรากฏบนแพลตฟอร์มดิจิทัลซึ่งมีลักษณะที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

(7) วินิจฉัยชี้ขาดการกระทำผิดของผู้ประกอบธุรกิจที่มีการร้องเรียนเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ตามบทบัญญัติในหมวดนี้

(8) กำหนดมาตรการเพื่อควบคุม ตรวจสอบ ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงที่ไม่ได้ภายใต้กฎหมายขายตรงและตลาดแบบตรง

ร่างมาตรา 78 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เห็นว่าการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจใดฝ่าฝืนมาตรา 74 หรือมาตรา 76 ให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์มีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้”

(1) ระงับการประกอบธุรกิจบนแพลตฟอร์มดิจิทัล ตามระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เห็นสมควร และรายงานต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบ เพื่อดำเนินการรับแจ้งการประกอบธุรกิจ

(2) ห้ามการจำหน่ายสินค้าหรือบริการใดที่ปรากฏบนแพลตฟอร์มดิจิทัลซึ่งมีลักษณะที่กระทบต่อสิทธิของผู้บริโภค

(3) ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนด

ในการออกคำสั่งตาม (3) ให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้กระทำการโฆษณาและช่องทางโฆษณาของผู้ประกอบธุรกิจบนแพลตฟอร์มดิจิทัล”

ร่างมาตรา 93 “ให้ผู้บริโภคมีสิทธิยื่นคำร้องต่อสำนักงาน เมื่อเห็นว่าการใกล้เคียงในชั้นสำนักงานไม่สามารถตกลงกันได้ และปรากฏข้อเท็จจริงว่าการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติตามพระราชบัญญัตินี้ อันทำให้เกิดความเสียหายต่อผู้บริโภค เพื่อให้คณะกรรมการว่าด้วยการซื้อขายและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายมีการวินิจฉัยชี้ขาดให้ผู้บริโภคได้รับการชดเชยเยียวยาที่เป็นธรรม

ให้สำนักงานจัดทำรายงานสรุปข้อเท็จจริง และความเห็นเบื้องต้นพร้อมเสนอเรื่องต่อคณะกรรมการว่าด้วยการซื้อขายและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายภายในสามสิบวัน นับแต่ได้รับคำร้อง

ร่างมาตรา 94 “ให้คณะกรรมการว่าด้วยการซื้อขายและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายพิจารณาเรื่องร้องเรียนให้เสร็จภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง แต่ถ้ามีเหตุจำเป็นให้คณะกรรมการลงมติให้ขยายเวลาออกไปได้ไม่เกินสามสิบวัน โดยให้บันทึกเหตุแห่งความจำเป็นนั้นไว้ด้วย

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการว่าด้วยการซื้อขายและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายให้เป็นที่สุด และให้สำนักงานแจ้งผลคำวินิจฉัยให้ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจที่เกี่ยวข้องทราบเป็นหนังสือภายในเจ็ดวันนับแต่ได้มีคำวินิจฉัย พร้อมให้สำนักงานเผยแพร่คำวินิจฉัยผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือระบบหรือวิธีการอื่นใดให้ประชาชนทราบ

หากคณะกรรมการว่าด้วยการซื้อขายและระงับข้อพิพาทเพื่อการเยียวยาความเสียหายได้มีคำวินิจฉัยให้ผู้ประกอบธุรกิจดำเนินการชดเชยเยียวยาให้กับผู้บริโภค แต่ผู้ประกอบธุรกิจไม่ปฏิบัติตามให้นำเรื่องส่งให้สำนักงานดำเนินการฟ้องคดีเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายให้กับผู้บริโภคต่อไป”

บทวิเคราะห์

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. มาตรา 19 และมาตรา 26 มีการกำหนดให้เจ้าหน้าที่ที่สามารถเรียกเอกสาร ข้อมูล หรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภคมาพิจารณาได้ นอกจากนี้ มาตรา 26 ยังบัญญัติให้อำนาจเจ้าหน้าที่ในการค้น ยึด หรืออายัดสินค้า ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำความผิดด้วย ซึ่งกรณีดังกล่าวเป็นการให้อำนาจเจ้าหน้าที่โดยไม่มีบทกำหนดโทษไว้ ซึ่งอาจเป็นช่องทางที่เจ้าหน้าที่ใช้ข้อมูลหรืออาศัยอำนาจที่มีเพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตน อันอาจนำไปสู่การทุจริต (Corruption) ได้ ส่วนมาตรา 31 มาตรา 57 มาตรา 71 มาตรา 77 มาตรา 93 และมาตรา 94 เป็นการให้อำนาจเจ้าหน้าที่ในการวินิจฉัยสั่งการและออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยมีการกำหนดขั้นตอนการอุทธรณ์ไว้ อย่างไรก็ตาม การให้อำนาจดังกล่าวจะต้องอาศัยการตัดสินใจที่โปร่งใสและเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ชัดเจนเพื่อหลีกเลี่ยงการใช้ดุลพินิจอย่างไม่เหมาะสม การขาดความชัดเจนในการกำหนดเกณฑ์อาจนำไปสู่การทุจริต การแสวงหาผลประโยชน์ และการตัดสินใจที่ไม่เป็นธรรม ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อความน่าเชื่อถือ ดังนั้น การเพิ่มมาตรการตรวจสอบและการทำให้กระบวนการใช้ดุลพินิจเป็นที่เข้าใจง่ายและเข้าถึงได้ เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อส่งเสริมการบริหารจัดการที่โปร่งใสและยุติธรรม

6.4 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีการออกกฎหมายลำดับรอง

☒ มี

☐ ไม่มี

ร่างมาตรา 5 “ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

พนักงานเจ้าหน้าที่อาจมอบหมายเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ได้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้”

ร่างมาตรา 9 “ให้มีคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ประกอบด้วย

(1) นายกรัฐมนตรี หรือรองนายกรัฐมนตรีที่ได้รับมอบหมายเป็นประธานกรรมการ

(2) กรรมการโดยตำแหน่ง จำนวนเก้าคน ได้แก่ ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ปลัดกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ปลัดกระทรวงคมนาคม ปลัดกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม ปลัดกระทรวงพาณิชย์ ปลัดกระทรวงมหาดไทย ปลัดกระทรวงสาธารณสุข ปลัดกระทรวงอุตสาหกรรม เลขาธิการสำนักงานสภาพัฒนาการของผูบริโภค

(3) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนเก้าคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจาก

(1) ผู้แทนจากสภาพัฒนาการของผูบริโภคเป็นผู้เสนอจำนวนห้าคน

(2) ผู้แทนจากสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยจำนวนหนึ่งคน

(3) ผู้แทนจากสภาหอการค้าแห่งประเทศไทยจำนวนหนึ่งคน

(4) ผู้แทนจากสมาคมธนาคารไทยจำนวนหนึ่งคน

(5) ผู้แทนจากสภาดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคมแห่งประเทศไทยจำนวนหนึ่งคน

ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นกรรมการและเลขานุการ และให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคจำนวนไม่เกินสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

หลักเกณฑ์และวิธีการคัดเลือกกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิตาม (4) ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ร่างมาตรา 10 คณะกรรมการมีอำนาจและหน้าที่ดังต่อไปนี้

(1) จัดทำแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคโดยการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค ให้สอดคล้องกับมาตรฐานการคุ้มครองผู้บริโภคสากล

(2) เสนอความเห็นต่อส่วนราชการ หน่วยงานอื่นของรัฐ หรือองค์กรอื่น เพื่อให้จัดทำ ทบทวน ประเมิน หรือปรับปรุงมาตรการ และแนวทางการปฏิบัติราชการหรือการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภค รวมทั้งในการออกกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมาย และกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับหลักการคุ้มครองผู้บริโภคสากล

(3) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อให้มีการตรากฎหมาย แก้ไขหรือปรับปรุงกฎหมายหรือกฎเกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคให้สอดคล้องกับหรือเป็นไปตามแผนยุทธศาสตร์การคุ้มครองผู้บริโภคและหลักการคุ้มครองผู้บริโภคสากล

(4) เสนอความเห็นต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภค และพิจารณาให้ความเห็นในเรื่องใด ๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่คณะรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมอบหมาย ตลอดจนให้คำแนะนำแก่อนุหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภคด้านระหว่างประเทศ

(5) วางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการเฉพาะเรื่องและคณะอนุกรรมการ

(6) พิจารณาวินิจฉัยการอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง

(7) กำหนดหลักเกณฑ์พิจารณาเรื่องราวร้องทุกข์จากผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายอันเนื่องมาจากการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ

(8) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ โกล่เกลี่ย ประนีประนอมหรือชี้ขาดข้อพิพาทเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค ตามที่ผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจตกลงกันก่อนมีการฟ้องคดีต่อศาล โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

(9) ส่งเสริม พัฒนา และสนับสนุนงานคุ้มครองผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนด

(10) ดำเนินการเกี่ยวข้องกับการร่วมมือระหว่างประเทศด้านคุ้มครองผู้บริโภคเพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค และประสานความร่วมมือในองค์กรผู้บริโภคในระดับภูมิภาคและระหว่างประเทศ

(11) ออกหลักเกณฑ์และวิธีการแจ้งโฆษณาในการเปิดเผยชื่อ แจ้งหรือโฆษณาข่าวสารตามมาตรา 23 (9)

(12) ออกหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคที่คณะกรรมการเห็นสมควรหรือมีผู้ร้องขอตามมาตรา 92

(13) ปฏิบัติการอื่นใดตามที่มีกฎหมายกำหนดไว้ให้เป็นอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการ

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๙๑ คณะกรรมการอาจมอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคเป็นผู้ปฏิบัติการหรือเตรียมข้อเสนอแนะยังคณะกรรมการเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไปได้

ร่างมาตรา 15 “คณะกรรมการเฉพาะเรื่องประกอบด้วยกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในเรื่องที่เกี่ยวข้องและผู้มีความรู้ด้านการคุ้มครองผู้บริโภคตามที่คณะกรรมการแต่งตั้งขึ้น จำนวนไม่เกินเจ็ดคน

(1) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องเป็นผู้มีความรู้ ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์เป็นที่ประจักษ์ในด้านที่เกี่ยวข้อง จำนวนสี่คน

(2) บุคคลที่มีความรู้ด้านการคุ้มครองผู้บริโภคที่สภาองค์กรของผู้บริโภคเสนอจำนวนสามคน ทั้งนี้ คุณสมบัติ หลักเกณฑ์ และการได้มาให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด”

ร่างมาตรา 28 “ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวเมื่อผู้ที่เกี่ยวข้องร้องขอ

บัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่กำหนดในกฎกระทรวง”

ร่างมาตรา 29 “การโฆษณาจะต้องไม่ใช่ข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือใช้ข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม ทั้งนี้ ไม่ว่าข้อความดังกล่าวนั้นจะเป็นข้อความที่เกี่ยวกับแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือลักษณะของสินค้าหรือบริการ ตลอดจนการส่งมอบ การจัดหา หรือการใช้สินค้าหรือบริการ

ข้อความดังต่อไปนี้ ถือว่าเป็นข้อความที่เป็นการไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคหรือเป็นข้อความที่อาจก่อให้เกิดผลเสียต่อสังคมเป็นส่วนรวม

(1) ใช้ข้อความที่เป็นเท็จหรือเกินความจริง

(2) ข้อความที่จะก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่ว่าจะกระทำโดยใช้หรืออ้างอิงรายงานทางวิชาการสถิติ หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งอันไม่เป็นความจริงหรือเกินความจริง หรือไม่ก็ตาม

(3) ข้อความที่เป็นการสนับสนุนโดยตรงหรือโดยอ้อมให้มีการกระทำผิดกฎหมายหรือศีลธรรม หรือนำไปสู่ความเสื่อมเสียในวัฒนธรรมของชาติ

(4) ข้อความที่จะทำให้เกิดความแตกแยกหรือเสื่อมเสียความสามัคคีในหมู่ประชาชน

(5) ข้อความอย่างอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ข้อความที่ใช้ในการโฆษณาที่บุคคลทั่วไปสามารถรู้ได้ว่าเป็นข้อความที่ไม่อาจเป็นความจริงได้โดยแน่แท้ ไม่เป็นข้อความที่ต้องห้ามในการโฆษณาตาม (1)”

ร่างมาตรา 30 “การโฆษณาจะต้องไม่กระทำด้วยวิธีการอันอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ร่างกายหรือจิตใจ หรืออันอาจก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้บริโภค ทั้งนี้ ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

ร่างมาตรา 31 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าสินค้าใดอาจเป็นอันตรายแก่ผู้บริโภคและคณะกรรมการว่าด้วยฉลากได้กำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา 54

ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา มีอำนาจออกคำสั่งดังต่อไปนี้

(1) กำหนดให้มีการโฆษณานั้นต้องกระทำไปพร้อมกับคำแนะนำหรือคำเตือนเกี่ยวกับวิธีใช้หรืออันตราย ตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา กำหนด ทั้งนี้ โดยคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะกำหนดเงื่อนไขให้แตกต่างกันสำหรับการโฆษณาที่ใช้สื่อโฆษณาต่างกันได้

(2) จำกัดการใช้สื่อโฆษณาสำหรับสินค้านั้น

(3) ห้ามการโฆษณาสินค้านั้น

ความใน (2) และ (3) ให้นำมาใช้บังคับแก่การโฆษณาที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าการใช้หรือประโยชน์ของสินค้านั้นขัดต่อนโยบายทางสังคม ศีลธรรมหรือวัฒนธรรมของชาติด้วย”

ร่างมาตรา 32 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าสินค้าหรือบริการใดผู้บริโภคจำเป็นต้องทราบข้อเท็จจริงเกี่ยวกับสภาพ ฐานะ และรายละเอียดอย่างอื่นเกี่ยวกับผู้ประกอบการธุรกิจด้วย คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจกำหนดให้การโฆษณาสินค้าหรือบริการนั้นให้ข้อเท็จจริงดังกล่าวตามที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดได้”

ร่างมาตรา 33 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าข้อความในการโฆษณาโดยทางสื่อโฆษณาใด สมควรแจ้งให้ผู้บริโภคทราบว่าข้อความนั้นเป็นข้อความที่มีความมุ่งหมายเพื่อการโฆษณา คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจกำหนดให้การโฆษณาโดยทางสื่อโฆษณานั้นต้องมีถ้อยคำชี้แจงกำกับให้ประชาชนทราบว่าข้อความดังกล่าวเป็นการโฆษณาได้ ทั้งนี้ คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาจะกำหนดเงื่อนไขอย่างใดให้ต้องปฏิบัติด้วยก็ได้”

ร่างมาตรา 34 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณาเห็นว่าการโฆษณาใด ผ่าฝืนมาตรา 29 มาตรา 30 มาตรา 31 (1) หรือมาตรา 32 ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณามีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

- (1) ให้แก้ไขข้อความหรือวิธีการในการโฆษณา
- (2) ห้ามการใช้ข้อความบางอย่างที่ปรากฏในการโฆษณา
- (3) ห้ามการโฆษณาหรือห้ามใช้วิธีการนั้นในการโฆษณา
- (4) ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนด

ในการออกคำสั่งตาม (4) ให้คณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้กระทำการโฆษณา”

ร่างมาตรา 42 “ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการซึ่งต้องปฏิบัติตามมาตรา 40 และมาตรา 41 มีเหตุอันควรสงสัยว่าสินค้าหรือบริการนั้นอาจเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ผู้ประกอบการธุรกิจนั้นอาจแจ้งเตือนภัยแก่ผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ รวมถึงผู้ประกอบการโฆษณา ผู้บริโภค และประชาชนทราบเป็นการทั่วไป

ในกรณีที่ปรากฏว่าสินค้าหรือบริการใดเป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตรายหรือสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตรายนั้นมีผลทำให้บุคคลถึงแก่ความตาย รับอันตรายสาหัส หรือเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กายหรือจิตใจของบุคคล หรือเป็นอันตรายต่อทรัพย์สินอื่น ผู้ประกอบการธุรกิจตามวรรคหนึ่งต้องแจ้งความเป็นอันตรายของสินค้าหรือบริการนั้นแก่ผู้ผลิต ผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ผู้ขาย หรือผู้ซื้อเพื่อขายต่อซึ่งสินค้า หรือผู้ให้บริการ รวมถึง ผู้ประกอบการโฆษณา ผู้บริโภค และประชาชน และแจ้งสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคทราบโดยเร็ว

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการดำเนินการตามวรรคสองก็ได้”

ร่างมาตรา 43 “ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจพบหรือได้รับแจ้งตามมาตรา 42 วรรคสอง ว่าสินค้าหรือบริการ ที่ตนผลิต ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร ขาย หรือมีไว้เพื่อขาย หรือให้บริการนั้น เป็นสินค้าหรือบริการที่เป็นอันตราย ผู้ประกอบการธุรกิจนั้นต้องดำเนินการเพื่อป้องกันอันตรายหรือทำให้อันตรายของสินค้าหรือบริการนั้นหมดสิ้นไป เช่น แก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุง สินค้าหรือบริการ เปลี่ยนสินค้าหรือเปลี่ยนวิธีให้บริการ เรียกคืนสินค้าและชดใช้ราคาสินค้า เก็บสินค้าออกจากท้องตลาดหรืองดให้บริการ และแจ้งผลการดำเนินการดังกล่าวเป็นหนังสือต่อสำนักงาน คณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคโดยไม่ชักช้า แต่ต้องไม่เกินห้าวันนับแต่วันที่เริ่มดำเนินการ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ลักษณะของอันตราย และมาตรการที่ผู้ประกอบการธุรกิจ ได้ดำเนินการเพื่อป้องกันอันตรายดังกล่าว

คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ ในการดำเนินการตามวรรคหนึ่งก็ได้”

ร่างมาตรา 47 “เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีคำสั่งห้ามขาย ตามมาตรา 44 วรรคสอง ให้ผู้ประกอบการธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิต หรือผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักร จัดทำแผนการจัดเก็บหรือเรียกคืนสินค้า แผนการปรับปรุงแก้ไขหรือดำเนินการกับสินค้าที่จัดเก็บ หรือเรียกคืน และแผนการเยียวยาผู้บริโภค เสนอต่อคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่รับทราบคำสั่งห้ามขายเพื่อพิจารณา ทั้งนี้ คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยอาจประกาศ กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขในการดำเนินการดังกล่าวของผู้ประกอบการธุรกิจก็ได้

ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยพิจารณาแผนตามวรรคหนึ่งให้แล้วเสร็จ และแจ้งให้ผู้ประกอบการธุรกิจตามวรรคหนึ่งทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เสนอแผน ในกรณีที่เห็นว่า แผนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่มีความเหมาะสม ให้มีอำนาจแก้ไขแผนนั้นได้ รวมทั้งมีอำนาจสั่งเยียวยา เพิ่มเติมสิ่งที่ได้ดำเนินการไปแล้วก่อนดำเนินการตามแผนที่ได้รับความเห็นชอบ

ให้ผู้ประกอบการธุรกิจรายงานการดำเนินการตามแผนตามวรรคหนึ่งหรือแผนที่แก้ไข ตามวรรคสองให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยทราบทุกเจ็ดวันหรือตามที่คณะกรรมการว่าด้วยความ ปลอดภัยกำหนดจนกว่าจะดำเนินการแล้วเสร็จตามแผน

ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจไม่จัดทำแผนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่รับทราบคำสั่ง ห้ามขาย หรือคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยเห็นว่าแผนทั้งหมดหรือบางส่วนไม่อาจปฏิบัติได้ ให้คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยมีอำนาจกำหนดแผนการจัดเก็บหรือเรียกคืนสินค้า แผนการปรับปรุงแก้ไขหรือดำเนินการกับสินค้าที่จัดเก็บหรือเรียกคืน หรือแผนการเยียวยาผู้บริโภค เพื่อให้ผู้ประกอบการธุรกิจดำเนินการได้ตามที่เห็นสมควร และให้ผู้ประกอบการธุรกิจรายงานการดำเนินการ ตามแผนดังกล่าวภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนด ทั้งนี้ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจ รับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการจัดทำแผน

การดำเนินการตามวรรคหนึ่งและวรรคสี่ไม่กระทบต่อสิทธิของผู้บริโภค ที่จะใช้สิทธิเรียกร้องต่อผู้ประกอบการธุรกิจให้รับผิดชอบในเรื่องอื่นตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่น

ให้ผู้ประกอบธุรกิจปิดประกาศ แจ้ง หรือโฆษณาแผนที่ได้รับความเห็นชอบ หรือแผนที่ได้รับการแก้ไขตามวรรคสอง หรือแผนที่คณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยกำหนดขึ้น ตามวรรคสี่ให้ผู้บริโภคทราบภายในสามวันนับแต่วันที่ได้รับทราบแผนดังกล่าว”

ร่างมาตรา 54 ให้สินค้าที่ผลิตเพื่อขายโดยโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน และสินค้าที่สั่งหรือนำเข้ามาราชาอาณาจักรเพื่อขายเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลาก

ความในวรรคหนึ่งไม่ใช้บังคับกับสินค้าที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ในกรณีที่ปรากฏว่ามีสินค้าที่อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพ ร่างกาย หรือจิตใจ เนื่องในการใช้สินค้าหรือโดยสภาพของสินค้านั้น หรือมีสินค้าที่ประชาชนทั่วไปใช้เป็นประจำ ซึ่งการกำหนดฉลากของสินค้านั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคในการที่จะทราบข้อเท็จจริงในสาระสำคัญ เกี่ยวกับสินค้านั้น แต่สินค้านั้นไม่ใช่ว่าเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากตามวรรคหนึ่ง ให้คณะกรรมการว่าด้วยฉลากมีอำนาจกำหนดให้สินค้านั้นเป็นสินค้าที่ควบคุมฉลากได้ โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

ร่างมาตรา 55 “ฉลากของสินค้าที่ควบคุมฉลาก จะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(1) ใช้ข้อความที่ตรงต่อความจริงและไม่มีข้อความที่อาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิด ในสาระสำคัญเกี่ยวกับสินค้า

(2) ต้องระบุข้อความดังต่อไปนี้

(ก) ชื่อหรือเครื่องหมายการค้าของผู้ผลิตหรือของผู้นำเข้าเพื่อขาย แล้วแต่กรณี

(ข) สถานที่ผลิตหรือสถานที่ประกอบธุรกิจนำเข้า แล้วแต่กรณี

(ค) ระบุข้อความที่แสดงให้เห็นได้ว่าสินค้านั้นคืออะไร ในกรณีที่สินค้า นำเข้าให้ระบุชื่อประเทศที่ผลิตด้วย

(3) ต้องระบุข้อความอันจำเป็น ได้แก่ ราคา ปริมาณ วิธีใช้ ข้อแนะนำ คำเตือน วัน เดือน ปีที่หมดอายุในกรณีเป็นสินค้าที่หมดอายุได้ หรือกรณีอื่น เพื่อคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ให้ผู้ประกอบธุรกิจซึ่งเป็นผู้ผลิตเพื่อขายหรือผู้สั่งหรือผู้นำเข้ามาราชาอาณาจักร เพื่อขายซึ่งสินค้าที่ควบคุมฉลาก แล้วแต่กรณี เป็นผู้จัดทำฉลากก่อนขายและฉลากนั้นต้องมีข้อความ ดังกล่าวในวรรคหนึ่ง ในการนี้ ข้อความตามวรรคหนึ่ง (2) และ (3) ต้องจัดทำตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากกำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

ร่างมาตรา 59 “เพื่อประโยชน์ในการควบคุมและการตรวจสอบการประกอบ ธุรกิจเกี่ยวกับสินค้าที่ควบคุมฉลาก รัฐมนตรีมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดให้ผู้ประกอบ ธุรกิจในสินค้านั้นต้องจัดทำและเก็บรักษาบัญชีเอกสาร และหลักฐานเพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ทำการตรวจสอบได้

วิธีจัดทำและเก็บรักษาบัญชี เอกสารและหลักฐานตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่ กำหนดในกฎกระทรวง”

ร่างมาตรา 60 “ในการประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการใด ถ้าสัญญาซื้อขายหรือสัญญาให้บริการนั้นอาจมีกฎหมายกำหนดให้ต้องทำเป็นหนังสือ หรือที่ตามปกติประเพณีทำเป็นหนังสือ หรือมีการใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม หรือสัญญาอื่นใดตามที่คณะกรรมการเห็นสมควร คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่มีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการนั้นเป็นธุรกิจที่ควบคุมสัญญาได้

ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมสัญญา สัญญาที่ผู้ประกอบธุรกิจทำกับผู้บริโภคจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(1) ใช้ข้อสัญญาที่จำเป็นซึ่งหากมิได้ใช้ข้อสัญญาเช่นนั้น จะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจเกินสมควร

(2) ห้ามใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภคทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดและเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคเป็นส่วนรวม

คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาจะให้ผู้ประกอบธุรกิจจัดทำสัญญาตามแบบที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดก็ได้

การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา”

ร่างมาตรา 64 “คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาที่มีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินได้ ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินได้ หลักฐานการรับเงินจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(1) มีรายการและใช้ข้อความที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้มีรายการหรือมิได้ใช้ข้อความเช่นนั้นจะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบธุรกิจเกินสมควร

(2) ห้ามใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค
ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด

การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา”

ร่างมาตรา 67 “ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา 60 หรือส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา 64 ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่เป็นทางปฏิบัติตามปกติสำหรับการประกอบธุรกิจประเภทนั้น ๆ หรือภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาสุดแต่ระยะเวลาใดจะถึงก่อน”

ร่างมาตรา 68 “สัญญาหรือข้อตกลงที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรม

(1) ข้อตกลงของสัญญาคลุมเครือ ไม่ชัดเจน ยากแก่ความเข้าใจ

(2) ข้อตกลงของสัญญาขัดต่อความสงบเรียบร้อยศีลธรรมอันดีของประชาชน

(3) ข้อตกลงของสัญญาที่มีข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจที่สร้างความเสียหายโดยประมาทเลินเล่อ

(4) ข้อตกลงของสัญญาที่มีข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจจากการกระทำที่ฝ่าฝืนคำรับรองหรือหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด เช่น ความรับผิดจากสินค้าชำรุดบกพร่องหรือ รอนสิทธิ โดยไม่มีเหตุอันสมควร

(5) สัญญาหรือข้อตกลงตามที่คณะกรรมการกำหนด”

ร่างมาตรา 71 “ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจและหน้าที่วินิจฉัยและชี้ขาดข้อพิพาทเกี่ยวกับการใช้ข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม หรือเรื่องอื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาเห็นว่าสัญญาหรือหลักฐานการรับเงินใดฝ่าฝืนมาตรา 68 มาตรา 69 ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญามีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

(1) ให้แก้ไขสัญญาหรือข้อความบางอย่างที่ปรากฏในสัญญาหรือหลักฐานการรับเงิน และจัดส่งสัญญาที่แก้ไขให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาพิจารณา ก่อนนำออกใช้แก่ผู้บริโภค

(2) ให้ส่งมอบสัญญาหรือหลักฐานการรับเงินที่แก้ไขแก่ผู้บริโภคที่เป็นคู่สัญญาทราบ

(3) ห้ามการใช้สัญญาหรือหลักฐานการรับเงิน จนกว่าจะมีการแก้ไขสัญญาหรือหลักฐานการรับเงินตามที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด

เพื่อประโยชน์แก่ผู้บริโภคโดยรวม ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาประกาศให้ประชาชนทราบเป็นการทั่วไปทางระบบเทคโนโลยีสารสนเทศหรือระบบหรือวิธีการอื่นใดที่ประชาชนทั่วไปสามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก เพื่อให้ผู้ใช้สัญญาแบบเดียวกันรับทราบถึงการห้ามใช้สัญญาหรือหลักฐานการรับเงินที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาได้มีคำสั่งดังกล่าวตาม (3)

ในการออกคำสั่งตามความในวรรคก่อน ให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจ”

ร่างมาตรา 72 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาพิจารณาว่าสัญญาหรือข้อตกลงนั้นไม่เป็นธรรมหรือก่อให้เกิดผู้บริโภคเสียเปรียบเกินสมควรตามมาตรา 71 ให้คณะกรรมการมีอำนาจออกประกาศให้สัญญาหรือข้อสัญญานั้นไม่มีผลใช้บังคับ รวมทั้งออกประกาศเพื่อให้ผู้ประกอบการดำเนินการแก้ไขข้อสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรมดังกล่าว”

ร่างมาตรา 77 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เห็นว่าการกระทำของผู้ประกอบธุรกิจอาจเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามมาตรา 6 ให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์มีอำนาจดังต่อไปนี้

(1) กำหนดให้การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของผู้ประกอบธุรกิจนั้นต้องกระทำไปพร้อมกับคำแนะนำหรือคำเตือนเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนด

(2) กำหนดมาตรการเฉพาะเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

(3) กำหนดมาตรการเฉพาะเพื่อควบคุมการโฆษณาบนแพลตฟอร์มดิจิทัลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มเปราะบาง เช่น เด็ก ผู้พิการ ผู้สูงอายุ

(4) กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์หรือผู้ให้บริการแพลตฟอร์มดิจิทัลออกประกาศเรียกคืนสินค้าเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าเป็นสินค้าที่ละเมิดต่อสิทธิของผู้บริโภคในวงกว้าง

(5) รายงานข้อมูลผู้ประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ต้องสงสัยตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนด

(6) ให้แก้ไขข้อความโฆษณาหรือข้อสัญญาใดที่ปรากฏบนแพลตฟอร์มดิจิทัลซึ่งมีลักษณะที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

(7) วินิจฉัยชี้ขาดการกระทำผิดของผู้ประกอบธุรกิจที่มีการร้องเรียนเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ตามบทบัญญัติในหมวดนี้

(8) กำหนดมาตรการเพื่อควบคุม ตรวจสอบ ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงที่ไม่ได้ภายใต้กฎหมายขายตรงและตลาดแบบตรง”

ร่างมาตรา 78 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เห็นว่าผู้ประกอบธุรกิจใดฝ่าฝืนมาตรา 74 หรือมาตรา 76 ให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์มีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

(1) ระงับการประกอบธุรกิจบนแพลตฟอร์มดิจิทัล ตามระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เห็นสมควร และรายงานต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อถอนการรับแจ้งการประกอบธุรกิจ

(2) ห้ามการจำหน่ายสินค้าหรือบริการใดที่ปรากฏบนแพลตฟอร์มดิจิทัลซึ่งมีลักษณะที่กระทบต่อสิทธิของผู้บริโภค

(3) ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนด

ในการออกคำสั่งตาม (3) ให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้กระทำการโฆษณาและช่องทางโฆษณาของผู้ประกอบธุรกิจบนแพลตฟอร์มดิจิทัล”

ร่างมาตรา 92 “ให้คณะกรรมการว่าด้วยสินค้าชำรุดบกพร่องมีอำนาจออกประกาศ เหยี่ยวา เรียกเก็บ เรียกแก้ไขสินค้า หรือยุติจำหน่ายสินค้า หรือควบคุมสินค้าบางประเภท”

ร่างมาตรา 96 “ การอุทธรณ์ตามมาตรา 95 ให้ยื่นต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้อุทธรณ์ได้รับทราบคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง

หลักเกณฑ์และวิธีการยื่นอุทธรณ์ และวิธีพิจารณาอุทธรณ์ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

การอุทธรณ์คำสั่งตามวรรคหนึ่ง ย่อมไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของคณะกรรมการเฉพาะเรื่อง เว้นแต่คณะกรรมการจะสั่งเป็นอย่างอื่นเป็นการชั่วคราวก่อนการวินิจฉัยอุทธรณ์

คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด”

ร่างมาตรา 98 “ นอกจากคณะกรรมการมีอำนาจดำเนินคดีตามมาตรา 97 และกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคแล้ว ให้เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคแทนผู้บริโภคได้ด้วย โดยมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเพื่อให้มีหน้าที่ดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล และเมื่อเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคได้แจ้งไปยังสำนักงานศาลยุติธรรมเพื่อแจ้งให้ศาลทราบแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีตามที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคมอบหมายได้ ทั้งนี้ การดำเนินคดีของเลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

ในการดำเนินคดีในศาล เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ร้องขอได้ด้วย และในการนี้ให้ได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมทั้งปวง

ให้นำบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคเกี่ยวกับการฟ้องคดีและการดำเนินคดีของคณะกรรมการ และข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาในเรื่องดังกล่าวมาใช้บังคับแก่กรณีที่เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคฟ้องคดีตามมาตรา 97 ด้วย”

ร่างมาตรา 99 “ สมาคมและมูลนิธิที่มีวัตถุประสงค์ในการคุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า และข้อบังคับของสมาคมและมูลนิธิดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวกับคณะกรรมการ สมาชิก และวิธีการดำเนินการของสมาคมและมูลนิธิเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง สมาคมและมูลนิธินี้อาจยื่นคำขอให้คณะกรรมการรับรองเพื่อให้สมาคมและมูลนิธินั้นมีสิทธิและอำนาจฟ้องตามมาตรา 100 ได้

สมาคมหรือมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามวรรคหนึ่ง ให้มีอายุคราวละสี่ปี นับแต่วันที่รับการรับรองการยื่นคำขอตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

การรับรองสมาคมและมูลนิธิตามวรรคหนึ่ง ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

ร่างมาตรา 101 “ นอกจากต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์และกฎหมายอื่นแล้ว สมาคมและมูลนิธิที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา 99 ต้องปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนด

เมื่อปรากฏว่าสมาคมหรือมูลนิธิใดที่คณะกรรมการรับรองตามมาตรา 99 ไม่ปฏิบัติตามระเบียบที่คณะกรรมการกำหนดตามวรรคหนึ่ง หรือมีพฤติการณ์ว่าปรากฏว่าได้ดำเนินการฟ้องคดีโดยไม่สุจริต ให้คณะกรรมการมีอำนาจเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธินั้นได้

สมาคมหรือมูลนิธิใดที่ถูกเพิกถอนตามวรรคสอง คณะกรรมการอาจไม่ให้การรับรองตามมาตรา 93 อีกก็ได้

การเพิกถอนการรับรองสมาคมหรือมูลนิธิตามวรรคสอง ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

บทวิเคราะห์

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ได้มีบัญญัติในหลายมาตราที่มอบอำนาจให้ฝ่ายบริหารและองค์กรตามกฎหมายมีอำนาจในการออก กฎกระทรวง ประกาศ ระเบียบ หรือคำสั่งทางปกครอง เพื่อบังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น มาตรา 5 ที่บัญญัติให้นายกรัฐมนตรีเป็นผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และมีอำนาจ ออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ มาตรา 28 ที่กำหนดให้แบบบัตรประจำตัวของพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง หรือ มาตรา 99 ที่กำหนดว่า สมาคมหรือมูลนิธิที่ประสงค์จะขอรับการรับรอง เพื่อให้มีอำนาจฟ้องคดีในนามผู้บริโภค ต้องเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง เป็นต้น ซึ่งแม้การออกกฎหมายลำดับรอง จะเป็นกลไกปกติในกฎหมายหลายฉบับ แต่หากขาดการกำหนดหลักเกณฑ์ขั้นต่ำในกฎหมายแม่บท เช่น ขอบเขตอำนาจ วัตถุประสงค์ กลุ่มเป้าหมาย หรือข้อพึงคำนึงในการออกประกาศ ก็อาจก่อให้เกิดความเสี่ยงในการใช้ดุลพินิจโดยไม่มีกรอบควบคุม ส่งผลกระทบต่อสิทธิของประชาชน และเปิดช่องให้เกิดการออกกฎหมายลำดับรองที่กระทบประโยชน์ของประชาชนโดยไม่มีกลั่นกรองจากฝ่ายนิติบัญญัติ ดังนั้น จึงควรมีการปรับปรุงให้มีการกำหนด “แนวทางขั้นต่ำหรือหลักการที่ต้องคำนึงถึง” ก่อนออกกฎหมายลำดับรองทุกกรณี ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับหลักนิติธรรมตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 77

6.5 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายไม่ครอบคลุม

☐ มี

☒ ไม่มี

6.6 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายคลุมเครือซ้ำซ้อน หรือขัดกัน

☒ มี

☐ ไม่มี

ร่างมาตรา 64 “คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา มีอำนาจกำหนดให้การประกอบธุรกิจขายสินค้าหรือให้บริการอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินได้ ในการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงิน หลักฐานการรับเงินจะต้องมีลักษณะดังต่อไปนี้

(1) มีรายการและใช้ข้อความที่จำเป็น ซึ่งหากมิได้มีรายการหรือมิได้ใช้ข้อความเช่นนั้นจะทำให้ผู้บริโภคเสียเปรียบผู้ประกอบการเกินสมควร

(2) ห้ามใช้ข้อความที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ เงื่อนไข และรายละเอียดที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญา กำหนด

การกำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา”

ร่างมาตรา 65 “เมื่อคณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนดให้หลักฐานการรับเงินของการประกอบธุรกิจที่ควบคุมรายการในหลักฐานการรับเงินต้องใช้ข้อความใด หรือต้องใช้ข้อความใดโดยมีเงื่อนไขในการใช้ข้อความนั้นด้วย หรือต้องไม่ใช้ข้อความใดตามมาตรา 64 แล้วให้นำมาตรา 62 และมาตรา 63 มาใช้บังคับแก่หลักฐานการรับเงินดังกล่าวโดยอนุโลม”

ร่างมาตรา 66 “ในกรณีที่ผู้ประกอบการขายสินค้าหรือให้บริการโดยให้คำมั่นว่าจะทำสัญญารับประกันให้ไว้แก่ผู้บริโภค สัญญาดังกล่าวต้องทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อของผู้ประกอบธุรกิจหรือผู้แทน และต้องส่งมอบสัญญานั้นแก่ผู้บริโภคพร้อมกับการส่งมอบสินค้าหรือให้บริการ

ถ้าสัญญาตามวรรคหนึ่งทำเป็นภาษาต่างประเทศต้องมีคำแปลภาษาไทยกำกับไว้ด้วย”

ร่างมาตรา 67 “ผู้ประกอบการที่มีหน้าที่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญาหรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา 60 หรือส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการและข้อความถูกต้องตามมาตรา 64 ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาที่เป็นทางปฏิบัติตามปกติสำหรับการประกอบธุรกิจประเภทนั้น ๆ หรือภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยสัญญากำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาสุดแต่ระยะเวลาใดจะถึงก่อน”

ร่างมาตรา 68 “สัญญาหรือข้อตกลงที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นสัญญาหรือข้อตกลงที่ไม่เป็นธรรม

(1) ข้อตกลงของสัญญาคลุมเครือ ไม่ชัดเจน ยากแก่ความเข้าใจ
(2) ข้อตกลงของสัญญาขัดต่อความสงบเรียบร้อยศีลธรรมอันดีของประชาชน
(3) ข้อตกลงของสัญญาที่มีข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจที่สร้างความเสียหายโดยประมาณเกินไป

(4) ข้อตกลงของสัญญาที่มีข้อยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของผู้ประกอบธุรกิจจากการกระทำที่ฝ่าฝืนคำรับรองหรือหน้าที่ที่กฎหมายกำหนด เช่น ความรับผิดจากสินค้าชำรุดบกพร่องหรือ รอนสิทธิโดยไม่มีเหตุอันสมควร

(5) สัญญาหรือข้อตกลงตามที่คณะกรรมการกำหนด

ร่างมาตรา 69 “การพิจารณาว่าสัญญาหรือข้อตกลงใดมีกระบวนการก่อก่อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมหรือก่อให้เกิดความเสียเปรียบเกินสมควรให้พิจารณาจากพฤติการณ์ทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทำสัญญา รวมทั้ง

(1) ความรู้และความเข้าใจของผู้บริโภคเกี่ยวกับความหมายของข้อกำหนดในสัญญาหรือผลของการดำเนินการเหล่านี้

(2) อำนาจในการต่อรองของคู่สัญญา

(3) การต่อรองหรือการเจรจากันของคู่สัญญาในเวลาก่อนหรือขณะทำสัญญามีลักษณะเป็นการสร้างความกดดันให้แก่ผู้บริโภคเกินสมควร

(4) สิทธิของผู้บริโภคในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงสัญญาหรือข้อตกลง รวมทั้งการใช้สิทธิในการเลิกสัญญา

(5) ขนาดและรูปแบบของตัวอักษรที่ปรากฏในสัญญาต้องอ่านเข้าใจง่าย

(6) ในกรณีที่ผู้บริโภคมีความสามารถในการเข้าทำสัญญา ต้องมีการพิจารณาความเข้าใจและสถานะของผู้บริโภคที่เข้าทำสัญญาว่าผู้บริโภคสามารถเข้าใจสัญญาหรือข้อตกลงหรือผลกระทบของสัญญานั้นได้อย่างเหมาะสมเนื่องจากอายุ โรค หรือความพิการทางร่างกาย สภาพจิตใจ การศึกษา หรือภาวะทางภาษา หรือผิดปกติทางอารมณ์ประกอบ

ร่างมาตรา 70 “ผู้บริโภคหรือผู้ประกอบการที่สงสัยว่าแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินของผู้ประกอบการรายใดจะเป็นการฝ่าฝืนหรือไม่เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ผู้บริโภคหรือผู้ประกอบการอาจขอให้คณะกรรมการว่าด้วยสัญญาให้ความเห็นในแบบสัญญาหรือแบบหลักฐานการรับเงินนั้นได้ ในกรณีนี้ให้นำมาตรา 36 มาใช้บังคับโดยอนุโลม โดยยกเว้นค่าธรรมเนียมให้กับผู้บริโภค”

ร่างมาตรา 74 “การประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ผู้ประกอบการจะต้องแสดงข้อมูลเกี่ยวกับร้านค้าที่มีการจดทะเบียนพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ และต้องแจ้งให้ทราบถึงข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับสินค้าเกี่ยวกับแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ หรือลักษณะของสินค้าหรือบริการ ตลอดจนการส่งมอบ การจัดหา หรือการใช้สินค้าหรือบริการ ตลอดจนช่องทางในการติดต่อที่ผู้บริโภคเข้าถึงได้โดยสะดวก เพื่อประโยชน์ในการร้องเรียน”

ร่างมาตรา 75 “ให้นำบทบัญญัติว่าด้วยตัวแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับกับการประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีผู้ให้บริการแพลตฟอร์มดิจิทัลเป็นคนกลาง”

ร่างมาตรา 76 “ผู้ประกอบการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่มีการให้บริการเรียกเก็บเงินปลายทาง ต้องไม่ใช้ข้อความหรือโฆษณาใดเพื่อกำหนดยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดชอบสินค้า และต้องรับผิดชอบให้มีการตรวจสอบสินค้าก่อนชำระเงินปลายทาง”

ร่างมาตรา 77 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เห็นว่าการกระทำของผู้ประกอบการอาจเป็นการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคตามมาตรา 6 ให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์มีอำนาจดังต่อไปนี้

(1) กำหนดให้การพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ของผู้ประกอบการนั้นต้องกระทำไปพร้อมกับคำแนะนำหรือคำเตือนเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนด

(2) กำหนดมาตรการเฉพาะเพื่อคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ใช้บริการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์

(3) กำหนดมาตรการเฉพาะเพื่อควบคุมการโฆษณาบนแพลตฟอร์มดิจิทัลที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มเปราะบาง เช่น เด็ก ผู้พิการ ผู้สูงอายุ

(4) กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์หรือผู้ให้บริการแพลตฟอร์มดิจิทัลออกประกาศเรียกคืนสินค้าเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่าเป็นสินค้าที่ละเมิดต่อสิทธิของผู้บริโภคในวงกว้าง

(5) รายงานข้อมูลผู้ประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ที่ต้องสงสัยตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนด

(6) ให้แก้ไขข้อความโฆษณาหรือข้อสัญญาใดที่ปรากฏบนแพลตฟอร์มดิจิทัลซึ่งมีลักษณะที่ไม่เป็นธรรมต่อผู้บริโภค

(7) วินิจฉัยชี้ขาดการกระทำผิดของผู้ประกอบธุรกิจที่มีการร้องเรียนเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ตามบทบัญญัติในหมวดนี้

(8) กำหนดมาตรการเพื่อควบคุม ตรวจสอบ ผู้ประกอบธุรกิจตลาดแบบตรงที่ไม่ได้ภายใต้กฎหมายขายตรงและตลาดแบบตรง

ร่างมาตรา 78 “ในกรณีที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เห็นว่าผู้ประกอบธุรกิจใดฝ่าฝืนมาตรา 74 หรือมาตรา 76 ให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์มีอำนาจออกคำสั่งอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างดังต่อไปนี้

(1) ระงับการประกอบธุรกิจบนแพลตฟอร์มดิจิทัล ตามระยะเวลาที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์เห็นสมควร และรายงานต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อถอนการรับแจ้งการประกอบธุรกิจ

(2) ห้ามการจำหน่ายสินค้าหรือบริการใดที่ปรากฏบนแพลตฟอร์มดิจิทัลซึ่งมีลักษณะที่กระทบต่อสิทธิของผู้บริโภค

(3) ให้โฆษณาเพื่อแก้ไขความเข้าใจผิดของผู้บริโภคที่อาจเกิดขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนด

ในการออกคำสั่งตาม (3) ให้คณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการ โดยคำนึงถึงประโยชน์ของผู้บริโภคประกอบกับความสุจริตใจในการกระทำของผู้กระทำการโฆษณาและช่องทางโฆษณาของผู้ประกอบธุรกิจบนแพลตฟอร์มดิจิทัล

ร่างมาตรา 83 “สินค้าที่ผู้ประกอบธุรกิจจะเปลี่ยนให้ตามความของพระราชบัญญัตินี้ ต้องเป็นสินค้าใหม่ ประเภทและชนิดเดียวกันที่ไม่เคยถูกใช้งานมาก่อน ในกรณีเช่นนี้ ผู้ประกอบธุรกิจยังต้องรับผิดชอบการบกพร่องของสินค้าที่เปลี่ยนให้ใหม่นั้น

กรณีผู้บริโภคใช้สิทธิเปลี่ยนสินค้า ผู้ประกอบธุรกิจมีหน้าที่ต้องเปลี่ยนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ผู้บริโภคแสดงเจตนา ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจปฏิเสธไม่เปลี่ยนสินค้าที่ชำรุดบกพร่อง หรือไม่สามารถเปลี่ยนสินค้าให้แก่ผู้บริโภค ให้ถือว่าสัญญาเลิกกัน และผู้ขายคืนเงินตามราคาของสินค้าที่ผู้ซื้อได้ชำระไป ตามพระราชบัญญัตินี้”

ร่างมาตรา 84 “ในกรณีผู้บริโภคใช้สิทธิลดราคาของสินค้า ให้คำนึงถึงเรื่องดังต่อไปนี้

- (1) ประเภทและชนิดของสินค้า
- (2) มูลค่าของสินค้าที่สามารถใช้งานได้ตามปกติเปรียบเทียบกับมูลค่าของสินค้า

ที่ชำรุดบกพร่อง

- (3) ระยะเวลาการใช้งานของสินค้า
- (4) สภาพความชำรุดบกพร่องของสินค้า

เงินที่ผู้ประกอบการจะต้องคืนให้แก่ผู้บริโภคในกรณีลดราคาสินค้าให้ให้คืนภายใน 15 วัน พร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายนับแต่วันที่ผู้ขายได้รับเงินนั้นไว้”

ร่างมาตรา 85 “การใช้สิทธิเลิกสัญญา ผู้บริโภคอาจแสดงเจตนาโดยการคืนสินค้า หรือบอกกล่าวด้วยวิธีอื่นใดไปยังผู้ประกอบการก็ได้ โดยผู้บริโภคไม่ต้องชำระค่าใช้จ่ายในการเลิกสัญญาและค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการเลิกสัญญา”

ร่างมาตรา 86 “เมื่อผู้บริโภคใช้สิทธิเลิกสัญญา หรือกรณีที่สัญญาเลิกกันตามบทบัญญัติอื่นๆภายใต้พระราชบัญญัตินี้ ผู้บริโภคมีสิทธิเรียกร้องดังต่อไปนี้

(1) ราคาของสินค้าที่ผู้บริโภคได้ชำระไปพร้อมดอกเบี้ยตามกฎหมายนับแต่วันที่ผู้ประกอบการได้รับเงินไว้

(2) ค่าใช้จ่ายเพื่อชดเชยค่าเสียหายที่ต้องขาดประโยชน์ตามสมควร โดยคิดคำนวณค่าใช้จ่ายนับแต่วันที่ขาดประโยชน์จนถึงวันที่ผู้บริโภคใช้สิทธิเลิกสัญญา ทั้งนี้ รวมค่าขาดประโยชน์ตามมาตรา 15 วรรคสอง ด้วย

(3) ค่าเสียหายอื่นอันเกิดจากความชำรุดบกพร่องของสินค้าตามพระราชบัญญัตินี้และตามกฎหมายอื่น”

ร่างมาตรา 87 “ในกรณีที่เป็นสินค้าตามสัญญาเช่าซื้อ ให้ผู้เช่าซื้อที่มีสิทธิเช่นเดียวกับผู้บริโภคเพื่อเรียกร้องให้ผู้ให้เช่าซื้อรับผิดชอบเพื่อความชำรุดบกพร่องของสินค้านั้นเช่นเดียวกับผู้ประกอบการ

ถ้าผู้เช่าซื้อใช้สิทธิเรียกให้ผู้ให้เช่าซื้อซ่อมแซมหรือเปลี่ยนสินค้า ผู้ให้เช่าซื้อไม่มีสิทธิเรียกให้ชำระค่าเช่าซื้อตามสัญญาเช่าซื้อในงวดนั้น โดยไม่ถือว่าผู้เช่าซื้อตกเป็นผู้ผิดนัดค่าเช่าซื้อ และให้ผู้เช่าซื้อเริ่มชำระค่าเช่าซื้อต่อไปตามจำนวนงวดเช่าซื้อที่เหลืออยู่นับแต่ผู้เช่าซื้อจะได้รับสินค้าที่ได้ซ่อมแซมแล้วเสร็จ หรือเปลี่ยนสินค้าใหม่

ถ้าผู้เช่าซื้อใช้สิทธิขอลดราคาสินค้า เมื่อได้จำนวนเงินที่ลดราคาลงแล้ว ให้คำนวณการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อเสียใหม่หรือลดจำนวนงวดการผ่อนชำระลง

ถ้าผู้เช่าซื้อใช้สิทธิเลิกสัญญาหรือกรณีที่สัญญาเลิกกันตามบทบัญญัติอื่น ๆ ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ ให้นำความในมาตรา 85 และ มาตรา 86 มาใช้โดยอนุโลม

ร่างมาตรา 88 “ในกรณีที่เป็นสินค้าตามสัญญาสินเชื่อ ให้ผู้รับสินเชื่อมีสิทธิเช่นเดียวกับผู้บริโภค ถ้าผู้รับสินเชื่อใช้สิทธิเรียกให้ผู้ขายซ่อมแซมหรือเปลี่ยนสินค้า ให้ผู้รับสินเชื่อมีสิทธิ

ปฏิเสธไม่ชำระค่างวดที่ถึงกำหนดชำระได้ตามมาตรา 81 (5) และแจ้งให้ผู้ให้สินเชื่อทราบทางโทรศัพท์ หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น โดยไม่ถือว่าผู้รับสินเชื่อตกเป็นผู้ผิดนัดชำระค่างวด และให้ผู้รับสินเชื่อชำระค่างวดต่อไปตามจำนวนงวดที่เหลืออยู่บนับแต่ผู้รับสินเชื่อจะได้รับสินค้าที่ได้ซ่อมแซมแล้วเสร็จ หรือเปลี่ยนสินค้าใหม่

ในกรณีที่เปลี่ยนสินค้า ให้ผู้รับสินเชื่อแจ้งให้ผู้ให้สินเชื่อทราบทางโทรศัพท์ หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่น ให้ถือว่าสินค้าที่เปลี่ยนนั้นเป็นวัตถุแห่งหนี้ตามสัญญาระหว่างผู้ให้สินเชื่อกับผู้รับสินเชื่อแทนสินค้าเดิม โดยไม่มีค่าใช้จ่ายเพิ่มเติม

ในกรณีที่ผู้ประกอบการกิจการได้ลดราคาสินค้าตามมาตรา 86 แล้ว ให้ผู้ขายส่งมอบเงินคืนให้แก่ผู้รับสินเชื่อ

ในกรณีที่ผู้รับสินเชื่อจะใช้สิทธิเลิกสัญญาหรือกรณีที่สัญญาเลิกกัน ตามบทบัญญัติอื่น ๆ ภายใต้พระราชบัญญัตินี้ และผู้รับสินเชื่อได้คืนสินค้าให้ผู้ขายแล้ว ให้ผู้รับสินเชื่อแจ้งทางโทรศัพท์ หรือโดยเครื่องมือสื่อสารอย่างอื่นให้ผู้ให้สินเชื่อทราบ ผู้ให้สินเชื่อต้องระงับการเรียกเก็บเงินจากผู้รับสินเชื่อ หรือในกรณีที่เรียกเก็บเงินไปแล้วต้องคืนเงินให้แก่ผู้รับสินเชื่อภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ผู้รับสินเชื่อแจ้ง”

ร่างมาตรา 89 “ในสัญญาซื้อขายที่มีข้อตกลงชำระราคาสินค้าเป็นงวด ให้นำความในมาตรา 88 มาใช้โดยอนุโลม”

ร่างมาตรา 90 “สิทธิของผู้บริโภคตามพระราชบัญญัตินี้เป็นอันขาดอายุความ เมื่อพ้นสองปีนับแต่เวลาที่ผู้บริโภคได้รู้ถึงความชำรุดบกพร่องของสินค้า

ในกรณีที่มีการเจรจาเกี่ยวกับ ความชำรุดบกพร่องของสินค้า ระยะเวลาระหว่างการเจรจา ดังกล่าว ให้อายุความสะดุดหยุดอยู่ ไม่นับในระหว่างนั้นรวมเข้าเป็นอายุความตามวรรคหนึ่ง จนกว่าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งได้บอกเลิกการเจรจา”

ร่างมาตรา 97 “ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นสมควรเข้าดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภค หรือเมื่อได้รับคำร้องขอจากผู้บริโภคที่ถูกละเมิดสิทธิ ซึ่งคณะกรรมการเห็นว่า การดำเนินคดีนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ผู้บริโภคเป็นส่วนรวม คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานอัยการโดยความเห็นชอบของอธิบดีกรมอัยการ หรือข้าราชการในสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคซึ่งมีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรีทางนิติศาสตร์ เป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคเพื่อให้มีหน้าที่ดำเนินคดีแพ่งและคดีอาญาแก่ผู้กระทำการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคในศาล และเมื่อคณะกรรมการได้แจ้งไปยังกระทรวงยุติธรรมเพื่อแจ้งให้ศาลทราบแล้ว ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจดำเนินคดีตามที่คณะกรรมการมอบหมายได้

ในการดำเนินคดีในศาล ให้เจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคมีอำนาจฟ้องเรียกทรัพย์สินหรือค่าเสียหายให้แก่ผู้บริโภคที่ร้องขอได้ด้วย และในการนี้ให้ได้รับยกเว้นค่าฤชาธรรมเนียมทั้งปวง”

บทวิเคราะห์

ร่างมาตรา 64 – ร่างมาตรา 70 เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ในการควบคุมข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม เช่น การใช้ข้อความคลุมเครือ ข้อความที่ขัดต่อความสุจริตธรรม หรือเป็นภาระโดยไม่สมควรต่อผู้บริโภค ซึ่งมีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 ที่ตราขึ้นเพื่อควบคุมสัญญาบริการหรือการซื้อขายระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจ

ร่างมาตรา 74 – ร่างมาตรา 78 เป็นการกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ต้องเปิดเผยข้อมูล และจัดให้มีมาตรการคุ้มครองข้อมูลของผู้บริโภค ทั้งยังให้อำนาจคณะกรรมการว่าด้วยพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ในการออกมาตรการควบคุม ซึ่งมีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. 2562 ที่มีการกำหนดมาตรฐานในการเก็บ ใช้ และเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลไว้อย่างครบถ้วนแล้ว รวมถึงมีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติขายตรงและตลาดแบบตรง พ.ศ. 2545 ซึ่งเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับกรณีการซื้อขายสินค้าหรือบริการโดยวิธีพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ไว้อยู่แล้ว

ร่างมาตรา 74 – ร่างมาตรา 78 เป็นการกำหนดให้ผู้บริโภคมีสิทธิเรียกร้องในกรณีสินค้ามีความชำรุดบกพร่อง เช่น การขอเปลี่ยนคืนสินค้า หรือขอเงินคืน ซึ่งมีความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติว่าด้วยความรับผิดชอบจากสินค้าชำรุดบกพร่อง พ.ศ. 2551 ที่มีการกำหนดหน้าที่ความรับผิดชอบในความเสียหายของผู้ผลิตหรือผู้ที่เกี่ยวข้องไว้โดยตรง โดยนำหลักความรับผิดชอบโดยเคร่งครัดมาใช้ อันจะมีผลให้ผู้เสียหายไม่ต้องพิสูจน์ถึงความไม่ปลอดภัยของสินค้า

ทั้งนี้ ความซ้ำซ้อนของบทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. กับบทบัญญัติของกฎหมายอื่น ๆ อาจก่อให้เกิดปัญหาความไม่แน่นอนในการบังคับใช้กฎหมายและความเสี่ยงจากการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่โดยไม่มีมาตรฐานเดียวกัน อันส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการได้รับผลประโยชน์จากการปฏิบัติงานได้

ส่วนมาตรา 97 เป็นการกำหนดให้คณะกรรมการมีอำนาจแต่งตั้งพนักงานอัยการ โดยความเห็นชอบของอัยการสูงสุด ในกรณีที่คณะกรรมการเห็นสมควรเข้าดำเนินคดีเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคหรือเมื่อได้รับคำร้องขอจากผู้บริโภคที่ถูกละเมิดสิทธินั้น ถือเป็นการแทรกแซงการใช้ดุลพินิจของพนักงานอัยการและเป็นบทบัญญัติที่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2560 มาตรา 248 ที่บัญญัติให้องค์กรอัยการมีหน้าที่และอำนาจตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและกฎหมาย พนักงานอัยการมีอิสระในการพิจารณาคดีและการปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปโดยรวดเร็ว เที่ยงธรรม และปราศจากอคติทั้งปวง และพระราชบัญญัติองค์กรอัยการและพนักงานอัยการ พ.ศ. 2553 มาตรา 14 และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

6.7 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายกำหนดโทษ

☒ มี

☐ ไม่มี

ร่างมาตรา 106 “ผู้ใดโดยเจตนาก่อให้เกิดความเข้าใจผิดในแหล่งกำเนิด สภาพ คุณภาพ ปริมาณ หรือสาระสำคัญประการอื่นอันเกี่ยวกับสินค้าหรือบริการ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดหรือ

ผู้อื่น โฆษณาหรือใช้ฉลากที่มีข้อความอันเป็นเท็จหรือข้อความที่รู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าอาจก่อให้เกิดความเข้าใจผิดเช่นนั้น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกระทำความผิดซ้ำอีก ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ร่างมาตรา 107 “ผู้ใดโฆษณาโดยใช้ข้อความตามมาตรา 29 วรรคสอง (3) หรือ (4) หรือข้อความตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 29 วรรคสอง (5) หรือฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 30 มาตรา 31 มาตรา 32 หรือมาตรา 33 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ร่างมาตรา 108 “ถ้าการกระทำตามมาตรา 106 มาตรา 107 หรือมาตรา 49 เป็นการกระทำของเจ้าของสื่อโฆษณา หรือผู้ประกอบการกิจการโฆษณา ผู้กระทำต้องระวางโทษเพียงกึ่งหนึ่งของโทษที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น”

ร่างมาตรา 109 “ผู้ใดขายสินค้าที่ควบคุมฉลากตามมาตรา 54 โดยไม่มีฉลากหรือมีฉลากแต่ฉลากหรือการแสดงฉลากนั้นไม่ถูกต้อง หรือขายสินค้าที่มีฉลากที่คณะกรรมการว่าด้วยฉลากสั่งเลิกใช้ตามมาตรา 33 ทั้งนี้ โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าการไม่มีฉลากหรือการแสดงฉลากดังกล่าวนี้ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำของผู้ผลิตเพื่อขาย หรือผู้ส่งหรือนำเข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อขาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ร่างมาตรา 110 “ผู้ประกอบการธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 40 หรือมาตรา 41 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ร่างมาตรา 111 “ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 110 มาตรา 117 มาตรา 118 หรือ มาตรา 119 ถ้าการกระทำนั้นเป็นเหตุให้เกิดอันตรายแก่กาย สุขภาพ อนามัย หรือจิตใจของผู้อื่น ผู้นั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินสี่ล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นรับอันตรายสาหัส ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินห้าล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งล้านบาทถึงสิบล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ร่างมาตรา 112 “ผู้ใดขัดขวางหรือไม่อำนวยความสะดวก ไม่ให้ถ้อยคำ หรือไม่ส่งเอกสารหรือหลักฐานแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการตามมาตรา 26 ต้องระวางโทษปรับวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม”

ร่างมาตรา 113 “ผู้ประกอบการธุรกิจใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการหรือคณะกรรมการเฉพาะเรื่องตามมาตรา 19 ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งล้านบาท”

ร่างมาตรา 114 “ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยการโฆษณา ซึ่งสั่งตามมาตรา 34 หรือมาตรา 35 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”

ร่างมาตรา 115 “ถ้าการกระทำตามมาตรา 106 มาตรา 107 หรือมาตรา 108 หรือมาตรา 114 เป็นความผิดต่อเนื่อง ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษปรับวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทหรือไม่เกินสองเท่าของค่าใช้จ่ายที่ใช้สำหรับการโฆษณานั้น ตลอดระยะเวลาที่ยังฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม”

ร่างมาตรา 116 “ผู้ประกอบการธุรกิจใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยฉลากซึ่งสั่งตามมาตรา 57 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท”

ร่างมาตรา 117 “ผู้ประกอบการธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 42 วรรคสอง มาตรา 43 วรรคหนึ่ง มาตรา 46 วรรคสี่ มาตรา 47 วรรคหนึ่งหรือวรรคหก มาตรา 49 วรรคสอง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา 44 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท”

ร่างมาตรา 118 “ผู้ประกอบการธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา 44 วรรคสอง หรือมาตรา 45 วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามล้านบาท”

ร่างมาตรา 119 “ผู้ประกอบการธุรกิจผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 46 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 49 วรรคหนึ่ง หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการว่าด้วยความปลอดภัยตามมาตรา 46 วรรคสอง ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสามล้านบาท และปรับวันละไม่เกินห้าหมื่นบาทจนกว่าจะแสดงต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าได้ดำเนินการแล้ว”

ร่างมาตรา 120 “ผู้ประกอบการธุรกิจผู้ใดไม่ส่งมอบสัญญาที่มีข้อสัญญา หรือมีข้อสัญญาและแบบถูกต้องตามมาตรา 60 หรือไม่ส่งมอบหลักฐานการรับเงินที่มีรายการ และข้อความถูกต้องตามมาตรา 64 ให้แก่ผู้บริโภคภายในระยะเวลาตามมาตรา 67 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท และปรับวันละไม่เกินห้าหมื่นบาทจนกว่าจะส่งมอบสัญญาให้กับผู้บริโภค”

ผู้ประกอบการธุรกิจผู้ใด ส่งมอบหลักฐานการรับเงิน โดยลงจำนวนเงินมากกว่าที่ผู้บริโภคจะต้องชำระและได้รับเงินจำนวนนั้นไปจากผู้บริโภคแล้ว ต้องระวางโทษปรับตั้งแต่ห้าพันบาท ถึงห้าหมื่นบาท เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนได้ใช้ความระมัดระวังตามสมควรในการประกอบธุรกิจเช่นนั้นแล้ว

ร่างมาตรา 121 “ผู้ประกอบการธุรกิจผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 66 ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท”

ร่างมาตรา 122 “ผู้ประกอบการธุรกิจใดไม่ปฏิบัติตามกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 59 ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินสามล้านบาท”

ร่างมาตรา 123 “ผู้ใดรับจ้างทำฉลากที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือรับจ้าง ติดตรึงฉลากที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายกับสินค้า โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าฉลากดังกล่าวนั้นไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองแสนบาท”

บทวิเคราะห์

บทบัญญัติดังกล่าวมีการกำหนดโทษปรับทางอาญา โทษปรับทางปกครอง และโทษปรับทางวินัยแก่ผู้กระทำความผิด ซึ่งการกำหนดโทษปรับดังกล่าวถือเป็นความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) โดยบทบัญญัติของกฎหมายที่เปิดช่องให้เจ้าพนักงานตามกฎหมายสามารถใช้ดุลพินิจในการเปรียบเทียบปรับเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมาย ดังนั้นจึงควรมีการจัดทำบัญชีอัตราค่าปรับเพื่อเป็นแนวทางให้เจ้าพนักงานตามกฎหมายในการใช้ดุลพินิจเปรียบเทียบปรับตามกฎหมายดังกล่าวได้อย่างเหมาะสม

7. การกำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่

☒ มี ☐ ไม่มี

เหตุผลและความจำเป็น

การกำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ตามร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. มีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นมาตรการในการควบคุมและกำกับดูแลการทำกิจกรรมหรือการประกอบธุรกิจที่มีความเข้มงวดสูง และมีความจำเป็นต้องกำหนดจำนวนหรือปริมาณเพราะการประกอบธุรกิจด้านต่าง ๆ อาจกระทบถึงสิทธิของผู้บริโภค ซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยมาตรา 77 และพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายพ.ศ. 2562 มาตรา 5 และมาตรา 21 (5)

8. การกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ

☒ มี ☐ ไม่มี

เหตุผลและความจำเป็น

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. ได้กำหนดระบบคณะกรรมการไว้ในกฎหมาย เนื่องจากเป็นกรณีที่มีความจำเป็นต้องใช้ระบบคณะกรรมการเพื่อกำหนดนโยบายและมาตรการในการคุ้มครองผู้บริโภค และเพื่อให้การดำเนินการต่าง ๆ บรรลุวัตถุประสงค์ตามร่างกฎหมายฉบับดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา 77 และพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. 2562 มาตรา 5 และมาตรา 21 (6)

9. บทกำหนดโทษ

- ☐ ไม่มี
- ☒ โทษทางอาญา
- ☒ โทษทางปกครอง
- ☒ โทษปรับเป็นวินัย
- ☐ โทษอุปกรณ์

เหตุผลและความจำเป็น

ร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. มีการกำหนดโทษทางอาญา ตั้งแต่ร่างมาตรา 106 – ร่างมาตรา 111 อันเป็นการป้องปรามไม่ให้เกิดการกระทำการที่ฝ่าฝืนต่อกฎหมาย ซึ่งมีผลกระทบต่อประชาชนและความมั่นคงปลอดภัยโดยรวม อย่างไรก็ตาม โทษอาญาควรสงวนไว้ เฉพาะกรณีที่เป็นกรกระทำผิดที่มีลักษณะเป็นการล่วงละเมิดต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม อย่างร้ายแรงหรือมีผลกระทบต่อ ชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ หรือทรัพย์สินของประชาชนในวงกว้าง ซึ่งไม่สามารถเยียวยาได้ด้วยโทษทางปกครองหรือโทษทางแพ่งเพียงอย่างเดียว จึงอาจไม่จำเป็นต้อง กำหนดโทษทางอาญาไว้ในร่างพระราชบัญญัตินี้

สำหรับโทษทางปกครอง มีการกำหนดไว้ในร่างมาตรา 112 - ร่างมาตรา 122 ซึ่งเป็นการกำหนดโทษปรับทางปกครองสำหรับผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการ หรือตามที่กฎหมายกำหนดไว้ เพื่อเป็นการป้องปรามไม่ให้เกิดการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของกฎหมาย จึงมีความจำเป็นในการกำหนดโทษทางปกครอง

สำหรับโทษทางพินัย ถูกกำหนดไว้ในร่างมาตรา 123 สำหรับบังคับแก่กรณี ที่มีผู้ทำฉลากที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย หรือรับจ้างติดตริ่งฉลากที่ไม่ถูกต้องตามกฎหมายกับสินค้า โดยรู้หรือควรรู้อยู่แล้วว่าฉลากดังกล่าวนี้ไม่ถูกต้องตามกฎหมาย มีวัตถุประสงค์สำหรับลงโทษผู้กระทำความผิดในความผิดสถานเบาและเพื่อให้บุคคลต้องรับโทษหนักเกินสมควร จึงมีความจำเป็นที่ต้องมีโทษทางพินัย

10. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย

อยู่ระหว่างดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค

ส่วนที่ 4 การเปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน ได้เปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมายทางเว็บไซต์รัฐสภา www.parliament.go.th แล้วตั้งแต่วันที่ 20 พฤษภาคม 2568

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร